

ПОЛ ЛИВАЙН УБИЙ ВСИЧКИ АДВОКАТИ

Част 3 от „Соломон срещу Лорд“

Превод от английски: Анна Христова, 2007

chitanka.info

В памет на Марго Рене Гросман (1986–2001)

БЛАГОДАРНОСТИ

Отново благодаря на своя събрат по перо и приятел Ранди Андерсън за критиката и предложенията. Още веднъж черпя по едно всички от екипа си във Флорида: Рик Бишоф, Рой Кроначър и Пол Фланиган за морските им съвети; Ед и Мария Шохат за вещината им в криминалното право и Ейнджъл Кастийо за изчеткването на испанския ми.

Благодаря на Кейт Мичак за редакцията, на Шарън Пропсън за помощта при издаването и на Ал Цукерман за това че е мой агент. Признателен съм на всички в „Бантам Букс“ за подкрепата.

Благодарности също и на Керъл Фицджералд, на Сънил Кумар и Уили Сейчик за великолепно създадения www.paul-levine.com

1

РИБА НА СУХО

Само по боксерки, с гурелясали от съня очи, Стив Соломон напъна външната врата с рамо. Запъваше. Още един напън, още едно задиране и вратата се отвори със скърцане. Чак тогава Стив видя сто и петдесет килограмовата риба, острият шип на носа ѝ беше забит в шпионката. Син марлин. Сякаш замръзнал насред скока си.

Беше виждал алигатори да изпълзват от каналите на съседите. Беше чувал папагали да крещат в близкия парк. Беше стъпвал върху хлебарки колкото колело на ролери. Но дори и в зоологическата градина, която представляваше сам по себе си Маями, подобно нещо би трябвало да се смята за странно.

Огледа Къмкуот Авеню, покрита със зеленина улица на километър и половина от червеникавата вода на Бискайския залив. Nada^[1]. Жива душа нямаше, дори рачета не пъплеха.

Огледа бунгалото отпред; мазилката беше избледняла до цвета на жабунясала вода в басейн. По прозорците и стряхата нямаше други животни. В живия плет от хибискус не се криеха пакостници.

Цяла ескадрила мухи жужаха около главата на марлина. Въздухът, обикновено наситен с мириса на жасмин на зазоряване, сега определено вонеше на риба. Струйка пот се стичаше по гърдите на Стив, денят вече набираше пара и беше душно и влажно. Той вдигна вестника — беше осеян с червени топчета от бразилския пипер, като пръски кръв от местопрестъпление. На първа страница нямаше нищо за среднощна приливна вълна.

Прехвърли останалите възможности. Боби, много ясно. Дванадесетгодишният му племенник беше зевзек, но откъде беше намерил такава гигантска риба? И кой му беше помогнал да я довлече?

— Боби!

— А?

— Би ли дошъл за малко, ако обичаш?

— Аха.

Не можеше да диша без „а“, „аха“.

Чу как босите му крака шляпат по плочките. Миг по късно, облечен във фланелка на „Делфините“ — висеше до коленете му, — Боби се появи на вонящата на риба входна врата.

— Мамка му!

— Мери си приказките, хлапе!

Момчето свали очилата с черни рамки и почисти стъклата с края на фланелката.

— Не съм аз, вуйчо Стив.

— Да съм казал такова нещо? — Стив го цапна по врата и размаза един комар, който остави кърваво петно. — Някаква идея?

— Може да е нещо в смисъл „върви да спиш при рибите“.

Стив се помъчи да си спомни дали е обиждал някого наскоро. Никого, ако не се брояха съдиите, ченгетата и кредиторите. Почеса се през боксерките и племенникът му последва примера му през фланелката — два мъжки екземпляра от един и същи вид, потънали в дълбок размисъл.

— Знаеш ли кое е най-ироничното, хлапе?

— Кое?

— Гащите ми. — Стив посочи оранжево-зелените си шорти на „Флорида Марлин“ с огромна изскачаща от морето риба.

— Бъркаш иронията със съвпадението, вуйчо Стив — отвърна малкият разбирач.

След двацет минути цъфна Виктория Лорд: носеше кесия с хлебчета, кофичка сирене крема и кутия портокалов сок. Целуна Стив по бузата, разроши косата на Боби и каза:

— Предполагам, знаете, че пред вратата ви виси марлин, нали?

— Не съм аз — повтори Боби.

— Какво става?

Стив сви рамене и взе хлебчетата.

— Сигурно някое съседско дете.

Беше се изкъпал, избърснал и си беше облякъл джинси и хавайска риза със сърфисти на гигантска вълна — униформата му в дните, в които не му се налагаше да ходи в съда. Преди в живота му да се появи Виктория, той се размотаваше в офиса си по шорти, джапанки и тениска с надпис: „Адвокатите го правят набързо“. По онова време

долнопробната кантора на Стив се кипреше с името „Соломон и съдружници“. В интерес на истината, единствените съдружници на Стив бяха хлебарките, които изпълзяваха изпод нацепената ламперия по стените.

Сега беше „Соломон и Лорд“. Виктория беше донесла малко класа заедно с полирането на мебелите, свежите лилии и настояването Стив да спазва поне някои етични норми.

Днес беше облечена с копринена блуза с цвета на зряла праскова, опънати сиви дънки и къс жакет на сложни геометрични фигури. Един и осемдесет върху кадифените си велурени обувки с висок ток. Руса коса, изваяни черти и яркозелени очи. Страхотна опаковка, която излъчваше сила, интелигентност и сексапил.

— Слуша ли радио тази сутрин? — попита Виктория.

Стив и наля кафе „Кубано“, гъсто като меласа.

— Естествено. Спортните новини на Мендик Бясното куче.

— Шоуто на доктор Бил.

— Тоя хахо? Защо да го слушам?

— Говореше за теб, съдружнико.

— Не вярвай на нито една дума, която казва.

— Защо не си ми казвал, че си му бил адвокат?

Стив спокойно размаза сиренето върху покритото с маково семе хлебче.

— Беше много отдавна. — Искаше да избегне всякакви въпроси относно доктор Уилям Кригър. Нашумял психиатър. Минизнаменитост. И сега бивш затворник. — Какво каза?

— Нарече те Стив Соломон Мошеника.

— Ще го съдя за клевета.

— Каза, че не можеш да спечелиш дело за пресичане дори и при зелен светофар.

— И за морални щети.

— Твърдеше, че си завършил някакъв безименен правен факултет с клизма.

— Юридическият факултет на Кий Уест е прочут, просто няма акредитация.

— Каза, че си опорочил процеса му и че би те съдил за престъпна некадърност, но нямал вяра на съдебната система. После взе да се пеняви за О. Джей Симспън, Робърт Блейк и Майкъл Джексън.

— Видях О. Джей в Дейдленд онзи ден — намеси се Боби, без да спира да дъвче. — Адски е надебелял.

— Наистина ли си оплескал делото на доктор Бил? — попита Виктория.

— Свърших страхотна работа. Съдебните заседатели можеха да го осъдят за предумишлено убийство, но му се размина с убийство по непредпазливост.

— Тогава защо толкова се пеняви?

— О, знаеш ги какви са клиентите.

— Знам, че моите обикновено са доволни. Какво се е случило между теб и доктор Бил?

Ако й кажеше, знаеше го много добре, Виктория щеше да пусне тежката артилерия. „Какво си направил? Това е неетично! Незаконно! Неморално!“

— Нищо не се е случило. Беше в затвора и сега обвинява мен.

— Аха! — Отпи от кубинското кафе. — Боби, знаеш ли кога разбирам, че вуйчо ти лъже?

— Когато говори — отвърна момчето.

— Когато говори съвсем тихо и се прави на много искрен.

— Истината ти казвам — отвърна Стив. — Представа нямам защо ми е сърдит този тип.

Технически погледнато беше вярно. Стив знаеше точно какво беше сгафил с делото на доктор Кригър. Но не знаеше какво знае Кригър. При обжалването не се беше позовал на лоша защита. Не го беше съдил за некомпетентност, нито беше подал иск за отнемане на адвокатските му права. Вместо това лежа шест години, работи в психиатричната клиника на затвора и беше освободен предсрочно.

Преди да бъде обвинен в убийство, Уилям Кригър практикуваше клинична психология в Корал Гейбълс и беше станал известен с книгата си от серията „Помогни си сам“: „Крайно време е“. Проповядваше опростенческа философия за аза над всичко и след една надута реклама по „Добро утро, Америка“ стартира собствено телевизионно шоу, в което мешаше самодоволни слушатели със съвети за междуличностни отношения. Жените го обожаваша и рейтингът му гонеше рейтинга на Опра.

— Гледала ли си го някога по телевизията? — попита Стив.

— Следях шоуто му, докато бях в колежа. Съветите, които даваше на жените, ми харесваха: „Зарежи го тоя кретен! Изритай го незабавно от живота си!“

— Обръщала ли си внимание на очите му?

— Очи на убиец ли? — Боби тайничко си сръбна една глътка кафе. Една глътчица му трябваше, за да се превърне във въртящ се дервиш. — Като Ханибал Лектър. Или Фреди Крюгър. Или Норман Бейтс. Убийци, убийци, убийци!

— Те са измислени герои, не са истински убийци — поправи го Стив. — И ми остави кафето.

Момчето го погледна предизвикателно, хвана чашата и удари още една глътка.

— Тед Бънди. Тед Кажински. Джон Уейн Гейси. Тези достатъчно истински ли са, а, вуйчо Стив?

— Кротко, хлапе.

— Дейвид Берковиц. Денис Рейдър. Господин Калахан...

— Кой е господин Калахан? — попита Виктория.

— Учителят ми по физическо — отвърна Боби. — Голям гадняр.

С навлизането в пубертета Боби беше започнал да проявява непокорство. На Стив му се искаше племенникът му да си остане хлапе цял живот. Бейзбол, колелета, на палатка в Глейдс. Но момчето се беше превърнало в димящ чайник, пълен с тестостерон. Вече се интересуваше от момичета, опасен терен дори и за вещите в занаята. За проблемно дете като Боби това беше още по-опасно.

— Последно предупреждение, сериозно ти говоря. — Стив вля малко разтопено желязо в гласа си. — Стига толкова кафе, стига толкова убийци или ще си стоиш наказан вкъщи.

Боби остави чашата и вдигна пръст — шшт, шшт — пред устните си.

Стив кимна наставнически и се извърна към Виктория.

— Кажи сега за очите на Кригър.

— Пламтящи — отвърна тя. — Тъмни нажежени въглени. Камерата се приближава толкова близо, че почти можеш да усетиш как те изгарят.

— Действа възбуждащо на жените — отвърна Стив.

— Кажи за жената в джакузито? Убил ли я е?

— Според съдебните заседатели да, непредумишлено.

— А според теб?

— Никога не нарушавам доверието на клиента си.

Виктория се разсмя.

— Откога?

— Доктор Уилям Кригър вече не е част от живота ми.

— Но ти си част от неговия. Какво не ми казваш?

— Уи-лям Кри-гър — каза Боби, като натърти на всяка сричка и присви очи.

Стив знаеше, че момчето съставя анаграма от името му. Разстройството на централната нервна система на Боби си имаше и хубава страна. Лекарите я наричаха „парадоксално функционално облекчение“. Хлапето имаше гениалното умение да запомня тонове информация. Плюс способността да съставя анаграми наум.

— Уилям Кригър — повтори момчето. — И УМРЯЛ, И ГРЪК!

— Браво на теб! — похвали го Стив.

— Значи наистина мислиш, че е убиец? — Виктория май започваше кръстосан разпит.

— Съдебните заседатели се произнесоха. Съдията и апелативният съд също. Уважавам решението и на трите инстанции.

— Ха!

— Не трябва ли да ходиш в съда, Вик?

— Имам време.

— Но аз нямам. Боби, хайде на училище.

— Предпочитам да ви гледам как се карате — отвърна момчето.

— Не се караме — каза Стив.

— Все още. — Виктория го изучаваше, очите ѝ бяха като лазерни лъчи. — Тази сутрин доктор Бил те предизвика да отидеш и да се защитиш в ефир.

— А, не.

— Мислех, че безплатната реклама ще те накара да подскочиш от радост.

— Не и по някаква третокласна програма.

— Ти не купуваше ли място за реклама по вратите на линейките?

— Това е минало, Вик — отвърна Стив. — Реших да стана като теб. Принципен и достоен.

— Вуйчо Стив пак взе да говори тихо — каза Боби. — И да се прави на искрен.

След половин час Стив караше по виадуктите по Макартър към Маями Бийч. Беше целунал Виктория за довиждане и беше хвърлил Боби до прогимназията „Понсе де Леон“. Сега, докато старият му мустанг минаваше покрай наредените по пристанището яхти, Стив се опитваше да анализира сутрешната информация. Какво беше това чувство на страх, което се прокрадваше у него? За последно беше видял Кригър на произнасянето на присъдата. Беше мръсно дело с доста елементи от таблоидите — наркотици, секс, известност — и естествено бе привлякло вниманието на медиите.

Нанси Лем се беше удавила в три педи вода. За беда на Кригър водата беше в джакузито до басейна му. Нямахме да е толкова зле, ако не беше дълбоката рана на черепа на Лем. Токсикологичните изследвания показваха висока концентрация на барбитурати и алкохол. Хапчетата идваха от Кригър, което беше нещо абсолютно недопустимо. Той беше назначен от съда експерт по делото за попечителство на Нанси, така че не трябваше да си играе тайничко с нея в джакузито. В неподобаващо нарушение на медицинската етика Кригър и Нанси бяха станали любовници. Според обвинението се бяха съдърпали и тя щяла да надуе свирката пред щатската медицинска колегия. При наличието на доказан мотив прокуратурата обвини Кригър в убийство.

Стив още помнеше заключителната си пледоария. Използва адвокатския трик на подвеждащите риторични въпроси.

— Глупак ли е доктор Кригър? Не, коефициентът му на интелигентност граничи с гениалността. Безотговорен човек ли е? Не, точно обратното. Той е точен и педантичен. Затова задайте си следния въпрос: ако доктор Кригър искаше да убие някого, щеше ли да го направи в собствения си дом? Щеше ли да присъства по време на смъртта? Щеше ли да признае пред полицията, че е дал на жертвата лекарства, за които трябва лекарско предписание? Мисля, че знаете отговорите. „Това е нещастен инцидент, а не убийство“.

Съдебните заседатели излязоха с компромисна присъда: виновен в непредумишлено убийство. „Не лош резултат“, помисли си Стив — но пък не той трябваше да лежи в затвора. Сега се мъчеше да изстиска от ума си всичко, което можеше да си спомни от момента на

произнасянето на присъдата. Кригър дори не мигна. Не беше от клиентите, на които им се подкосяват краката и се разридават.

Кригър не обвини Стив. Даже му благодари за старанието. Нае друг адвокат за обжалването, но в това нямаше нищо необичайно. Обжалването беше свързано с бумащина. Стив не си падаше особено по писането, чак главата го заболяваше от бележките под линия.

Повече не чу за Кригър. Нито дори обаждане или картичка от затвора. Абсолютно нищо.

„Какви са тези обиди сега? Защо ме нарича мошеник и ме предизвиква на дебат в ефира?“

Отговорите не му харесваха. Само едно можеше да се е променило.

„Разбрал е. Незнайно как е разбрал какво точно съм направил“.

Иначе казано, Кригър беше наясно, че щяха да го оправдаят, ако някой друг адвокат беше поел делото му. И марлинът на вратата? Сигурно беше послание от Кригър, нещо, което двамата щяха да разберат.

Марлин.

Не костур, акула или змиорка.

Марлинът имаше значение и за двамата.

„Какво иска Кригър?“

Стив пробва подхода с крайчето конец, беше го научил от баща си: „Винаги когато запечнеш и се почувстваш тъп като шибано муле — Хърбърт Т. Соломон леко провлачваше думите, — дръпни крайчето на конца и започни да разплиташ, за да видиш накъде води“. Сега Стив се хвана за внезапната атака на Кригър по радиото и вмирисаната риба пред вратата. Накъде водеше конецът?

Вероятно не към съдебно дело и лишаване от правомощия. Великанското его на Кригър нямаше да изпита никаква тръпка от търсенето на възмездие по официалните канали. Нямаше как да докаже явното си превъзходство. Стив продължи да дърпа конца. Продължаваше да води към мъртвата жена в джакузито.

„Тая кучка ме предаде“.

Това беше казал Кригър на Стив, макар че продължаваше да отрича да е убил Нанси Лем. Въпреки пламтящите му очи, в този човек имаше ледена студенина, която можеше да те накара да потръпнеш. И отговорът, който търсеше Стив, изплува със смразяваща яснота.

„Тоя тип не иска да ме съди. Искан да ме убие“.

[\[1\]](#) Нищо (исп.) — Б.пр. [↑](#)

ЛИЦЕ НА ПРОЗОРЕЦА

Докато вървеше по шумния училищен коридор и избягваше по-големите деца с рамене като тирове, Боби се опитваше да си спомни съня.

„Беше сън, нали?“

Лицето на прозореца в спалнята. Опита се да си представи лицето, но то се губеше в мъглявината на съня. По дяволите, мозъкът му се излагаше. Толкова работи имаше в главата си, но къде беше лицето?

„Когато затворя очи, защо изскача все това безполезно 411?“

В едно кътче на мозъка му плуващи букви непрестанно се преподреждаха в нови думи. В друго — периодичната таблица на химичните елементи, 118 на брой, от водород до унуноктий^[1]. „Къде отиде лицето?“

Не беше казал на вуйчо Стив за лицето на прозореца, понеже беше само сън.

„Нима?“

Реши да обмисли събитията от последните дванайсет часа логично. Същата нощ, в която някой беше провесил гигантска риба пред вратата, той беше сънувал лице на прозореца.

„Добре, мисли! Какво друго си спомняш?“

Шум! В задния двор се чу шум. Паднало листо от палма? Не, различен.

Някой се спъна в старата дъска за сърф, опряна на стената? Може би. И втори звук. Метален. Мачтата се удряше в пръта? Възможно.

„Шум. Лице. Риба“.

Думите проблеснаха в ума му. Също като предупредителния знак пред училище.

„Намали. Деца. Намали. Деца. Намали. Деца“.

Можеше да разбие думите с чук, буквите се пръскаха и после се пренареждаха, безкрайна драсканица от графити. Понякога му се струваше, че чува как синапсите в мозъка му пукат като кабела с

високо напрежение, който веднъж беше видял на улицата след буря да хвърля искри и да се вие като дебела черна змия. Понякога, докато чуваше как звуците се усилват и виждаше как буквите се умножават, се блъскаше в стени или се загубваше от автобусната спирка на път за вкъщи. Когато това се случеше, вуйчо Стив го учеше на играта с концентрацията. Именно с нейна помощ беше откраднал всичките начални удари, докато играеше бейзбол в университета в Маями. Съсредоточаваш се върху питчъра, изучаваш всяко негово потрепване, за да разбереш дали ще сполучи с удара, или да се опиташ да му го откраднеш.

„Ще станеш дори по-добър от мен в играта със съсредоточаването, хлапе, защото твоят акъл е ферари, а моят е старт пикап“.

Не беше убеден в това обаче. Понякога му се струваше, че в главата му се въртят прекалено много неща, като в чорбите на дядо му, който мятеше вътре глави от костури и опашки от скумрии и викаше на бъркоча буябез.

Буябез.

Буквите рикошираха в черепа му.

„Шум. Лице. Рибя“.

Опита се да изчисти всички останали образи и да си представи ясно лицето на прозореца. Няколко секунди — нищо. После...

„Жена!“

Какво друго? Боби се направи на ченге от телевизионните сериали. Каква беше на цвят косата? На колко години? Отличителни белези?

Изглеждаше позната.

„Приличаше на мама!“

Само че беше по-чиста. Боби си спомни майка си във фермата. Носеше му студена супа в бараката, където стоеше заключен. Лицето ѝ беше черно от саждите на печката, очите ѝ бяха воднисти и зареяни. Напълно зомбирана от боклуците, които пушеше, вдишваше или си инжектираше. Една нощ вуйчо Стив беше разбил бараката и го беше отвел. Имаше цял куп образи.

„Брадацият мъж с тоягата“.

Мъжът миришеше на мокра слама и тютюн. Понякога спеше в леглото на мама, друг път, когато крещяха и се биеха, спеше на пода в

бараката — пърдеше и ругаеше. Беше издялкарал тоягата пред очите му. Беше дълга, но дебела и извита отгоре като овчарска гегата. Беше я изшкурил и я беше покрил с лъскав лак.

Фиууу! Фрас!

Звуките от онази нощ. Мъжът се беше опитал да удари вуйчо Стив с гегата. Но вуйчо Стив беше много бърз и силен, по-силен, отколкото изглеждаше. Изтръгна тоягата и замахна с нея като с бейзболна бухалка. *Фиууу!* После *прас!* Тоягата се стовари върху главата на мъжа, прозвуча така, сякаш бухалка удря топката. Хоумрън.

А после вуйчо Стив го носеше през гората, плъзгаше се по мокрите камъни, но не падна. Боби усещаше как бие сърцето му, докато тичаше. Вместо да забави, тичаше все по-бързо и Боби се чудеше как някой може да бяга толкова бързо, докато носи друг човек, макар и да е само кожа и кости като него.

От онази нощ Боби живееше с вуйчо Стив. Бяха приятели. Но Боби не можеше да му каже за мама на прозореца. Вуйчо Стив мразеше мама, макар че му беше сестра.

„Безполезната ми сестра Джанис“.

Така я наричаше, когато мислеше, че Боби не го чува.

Имаше и още една причина да си мълчи. Може да беше само сън.

Боби видя Мария. Беше коленичила до шкафчето си, тениската на кръста ѝ се беше вдигнала над ниско изрязаните ѝ дънки и разкриваше божествените извивки на гръбначния ѝ стълб, като върхове на планинска верига. Видя гладката ѝ кожа, която изчезваше под черните бикини.

Мария беше най-готиното гадже в шести клас. Карамелена кожа, коса черна като бикините. Очи тъмни като парчетата обсидиан, които Боби ѝ беше дал в часа по естествознание, тогава ръцете им се бяха докоснали.

Мария Муньос-Голдбърг.

Боби клекна пред своето шкафче. Искаше му се да каже нещо, но не знаеше какво.

Мария си беше залепила в шкафчето снимки на Хилари Дъф и Чад Майкъл Мъри. Боби ги беше гледал в един скапан филм, „Пепеляшка“, но щеше да се издъни, ако кажеше, че не ги харесва.

Какво можеше да направи? Мария живееше на една пресечка от Локуот, на 573 крачки от неговата врата. Дали да не ѝ го кажеше?

„Не, ще реши, че я дебна“.

— Здравсти, Боби!

— Здравей! — Извърна се прекалено рязко и си цапардоса лакътя във вратичката на шкафчето. Ох! Толкова го заболя, че чак му причерня.

— Прочете ли простотиите по история? — попита тя.

Той измърмори едно „да“, макар че две не виждаше от болка.

— В Гражданската война има прекалено много битки — оплака се тя. — Не мога да ги запомня всичките.

Боби се почуди дали да ѝ каже, че ги помни по азбучен ред от Антитам до последната буква. Но щеше да прозвучи прекалено тъпо.

— За теста трябва да знаеш само Гетисбърг и двете при Бул Рън — отвърна.

— Има толкова за четене. — Почти го изквича, но от нейните устни прозвуча като нежна мелодия.

„Антитам, Бачелър Крийк, Девилс Бекбоун, Езра Чърч, Чикамуга...“

Нищо не можеше да направи. Мозъкът му рецитираше битките в Гражданската война от А до Я.

— Ще ми помогнеш ли? — попита тя.

— Искаш да кажеш... да учим заедно ли?

— Мога да дойда у вас след училище.

Повдигна рамене, все едно няма проблем, какво толкова.

— Разбира се, супер. Знаеш къде живея, нали?

Тя се усмихна, перфектни зъби, бяха ѝ свалили шината в началото на учебната година.

— Знам, че е някъде наблизо. Виждала съм те пред нас.

„Видяла ме е!“

— Ами... минавам понякога. Близко съм. Къмкуот. Локуот. Авокадо...

„Млъкни веднага! Говориш като абсолютен кретен!“

— И аз съм в този квартал. — Тя се изправи и Боби стана заедно с нея, като по чудо успя да не си изпусне учебниците или да не си цапардоса кокаляците в шкафчето.

— Кажи ми адреса — продължи тя. — Ще мина към четири.

Боби написа адреса на един лист. Знаеше, че не всички хора могат да помнят като него.

— Ще взема няколко дивидита — каза Мария. — Ако свършим бързо, може да изгледаме някой филм.

— Супер! Гледала ли си „Пепеляшка“? Готино филмче.

— Шегуваш ли се? Обожавам този филм! Гледала съм го милион пъти.

Още една усмивка и тя се обърна, тръгна по коридора и прошепна едно сладко „чао“ през свършеното си рамо.

„Ще се гръмна!“

Мария Муньос-Голдбърг щеше да дойде у тях с учебника си по история, дивидитата си и черните си бикини. Проследи я с поглед до класната ѝ стая, симфонията на гласа ѝ все още отекваше в главата му заедно с...

„Кенесоу Маунтин, Фредериксбърг, Харпърс Фери...“

Имената не спираха. Но се редяха толкова тихо, че все още чуваше гласа на Мария и виждаше в съзнанието си полуотворените ѝ устни, топли и сладки.

[1] Временно наименование на химически елемент с атомен номер 118 — Б.пр. ↑

3

КАНДЖА ОТ МИНАЛОТО

Стив паркира колата и се възхити на шестметровото си подобие. Това му беше любимият момент от деня.

Двуетажният стенопис беше изтипосан върху олющения хоросан на стената на „Манекените“, агенцията за модели, където се намираше кантората „Соломон и Лорд“. Ето го Стив, седеше на бюрото с тъмносив костюм и четеше закони. Нещо, което никога не носеше и което никога не четеше. До него стоеше Виктория в рубиненочервено двуредно сако с ресни, гърдите ѝ бяха по-големи и устните ѝ попухкави, отколкото в действителност.

Художествено преувеличение.

И отдолу надписът, с красиви букви:

Соломон и Лорд

Адвокатска кантора

Мъдростта на Соломон и силата на Лорд^[1]

Позвънете на (305) БЕЗ ПАРИ

Виктория беше ужасена, разбира се. „Евтино“ и „сквернословно“ бяха двете ѝ най-мили определения. Стенописът беше изрисуван собственоръчно от Анри Тусен, шестнайсетгодишен хлапак, когото Стив беше защитавал в съда за малолетни. Един от най-добрите художници на графити в Малък Хаити. Бяха го арестували, докато изтипосвал на една стена президента Буш в интимни отношения с коза. „Задълбочена политическа сатира“, беше казал Стив в защита на момчето. Съдията му даде условна присъда и Стив го нае да изрисува стената вместо хонорар за услугите си.

Докато влизаше в сградата, не можеше да се отърси от въпроса, който го занимаваше цяла сутрин.

„Колко точно да кажа на Виктория?“

Това беше един от най-повтарящите се въпроси във взаимоотношенията им, както професионални, така и лични. Беше пооткрит с Виктория, отколкото с която и да било друга жена преди нея.

Много ясно, че никога не беше изпитвал към друга жена толкова дълбоки чувства, колкото изпитваше към Виктория.

„Но тя е адски тесногръда!“

Спомни си фойерверките, докато течеше делото за настояничество на Боби. Изправен пред възможността държавата да му отнеме момчето, Стив тайно беше платил на Джанис, за да промени показанията си. Джанис и без това беше наркоманка. Когато Виктория разбра, направо избухна:

— Не можеш да подкупваш свидетел!

— Плащам ѝ, за да каже истината. Ако не ѝ платя, ще излъже и ще загубим.

— Въпреки това е незаконно.

— Кога ще пораснеш най-сетне? Когато законът не работи, трябва ти да го изработиш.

Пляс! Беше му зашила шамар. Як. Спаринг-партньор, а не съдружничка.

Така че как ли щеше да реагира, ако ѝ кажеше истината?

„О, между другото, Вик, относно делото на Кригър. Забравих да ти кажа. Провалих защитата“.

Щеше да го размаже с твърдата като камък кленова бухалка на Бари Боне. Или пък с моделите на Марк Макгуайър, Хосе Кансеко или Рафаел Палмейро. Стив обичаше да събира бухалки на известни бейзболисти.

Или пък не. Можеше ли изобщо да не му повярва?

„Сам си се набутал? Ти, който лъжеш, за да спечелиш?“

Реши да ѝ каже всичко за делото на Кригър. Какво беше направил и защо го беше направил.

Жените ценяха искреността. Беше го прочел в едно от списанията на Виктория, статия за взаимоотношенията, навряна между две обяви за наистина прекалено скъпи италиански обувки. Дайте израз на съмненията си, на страховете си, признайте слабостите си и тя ще ви разбере и ще ви прости.

Добре, щеше да разголи душата си. И то още днес. Наистина. Дося му се да има Библия, над която да се закълне, зачуди се къде ли се е дянала онази, която задигна от хотелската стая в Орландо.

— Сти-ви! Сти-ви! — Пронизителен вой.

— Чакай! — Втори глас. По-висок и по-настоятелен.

Крясъците идваха отнякъде между фотостудиото и гардеробната.

„По дяволите! Ако не побързам, ще ме сгасят на стълбите“.

— Стиви, чакай!

Чу тропане на копита и само след секунда те вече бяха при него. Лекси и Рекси. Близначки блондинки. Модели, метър и осемдесет. Толкова меркантилни, колкото и дългокраки.

Едната носеше флуоресцентни прилепнали шорти и бял потник. Другата беше облечена със срязани джинси и бюстие на леопардови шарки. И двете бяха обути със сандали с каишки и остри токчета, които можеха да извадят окото на човек.

— Трябва да ми помогнеш — настоя Лекси. Или пък Рекси. Кой да ти каже?

— Няма начин — обади се сестра ѝ.

— Какво има този път, Лекси? — каза името наслуки. — Много съм зает.

— Аз съм Рекси! Пъпът ми е завъртян навътре.

— А моят навън — обади се Лекси.

— Всички в Саут Бийч го знаят. — Рекси размаха дългия си показалец пред очите му, лакираният нокът беше украсен със златни звездички. — Марго казва, че трябва да ме представляваш. Пишело го в договора ти.

Марго беше собственичката на „Манекените“. Според договора за наем „Соломон и Лорд“ получаваха безплатен офис срещу правни услуги, което преди му се струваше страхотна идея. Сега губеше половината от времето си да се занимава с щуротиите на моделите.

— Не направих ли достатъчно за вас двете?

— Не. — Пак Рекси.

Вече им беше издействал инвалидни стикери за паркиране, като успешно беше защитил иска, че булимията е недъг също като парализата на долните крайници. Измъкна Лекси от ПВС — пързалане в нетрезво състояние, — макар че беше заорала в група туристи по Оушън Драйв и ги беше съборила като кегли за боулинг. Беше спечелил иск срещу Рекси от разгневен ухажор, който беше похарчил два бона за вечеря, питиета и лимузина, плюс концерт на Рики Мартин, а тя накрая се беше прибрала у дома с един от бандата.

— Мъж, който излиза с модел от Саут Бийч, поема риска жената да се окаже неблагодарна и ужасно вятърничава — беше се аргументирал пред съдията. Рекси го обяви за гениален.

Сега сестрите му препречваха пътя към стълбите, сложили хърбавите си ръце на кръста — приличаха на бариери на железопътен прелез.

— Виж! — Лекси размаха под носа му диплянка. Реклама на пластичен хирург от Саут Бийч със снимки на гърди преди и след уголемяване. Посочи снимката. — Можеш ли да повярваш?

— Цици. Какво толкова?

— Не ги ли познаваш? — Тя разтегли деколтето си и му показва две големи колкото кокосови орехи цици с щръкнали зърна, очевидно не се поддаваха на гравитацията.

— А! — отвърна той. — Това е „след“. — Изведнъж се зарадва, че Виктория е в съда от другата страна на магистралата. Не че криеше миналото си от нея. Макар че креватните му изпълнения с модел с коефициент на интелигентност, равен на стайна температура, не бяха отбелязани в автобиографията му. — Това са твоите цици, така ли?

— Трябва да съдиш този кретен за причинени душевни страдания. Изкара ми акъла. — Рекси си оправи дрешката и кривна хълбок в заучена поза, сякаш Ричард Аведън щеше да я щракне за някой подходящ за масичките по фойетата моден алманах — Поне за един милион.

На Стив му беше на устата да каже: „Милион за душевни страдания изглежда малко много при акъл за дваисет долара“. Но се сети, че ѝ го казва всеки път, когато тя иска да съди някого.

— Раздават ги по клубовете — изквича Рекси и размаха диплянката пред очите му.

— Не знам, Рекси. Лицето ти всъщност го няма на снимката. За какви щети говорим, като единствено ти знаеш, че са твоите?

— Луд ли си? Знаеш ли колко народ ми се обади да ми каже, че видели циците ми на път за мъжката тоалетна? — Този път вдигна отново потника и Стив се възползва от възможността да се промуши покрай нея и се затича с все сили нагоре по стълбите.

— Ще ида в библиотеката да прегледам законите — провикна се колкото се може по-искрено.

— Да бе! Ти не знаеш къде е — викна в отговор Рекси.

На горната площадка, тъкмо когато посегна да отвори вратата на приемната, чу глухо *туп!*, последвано от женски писък. Още едно *туп!*, сякаш някой се удари в стената, и сърдит женски глас рече на испански:

— Не ме пипай, идиот!

Гласът на Сеси!

Стив отвори със замах вратата и видя нещо невероятно. Секретарката му Сеси Сантяго по червени бикини и сутиен. Мъж я държи във въздуха и я размята наляво-надясно, а тя размахва крака.

— Пусни я веднага! — викна Стив.

— Да ти го начукам! — Мъжът беше гол до кръста, огромен, с тумбак като диня за изложба. Средна възраст, потно лице. Беше с панталони с ръб и тиранти и бос.

Стив прекоси стаята на две крачки. Мъжът пусна Сеси наред въртенето и тя полетя към бюрото и събори всички папки на пода.

Стив сграбчи мъжа за тирантите.

— Чакай бе! Не си падам по мъже — възпротиви се мъжът.

— Стив, не се меси! — извика Сеси, докато той замахваше с дясната ръка. Улучи мъжа право в брадичката и той се стовари на пода като чувал с манго.

— Боже! Нокаутира го — изплака Сеси. — Изобщо няма да ми плати!

— Какво искаш да кажеш? Този тип се опитваше да те изнасили.

Сеси нахлузи едни прилепнали шорти.

— Мене да ме изнасили? Този кретен ми плаща по двеста долара, за да се борим.

— Но ти викаше. Реших, че...

— Оставям го да си мисли, че ще ме бие, и после го заковавам.

— Тук? В офиса ми? Предлагаш секс услуги тук?

— Никакъв секс, шефе. Имитация на борба. На някои мъже така им става.

Нахлузи през главата си фланелка без ръкави, раменните ѝ мускули се свиха и кобрата, татуирана на десния ѝ бицепс, се нави. Сеси прекарваше повече време в тренировки, отколкото в писане, и това си личеше както по мускулестата ѝ физика, така и по пълните с правописни грешки искиове на Стив.

Мъжът изстена и се опита да се надигне.

— Добре ли си, Арни? — попита Сеси.

— Ще те съдя — изфъфли той и почна да разтрива челюстта си.

— Съжалявам, че те ударих, Арни — отвърна Стив. — Не знаех.

— Аз пък знам всичко за теб, Соломон. Чух го по радиото. Ти си мошеникът, който не може да спечели дело за неправилно пресичане дори и при зелен светофар.

— О, боже!

— Ще ти предявя криминално обвинение. — Арни грабна ризата си от бюрото на Сеси, прибра си чорапите и обувките от пода и забърза към вратата.

— Ще загазиш ли, шефе? — попита Сеси.

— Аз ли? Ами ти? Това нарушава условната ти присъда.

— Друг път. Арни ми е надзорник.

— Да бе!

— Истина е, шефе. В докладите си пише, че хобито ми било да се състезавам.

Сеси Сантяго беше клиентка на Стив, преди да му стане секретарка. Дребно нарушение — беше спукала от бой невярното си гадже и после беше пуснала колата му по рампата за лодки на пристанището в Матсън Хамък.

Стив отиде до бюрото си.

— Мислиш ли, че можем да свършим малко работа тази сутрин, ако, разбира се, това няма да попречи на хобито ти?

— Каква работа? Никой не се е обаждал. Пощата още не е дошла. Но имаш лична пратка. — Тя кимна към ъгъла.

На стената беше опрян графитен прът, дълъг почти два метра, с кука от неръждаема стомана в единия край.

— Канджа — каза Стив. — Кой я праща?

— Не знам. Беше отвън, когато отворих дюкяна.

Стив вдигна канджата, наклони я и прокара ръка по острата кука.

— За вадене на големи риби. Марлини например.

Кригър по радиото. Марлин на вратата. И сега и канджа. Всичко си идваше на мястото, помисли Стив. Никак не му харесваше тая работа.

— Океански риболов? — попита Сеси. — Не те ли хвана морска болест, когато карахте водно колело с Боби във Водния парк?

— Канджата не е, за да я използвам. А за да ми напомни за нещо.

— За какво, шефе?

— За времето, когато един мой клиент отишъл на риболов с един тип и само единият от двамата се прибрал у дома.

[1] Игра на думи: Господ — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

**1. ПО-СКОРО БИХ ИЗЛЪГАЛ СЪДИЯТА,
ОТКОЛКОТО ЖЕНАТА, КОЯТО ОБИЧАМ.**

ЛОГИЧНА ЛЮБОВ

„Мразя да лъжа.

Задраскай го. Мразя да лъжа жената, която обичам“.

Някои лъжи са по-лоши от другите, помисли си Стив. В съда се срещат лъжи във всякакви форми и размери. Директни лъжи, предпазливи избягвания, хитри увъртания. Лъжите са толкова многобройни, колкото и обличените в копринени костюми адвокати, които ги изричат. Да не говорим за клиентите, ченгетата, свидетелите и човека, който продава емпанада по стълбите на съда. Съдиите и съдебните заседатели не очакват да им бъде казана истината, цялата истина и само истината. И очакванията им винаги се оправдават.

Но не бива да лъжеш жената, която обичаш. Тази сутрин Виктория го беше попитала какво се е случило с Кригър и Стив се беше плъзнал около тънкия лед на истината. Сега, докато отиваше на срещата с Виктория, за да видят един апартамент за продан, реши да събере кураж и дай каже всичко. Точно когато минаваше покрай Папагалската джунгла, близо до морската магистрала „Макартър“, мобилният му иззвъня.

— Ако си беше настроил радиото на Ей Ем, нямаше да ти е толкова весело.

Стив позна медения глас.

— Добро утро, Шугър Рей!

Преди седем години, когато водеше делото на Кригър, Рей Пинчър беше обикновен заместник в отдела за углавни престъпления. Сега бившият боксьор аматьор, бившият семинарист, бившият рап музикант беше законно избран главен прокурор на областта Маями-Дейд.

— Жалко, че тоя кретен излезе от пандиза. Идиот, боклук, шарлатанин!

— Не съм слушал шоуто — отвърна Стив. И реши, че сигурно е единственият в града, който не е чул как доктор Бил го заклеява.

— Каза, че си бил по витиеват от тирбушон. По-долен от корема на гърмяща змия. Развален като престоял цяла седмица костур. И това бяха само комплиментите.

— И какво от това? Тоя пич е осъден престъпник. Никой няма да му повярва.

— Мислиш ли, че знае за случилото се?

Побиха го тръпки. Защо, по дяволите, Шугър питаше за това? И то по телефона?

— Записваш ли разговора, Шугър Рей?

— Познай.

— И какъв е поводът? — продължи Стив.

Пинчър се разсмя.

— Леле мале! Явно гузната съвест те мъчи.

Вече беше на Бискейн Булевард, мина покрай Кулата на свободата, сградата датираше от Ренесанса и някои ѝ викаха маямския Елис Айланд. Стотици хиляди кубински бежанци бяха пратени там през шейсетте години на миналия век. Сега един предприемач искаше да я обгради с небостъргачи.

— Доколкото си спомням, Шугър, ръцете ти не са съвсем чисти.

Пинчър издиша така, че дъхът му изсвири в слушалката и в ухото на Стив.

— Работата ми беше да го осъдя тоя пич. Твоята беше да го защитаваш. Аз си свърших моята работа, Соломон.

Разговорът се извърташе гадно. Пинчър заплашваше ли го?

— Защо ми се обаждаш, Шугър Рей?

— За да ти кажа, че не мога да те защита. Ако ме призоват за свидетел, ще кажа истината. Ако те покрия, само ще се прецакам. Злоупотреба със служебното положение. Възпрепятстване на справедливостта. Лъжливи показания.

— По дяволите, правиш го всяка сутрин преди закуска.

— Няма да е никак смешно. Пичът се е настървил за парите ти.

— Нямам пари и Кригър го знае.

— Значи ще му стане гот да те види в ролята на обвиняем.

Стив замълча. Разговорът отново навлизаше в бурни води. По пътя към моста на Брикуел Авеню натисна клаксон на един, който сменяше платната, крайслер круизър с регистрационна табела на кола

под наем. „Проклети туристи! Защо не си стоят в Дисни Уърлд и не ни оставят сами да си задръстваме улиците?“

Закъсняваше, представяше си как Виктория нетърпеливо потропва с ръчно шитите си обувки по мраморния под на апартамента в луксозния небостъргач. Настроението му се помрачи. Желанието му да купи надценен с пъти недвижим имот се изпари на секундата.

— Никога не съм те карал да правиш нещо нередно — продължи Пинчър. — Помниш го, нали, Соломон?

Много ясно, че записваше разговора. Искаше да се оневини и се опитваше да изтръгне самопризнания.

— Спомням си само — отвърна Стив, — че когато жена ти я нямаше, ме помоли да те уредя с някоя манекенка.

— Ти си кретен, Соломон!

— И като се замисля, се сещам, че ме пита и откъде можеш да си вземеш метамфетамини.

„Пусни го пред съдебните заседатели, Шугър Рей“.

— Същият си като баща си, знаеш ли, Соломон?

— Не го замесвай.

Пинчър се разсмя, все едно кон цвилеше.

— И двамата се държите така, сякаш сте над закона. И двамата ще свършите по един и същи начин. Няма ли да е показателно, баща и син, и двамата лишени от права?

— Баща ми не е лишен от права. Сам се отказа. Това е единствената разлика между него и мен, Пинчър. Аз никога не се отказвам.

Но областният прокурор вече беше затворил.

Виктория стоеше на балкона на високата жилищна сграда, четирийсет и един етаж, с изглед към залива, десетина платноходки бяха издули платна в триъгълна надпревара. От дясната ѝ страна бе морският виадукт „Рикенбакер“, небесният мост към Кий Бискейн. Виадуктът „Макартър“ беше вляво и свързваше сушата с Уотсън Палм и островите Стар по пътя към Маями Бийч. Отвъд тях в далечината се виждаха синьо-зеленикавите води на Атлантическия океан.

Не беше лошо. Представи си как се събужда всяка сутрин по изгрев слънце и излиза с чаша портокалов сок на балкона.

Спокойствие. Отмора. Тишина. Докато Стив не пусне „Спорт Център“, за да чуе последните резултати от Източния бряг.

От югоизток повя бриз и донесе благоухания. Разкошен апартамент, великолепна гледка, пазарен ден.

„Тогава защо съм толкова нервна?“

Заради Стив естествено. Закъсняваше както обикновено. Но не това я тормозеше. Когато обичаш някого, го приемаш с всичките му странности, дори когато те дразнят.

Приватизираше дистанционното.

Пиеше мляко директно от кутията.

И дразнещ навик номер 97: пращаше я в съда да се пеняви за мижави дела, които всъщност намираше той, ама не му се занимаваше.

Всичко това вървеше заедно с територията, каквато беше понякога омайната, но по-често изтощаваща земя на взаимоотношенията им. Днес я занимаваше нещо много по-важно. Щяха да купуват жилище, за да живеят заедно, и това само по себе си пораждаше стряскащи въпроси.

„Това ли е мъжът, с когото искам да прекарам живота си? Може ли двама толкова различни хора да създадат семейство?“

Опитваше се да намери логичен отговор, но нима сърдечните дела могат да се решават с разум? Преди си мислеше, че може. Бракът е съдружие, нали така? Сливанията и придобиванията й се удаваха с лекота в първи курс, после получи награда за съдружия и корпорации в правния факултет. Деловите споразумения се основаваха на сътрудничество между съмишленици с обща цел. Защо не можеше и любовта да следва същата логика? Защо бракът да не бъде взаимноизгодно съдружие между двама души със сходни интереси и вкусове? Това пресметливо мислене я беше натикало в прегръдките на Брус Бигбай, строителен предприемач, производител на авокадо, Мъж на годината на „Киванис Клуб“. Чист американец, идеален отвсякъде. Вярваше, че общите им интереси — опера, импресионисти, летуване в Кейп Код — са предпоставка за уравновесен живот без стрес. Но щом се сгоди за Брус, откри, че животът е лишен от вълнение и наслада, и...

Тръпка.

Именно това откри със Стив. Може би прекалено много тръпка. Възможно ли беше? Май да.

Какво толкова имаше у Стив? Беше с тъмна коса, малко прекалено дълга и малко прекалено рошава. Хващаше бързо тен и изглеждаше супер по шорти с мускулестите си крака. После следваха очите му, разтопен шоколад, и полуусмивката му, която проблясваше палаво.

— Имаш, както би се изразила майка ми, средиземноморски сексапил — каза му тя веднъж.

— Искаш да кажеш, че приличам на античен герой ли?

— Като цяло имаш такова излъчване. С тези плътни устни. И този прав нос. Като римски император си.

— Сигурна ли си, че не е на касапин евреин?

Сега, докато го чакаше, се чудеше дали да живеят заедно е добра идея. Още повече че го беше предложила тя.

Беше започнала по заобиколен начин, тръгна от Боби, тъй като се притесняваше как ще реагира той. Взаимоотношенията им бяха супер. Но все пак да си приятелка на вуйчо, която преспива от време на време у вас, е едно, а да си втора майка по цял ден е съвсем друго. Преди няколко седмици попита Боби дали ще има нещо против, ако се нанесе при тях. Боби се замисли за миг, след което се ухили и я плесна по ръката.

— Да живеем тримата заедно? Супер!

Стив също се съгласи, без никаква видима съпротива. Но според нея не се беше замислил особено. Може би трябваше да изчака да свърши „Спорт Център“ и да го пита тогава.

— Бива — отвърна той, докато вървяха футболните коментари. — Ще спестим пари и път.

Адски романтично!

След това дойде ред на дилемата с жилището. Бунгалото на Стив на Къмкуот Авеню беше прекалено малко. Апартаментът ѝ също. Така че днес Виктория се беше разбързала от съда в центъра до каньона от небостъргачи на Брикуел Авеню, за да огледа един апартамент с три спални и три бани, истинска прелест.

На нея ѝ харесваше и се надяваше и на Стив да му хареса. Проблемът беше, че той искаше къща с двор, а тя — апартамент с балкон.

Сутринта му се ядоса, когато отбягна въпросите ѝ за Кригър. На път към съда изслуша внимателно тирадата на доктор Бил, опитваше

се да определи дали е просто заяждане, или част от нещо по-дълбоко и по-заплашително. Кригър в края на краищата беше обвинен и осъден за убийство.

Зад остроумията си доктор Кригър беше убийствено сериозен. Озлобен и ядосан. Какво криеше Стив от нея?

Хм, типично за него. Това беше, реши тя, вбесяващ навик номер 98. Винаги си мислеше, че може да я предпази от неприятностите. Сякаш работата му беше да я защитава, нея, малката женичка. Не разбираше, че тя може да се справи с всичко не по-зле от него.

„Аз съм съдебен адвокат. Мога да гледам убийци в очите, без да трепна“.

— Къде е лошото момче, Тори? — Джаклин Тътъл излезе на балкона на апартамента, завесите зад нея се люшнаха. — Ако не дойде скоро, няма да можете да изпробвате леглото.

— И твърдостта — отвърна Виктория. — На матрака.

Брокерката Джаки Тътъл беше най-добрата приятелка на Виктория. Висока, неомъжена, с огромен бюст, къдрава боядисана в червено грива и очертани с молив яркорозови устни. Караше мерцедес кабриолет и продаваше царския дял от пазара — луксозни апартаменти в небостъргачи, където се надяваше да срещне богат свободен мъж, който умира да се ожени за играеща тенис и караща водни ски купонджийка. За разлика от Виктория, Джаки беше невъздържана, с гръмогласен смях и доста мръсна уста.

Нямаше филтър между акъла и устата ѝ. Нямаше забранени теми. Оргазми: брой и сила. Пениси: форми, размери и вещина. Кредитни ограничения: мъже без седемцифрени суми в сметките изобщо не биваше да си правят труда да ѝ звънят. Подреждаше потенциалните кандидати според специална скала, наречена „Минимални съпружески стандарти“. Две точки бонус за мъж, който спуска седалката на тоалетната чиния. Две точки минус за мъж, който държи лекарство против косопад до обезмасленото мляко в хладилника.

Понякога изреждаше имената и атрибутите на бившите си гаджета под формата на песен в тоналност до-ре-ми.

— Джак е кретен, стиснат кретен. Дик е долен мръсник...

Когато не можеше да изброи имената на всички мъже, с които беше спала, на пръстите на ръцете си, сваляше обувките си „Джими

Чу“ и продължаваше на краката. Когато ѝ свършиха пръстите, си направи файл на компютъра.

— Мислиш ли, че на Стив ще му хареса? — попита Джаки, играеше си с копчето на кашмирена си жилетка, която нарочно беше един размер по-малка.

— Съмнявам се. Мрази асансьори.

— Тогава защо сме тук?

— Трябва и двамата да го харесаме. — Виктория отправи поглед на север, където подвижният мост на магистрала „Винъс“ започваше да се вдига; една яхта с висока мачта чакаше да премине. — Няма само той да избира къде ще живеем, нали?

— О-хо! Азът надига добре соанираната си глава.

— Защо трябва само Стив да избира?

— Браво, маце.

— Ако ще живеем заедно, нямам ли право и аз на глас?

— Ако?

— Какво?

— Виктория! Току-що каза „ако“ ще живеете заедно. Мисля, че краката ти са студени, а дланите — потни.

— Какво искаш да кажеш?

— Имаш фобия от обвързване.

— Това е абсурдно. Обвързала съм се със Стив.

— С колко мъже си живяла досега?

— Знаеш. С няколко.

Джаки се разсмя гръмогласно и циците ѝ се разтресоха под жилетката „Калвин Клайн“.

— Аз живях с трима само за последната година.

— И наричаш това обвързване?

— Наричам го смелост. Тори, ти си голямо шубе.

— Не съм.

— Обичаш Стив. От първия ден, когато го срещна.

— Тогава го мразех.

— Все същото.

— Понякога, Джаки, си също толкова гадна като Стив.

— Нима? Ако някога изхвърлиш това лошо момче в кофата за боклук, кажи му да ми звънне.

Джаки отново се разсмя и Виктория също прихна. Миг по-късно Стив цъфна на отворената врата на балкона.

— Какво ви е толкова смешно?

— Мъжете — отвърнаха двете в един глас.

Джаки го хвана под ръка.

— Видя ли голямата баня? Джакузито? Мраморните подове?

— Видях само проклетите асансьори. Трябва да вземеш един от подземния паркинг и втори от фойето.

— А огледа ли басейна? — изчурулика Виктория. — На Боби много ще му хареса. Знаеш колко го успокоява плуването.

— Успокоява го плуването с делфини. Не видях нито един на плиткото.

— Стига де, хубавецо — намеси се Джаки. — Не бъди толкова закостенял.

— Няма двор, няма трева. — Стив махна към земята четирийсет и един етаж под тях. — Само бетон. Къде ще играя бейзбол с Боби? Ами надписът откъм морето? „Ловенето на риба забранено“.

— Ти мразиш да ловиш риба — отвърна Виктория.

— Мразя правилата. Обичам да ловя риба. Потомък съм на много поколения въдичари.

— Потомък си на много поколения лъжци.

— Нищо не знаеш. Прадядо ми Ейб Соломон хванал рекордно голяма херинга близо до Савана.

— В Савана няма херинги.

— Прадядо Ейб явно ги е изловил всичките.

— Стига сте се заяждали — намеси се Джаки и вдигна ръце към устните си, та гърдите ѝ да се разшават. — Стив, имаш някои плюсове в класацията на съпрузи. Сам си, не си обратен и имаш собствен бизнес. Но да ти кажа честно, прегледах кредитното ти досие и не си точно Доналд Тръмп.

— Ще си боядисам косата оранжева, ако това ще помогне.

— Караш скапана трошка, обличаш се като битник и освен, както ме осведомиха, невероятните ти умения в кревата...

— Джаки! — Виктория се изчерви.

— ... не си кой знае каква партия — продължи Джаки, — а най-добрата ми приятелка заслужава само най-доброто. Така че защо не се успокоиш и не оставиш Тори да избере къде да живееете?

— И аз имам право на глас, Джаки — отвърна Стив.

Тя пренебрегна намека, като размаха дългите си нокти, лакирани в цвят „Мимолетна италианска връзка“.

— Виждала съм къщата ти, Стив. Явно нямаш никакъв усет за дизайн и стил.

— Искаш да кажеш, че нямам претенции, за разлика от богаташките синчета, с които се размотаваш.

— Спрете и двамата — нареди Виктория. — Стив, не се дръж гадно с Джаки.

— Аз? Тя искаше да се омъжиш за Бигбай.

— Вярно е — призна Джаки. — Но й казах да те задържи като любовник. — Махна към апартамента. — Защо не идете да погледнете спалнята?

— Тоя апартамент е много гаден — отвърна Стив.

Каза го съвсем като дете, помисли си Виктория. Като малко момче, което се инати.

— Губя си времето тук — отвърна Джаки. — Чао! — Махна с ръка и си тръгна.

Виктория се втренчи в Стив, опитваше се да го гледа пронизително.

— Какво? Какво съм направил? Казах истината — почна да се оправдава той.

— Ами идваш и почваш да хулиш. Защо просто не се обади и не каза, че не искаш да живееш тук?

— Не бях сигурен, докато портиерът не ме заговори на френски.

— Сериозно те питам, Стив. Не е честно спрямо Джаки. Тя ни прави услуга.

— Само ако си свали комисионата наполовина. — Стив си пое дълбоко дъх. — Виж, Вик. Трябва да поговорим.

— Знам. Искаш къща с двор и трева.

— Не за това. — Загледа се в яхтите, сякаш му се искаше да е на някоя от тях. — Трябва да ти кажа за Кригър.

— Така ли? — Тя пък дори не се опита да прикрие изненадата си.

— Сутринта не бях съвсем искрен с теб. Сега искам да ти кажа всичко.

— Така ли? — Този път прозвуча толкова скептично, колкото се чувстваше.

— Бях прекалено затворен. Искам да споделям повече с теб.

Тя го изгледа втренчено.

— Будалкаш ли се с мен?

— Боже, откога стана толкова цинична?

— Откакто ме научи, че всички лъжат под клетва.

— Виж, не твърдя, че съм самата невинност. И мен като всички ме е страх да показвам слабост, но това, което направих тази сутрин, не беше честно. Отговорих на въпросите ти за Кригър, все едно бях на изслушване в съда. Затова искам да ти кажа какво стана с него и може би ще използвам възможността да съм откровен и за останалото.

Тя го прегърна през врата и го привлече към себе си.

— Ти си чудесен човек, Стив Соломон, знаеш ли?

— Преди да решиш окончателно, по-добре ме изслушай.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН
2. НЕ БИВА ДА ПРЕЦАКВАШ КЛИЕНТА
СИ... ОСВЕН АКО НЯМАШ НАИСТИНА
ОСНОВАТЕЛНА ПРИЧИНА.

ОЦЕЛЯВАНЕТО НА УБИЙЦИТЕ

Един пеликан беше кацнал на кораловия риф и пощеше с клюн корема си. Стив и Виктория вървяха по крайбрежната улица — от едната им страна се извисяваше стена от небостъргачи, от другата се зеленееше Бискайският залив. Слънчевите й очила бяха вдигнати над челото, широката й крачка опъваше тясната й права пола „Съни Чой“. Стив не можеше да различи „Съни Чой“ от „Чикън Чой“ в китайския, но беше започнал да събира откъслечна модна информация, докато слушаше как Виктория говори с Джаки по телефона.

Ту влизаха, ту излизаха от сенките, които хвърляха небостъргачите. Слънцето се спускаше към Евърглейдс. На слънце косата на Виктория проблясваше с масленоруси оттенъци. На сянка зелените й очи направо светеха. Изглеждаше щастлива, вече беше простила на Стив за закъснението, за грубостта, за това... че е Стив.

— Направих по делото Кригър нещо, което никога дотогава не бях правил и което никога не съм повтарял — започна той. — Не се гордея с това.

— Кажи ми. Кажи ми всичко, Стив.

Тонът на милата мама. Така си беше. Жените бяха родени за майки. Цицай от топлата им гръд и всичко ще е наред. Лесно. Виктория по природа си беше състрадателна и грижовна. И прощаваща.

— Всички обвинения срещу Кригър бяха косвени — каза той. — Мислех, че мога да спечеля.

— Винаги мислиш, че можеш да спечелиш.

— Да, но този път беше различно. Мислех, че Кригър е невинен.

Нямаше нужда да добавя „за разлика от «няма вина»“. Виктория знаеше каква е разликата. В криминалните дела рядко защитаващ човек, който е напълно невинен в извършването на престъплението. Но често защитаващ човек, който почти със сигурност го е извършил, но обвинението не може да го докаже. Това е разликата между „невинен“ и „няма вина“.

Всички, които гледаха как устатите адвокати разнищват процесите на века по телевизията, знаеха, че обвинението трябва да докаже вината без никакво основание за съмнение. Прокурорът се явяваше як труженик в центъра на бурята, мъкнеше чували с пясък, за да запуши пробойната в дигата. Стив беше убеден, че няма втори като него в пробиването на дупки и изкарването на реката от коритото. Приемаше много сериозно дълга на адвоката пламенно да защитава клиента си. И винаги го правеше. С изключение на веднъж.

— Кригър нямаше криминално досие — продължи Стив. — Беше богат, известен, уважаван. Беше избран от съда като експерт в една гнусна съдебна разпра за настояничество. И в същото време въртеше любов с майката на детето.

— Лошо.

— Казваше се Нанси Лем. Кригър не само я беше съблазнил, но ѝ даваше купища хапчета, подписваше ѝ тонове антидепресанти и успокоителни. Скарали се и тя заплашила да подаде оплакване пред Комисията за лекарска етика и да му отнеме разрешителното.

— Май обвинението е разполагало с мотив. Убива я. За да мълчи.

— Това се опитваше да убеди и Пинчър съдебните заседатели, но помисли си, Вик. Ако Кригър е искал да я убие, щял ли е да го направи в собствения си дом, в горещата вода, с неговите хапчета в кръвоносната ѝ система?

— Ако престъпниците бяха умни, за нас нямаше да има работа.

— Кригър е с гениален коефициент на интелигентност. Ако е искал да убие Нанси Лем, е щял да го направи много по-чисто.

— Освен ако не е откачил.

— Той не се поддава на гнева си. Умен и пресметлив човек, който по някаква случайност се натъква на удавена жена, натъпкана с барбитурати и алкохол, в собственото си джакузи.

— Някакви следи от наранявания?

— Отличен въпрос, госпожице адвокат. Дълбока разкъсна рана на черепа. Теорията на Пинчър беше, че Кригър я е ударил с нещо и после я е хвърлил във водата. Кригър ми каза, че бил в къщата и правел дайкири. Когато излязъл, я намерил мъртва. Моята теория беше, че се е натряскала, подхлъзнала се е на мокрите плочки, ударила си е главата в ръба и е паднала във водата.

— Доста увъртяно.

— Имах нещо лице, което потвърди версията ми. Каза, че е в рамките на разумната възможност. Пуснахме и анимирана възстановка, изглеждаше доста убедително.

— Значи си пробутал варианта за подхлъзването и падането, без дори да се изчервиш?

— Никога не се изчервявам.

— Така е. Дори когато твърдиш, че клиентката ти не бива да връща годежен пръстен, който е приела, докато е била... как точно го формулира?

— „Временно възпрепятствана за сключване на брак“.

— Абсолютно. Казано по соломоновски вместо „вече омъжена“.

Минаха покрай хотел „Шератон“ и наближиха моста към Брикуел Кий, някога незастроен остров, а сега бетонна джунгла от небостъргачи с тук-таме някое дърво освен цветята по балконите. Як гол до кръста бегач за здраве със слушалки на айпод в ушите мина тежко покрай тях.

— Какво каза съдебният лекар за раната на главата? — попита Виктория.

— Нищо конкретно. Можело да е причинена от съприкосновение с ръба на ваната или нещо друго с объл край.

— Като например?

— Прът за почистване на басейна.

— Изследваха ли го, сравниха ли белезите?

— Не можаха. Нямаше го. Така и не го откриха.

— О, колко удобно!

— Да, Пинчър се пеняви доста за това. Опита се да убеди съдебните заседатели, че Кригър е ударил жената с пръта и го е изхвърлил, преди да набере 911.

Наближиха малкия парк, разположен на мястото, където река Маями се вливаше в Бискайския залив. От другата страна беше Маями Съркъл, археологическа забележителност, датираща отпреди две хиляди години. Много преди Брикуел Авеню да се насели с адвокати, инвеститори и дипломирани счетоводители, покрай залива се простирала гъста гора, а навътре дива прерия и по бреговете на реката лагерували индианци, готвели улова си на жар и дълбаели рисунки по скалите.

— Знаеш какво направиха съдебните заседатели — каза Стив. — Оневиниха го за предумишлено и го осъдиха за непредумишлено убийство.

— Проклятието на по-малкото престъпление.

— Точно така. Страхлива компромисна присъда. Трябваше или да го осъдят за предумишлено убийство, или да го оправдаят. Но забрави това за миг, Вик. Сега ти си съдебните заседатели. Каква е твоята присъда?

— Само не си мисли, че съм прекалено критична — започна тя. Типичен женски начин да смекчи каквото там следваше, да обуре критиката си в думи, меки като домашни пантофи. — Изненадана съм, че съдебните заседатели не са го оправдали. Без оръжието, с което е извършено убийството, без разумно алтернативно обяснение за раната на главата твойт човек е трябвало да си тръгне свободен.

— Точно това си мислех, че ще кажеш. Но въпросът ми не беше честен. Пропуснах да ти кажа нещо.

— Нещо уличаващо?

— Ти прецени. Да се върнем почти двацет години назад. Кригър току-що е завършил медицина в Шандс. За да го отпразнуват, предприема съботно-неделна екскурзия до Исламорада с двама колеги. По-точно с най-добрия си приятел Джим Бишиърс. Плюс приятелката на Бишиърс.

Виктория изглеждаше озадачена.

— Какво общо има тази екскурзия с мъртвата жена двацет години по-късно?

— Както винаги казвам на съдебните заседатели, моля, изчакайте, докато изложи всички факти, преди да си правите заключения.

Виктория повдигна рамене и той продължи:

— Тримата: Кригър, Бишиърс и приятелката му, взели под наем яхта, за да ловят марлини. Два дни не спрели да пият, а всичко, което знаели за рибата, били научили в „Червения рак“, но някак си гаджето на Бишиърс успяло да закачи един марлин. Не бил голям, но петдесет кила имал. Капитанът бил на мостика, а Кригър и Бишиърс, също като Абът и Костело, се опитвали да извадят рибата. Кригър размахвал канджата, а Бишиърс се бил надвесил през борда, и значи рибата се озовала в кокпита, а Бишиърс във водата.

— Паднал е през борда, така ли? Извадили го, нали?

— Гаджето му хвърля спасително въже, но той не може да го стигне. Гълта вода и започва да се паникьосва. Кригър се навежда през борда и му протяга канджата, за да се хване. Но яхтата се клати, Бишиърс се лашка и се нахендря на канджата. Капитанът се опитва да върти руля, но загубват Бишиърс от поглед, а после витлото го повлича и го нарязва на суши.

— Боже Господи! Не искаш да кажеш, че Кригър го е убил нарочно, нали? Няма доказателства, нали така?

— Колкото и за Нанси Лем.

— Какво значи това?

— През цялото време Бишиърс се подигравал на Кригър за някакъв реферат, който бил написал: твърдял, че Кригър е фалшифицирал изследванията си, за да оправдае заключенията си относно еволюционната психология. Кригър вярвал, че убийството е естествено следствие от това, че сме човешки същества, че еволюцията отсява тези, които убиват съперниците си.

— Оцеляването на убийците.

— Именно. Кригър пишел, че убийството е програмирано в нашата ДНК, а не е ненормално поведение. Правил изследвания сред първокурсниците и измервал склонността им към насилие. Бишиърс го бъркал и го наричал измамник. Кригър го предупредил да спре, но той се настървил още повече.

Слънцето беше ниско над хоризонта и блестеше право срещу тях. Виктория смъкна очилата на очите си.

— Модел на поведение — каза тихо, сякаш мислеше на глас. — Бишиърс и Лем. И двамата са заплашвали Кригър. И двамата имат рана на главата и падат във водата. И двамата умират. И двата пъти изглежда като нещастен случай. Подобни факти според Правилото на Уилямс.

— Точно така Пинчър успя да включи историята на Бишиърс като доказателство и да провали защитата ми.

— Пинчър обикновено е доста мързелив. Учудвам се, че е открил тази отдавнашна случка.

— Не я откри.

— Тогава как е разбрал за екскурзията и за смъртта на момчето?

— Аз му казах.

— Невъзможно!

— Казах му, Вик. Дадох му доказателството, което му трябваше, за да осъди клиента ми.

Долната устна на Виктория потрепна. После тя тръсна глава, сякаш се опитваше да се отърве от спомена за чутото току-що.

— Нарушил си клетвата си?

— Имах основателна причина.

— Основателна причина за такова нещо не съществува — отвърна Виктория рязко.

НЕЗАКОНОРОДЕНОТО ДЕТЕ НА АЙН РАНД И ТЕД БЪНДИ

Виктория се опита да осмисли това, което току-що бе чула. На метри от нея студенти, застанали на четири крака и с мистрии и четчици в ръце, търсеха археологически находки из разкопките.

Не можеше да повярва в това, което ѝ беше казал. Стив никога не се скатаваше и не прекарваше клиент. В съда винаги се бореше здраво, понякога дори нечестно. Неведнъж беше прекарвал нощта зад решетките за неуважение на съда.

„Адвокат, който се страхува от затвора, е като хирург, който го е страх от кръв“.

Каза ѝ го в деня на първата им среща. Тогава бяха затворени в две съседни килии. Беше я провокирал в съдебната зала. Тя загуби самообладание и ги тикнаха и двамата на топло за обида на съда. Бяха продължили да се обиждат и иззад решетките. Стив се надсмиваше над праволинейността ѝ, тя го заяде за етиката му, или по-скоро за липсата на такава.

— Ти се подиграваш със закона!

— Имам си мои закони. Соломонови.

Знаеше, че е готов на всичко, за да спечели. Но да наруши закона, за да загуби? Това беше нещо ново. И вероятно дори още по-стряскащо, защото опираше до същината на адвокатската клетва. Всеки адвокат трябваше ревностно да защитава — а не да предава — клиента си.

— Стига, Стив. Не би предоставил уличаващи доказателства на обвинението.

— Напротив, предоставих.

— Защо?

— Кригър ме излъга и аз го хванах.

— Тогава е трябвало да се оттеглиш от делото.

— За да излъже следващия си адвокат и да се измъкне безнаказано? Както сама каза, без доказателства за предишния смъртен

случай обвинението щеше да се пропука.

— Системата е такава. Мрежата има дупки. Понякога се измъква виновният, за да не бъде впримчен някой невинен. Ти най-добре знаеш това.

Ето, започваше се: бившата прокурорка казваше на Стив, че е редно убиецът да се измъкне. Не вярваше в размяната на ролите в пиесата.

— Някой трябваше да го спре — отвърна Стив. — Кригър беше убил Джим Бишиърс и Нанси Лем.

— По дяволите, Стив! Няма как да знаеш.

— Усетих го със сърцето си. Бях повече от сигурен.

— Дори и така да е, адвокатът не може да е таен държавен агент.

Погледна мъжа, когото обичаше, мъжа, с когото възнамеряваше да живее, мъжа, за когото дори мислеше да се омъжи някой ден. Но това беше нечувано! Спомни си какво ѝ беше казала майка ѝ веднъж:

— Измамите на мъжете са само върхът на леденото кубче.

— Искаш да кажеш на „айсберга“, нали, мамо?

— Не и ако пият скоч с лед. Искам да кажа, скъпа, че ако веднъж ги хванеш да те лъжат, със сигурност ще има и още лъжи.

В кариерата на бляскава вдовица, която си беше избрала сама, Айрини Лорд Кралицата се беше сдобила със здравословно цинично отношение към мъжете. Виктория беше приела част от него. Но това сякаш никога не се беше отнасяло за Стив. Повечето мъже носеха маски и криеха гадните си черти. Също като студентите по археология на разкопките, човек трябваше да рови с лопата и мистрия, за да открие истинската им същност. Със Стив не беше така. Той криеше нежната си, грижовна страна — любовта си към Боби, работата „про боно“, ревностното си отношение към справедливостта под външност, която можеше да е едновременно нетърпима и непоносима.

Насили се да говори спокойно:

— Разбирам мотива ти, но си отишъл прекалено далече. Започвам да се съмнявам дали изобщо ставаш за адвокат.

— Боже, защо го приемаш толкова лично? — Той чак се обиди.

— А как да го приемам? Аз съм ти съдружничка. И гадже.

— Не беше нито едното, нито другото по онова време.

Тя стисна зъби толкова силно, че я заболяха.

— Искаш ли да възстановим предишното статукво?

— Стига, Вик. Не исках да прозвучи така. Имам предвид, че те нямаше, за да ми повлияеш, така че извърших неща, които сега не бих извършил.

— Добър опит, мазнико. Но това, което си направил, си остава неетично и незаконно.

— Добре, стига вече. Нали си признах. Трябва да ме разбереш.

— Просто така? Може ли да ми дадеш няколко минути все пак?

Една от студентките на разкопките, младо момиче по шорти, се изправи и извика. Държеше нещо и го размахваше. От това разстояние не можеше да се види какво е. Парче от гърне, връх на стрела или някой артефакт на индианците от племето текуеста. Изровен, за да разкрие тайните на миналото.

Виктория продължи с тона си на адвокат.

— Кригър вероятно не може да те съди, защото делото е с изтекла давност. Но за нарушаване на етиката давност няма. Може да поиска да те лишат от адвокатски права.

— Или да ме цапардоса с канджата по главата.

Разказа ѝ за стоманената канджа, която бяха донесли в офиса.

— Марлинът на прага. Канджата. Това е начин да ми каже, че знае, че съм взривил защитата му.

— Но защо ще ти го казва?

— За да ме предупреди, че може да ми направи същото, което е направил на Бишиърс и Лем.

— Значи излиза, че да прекараш клиента си е не само абсолютно незаконно — отвърна тя и поклати невярващо глава, — но и невероятно глупаво.

Гневът ѝ го изненада. Какво стана с топлата и успокояваща милувка, която очакваше?

„Какво стана с притискането към топлата гръд?“

Спомни си деня, в който беше разкрил тайната на Кригър. Търсеше оневиняващи, а не уличаващи свидетели. Кригър се беше превърнал в нещо като знаменитост. Като психиатър беше сътрудничил на ФБР и си беше спечелил репутация на специалист по серийни убийства. Достатъчно беше да пуснеш Си Ен Ен или Съдебния канал, за да се натъкнеш на него всеки път, когато някоя откачалка се

разбеснееше. После се прехвърли на личностните взаимоотношения, които според него не се различаваха особено от убийствата. Винаги естествен пред камерата, Кригър водеше собствено дневно шоу и раздаваше мъдри съвети на жени, на които им беше писнало от мъжете им — неизчерпаема и все по-многобройна публика.

Отиде до медицинския институт в Гейнсвил, за да се опита да открие свидетели, които да се изкажат благоприятно за Кригър. Говори с един от преподавателите и той си спомни Кригър и му разказа някаква объркана история за риболов с фатален край. С няколко обаждания Стив успя да открие бившата приятелка на покойния Джим Бишиърс. Тя му каза, че Кригър се бил вбесил от обвиненията на Бишиърс в научна фалшификация. Дватамата се скарали и от мястото, на което се намирала тя, в кокпита, ѝ се сторило като че ли Кригър бутнал Бишиърс през борда и после нарочно го ударил с канджата. Но всичко станало толкова бързо и тя била толкова потресена, че не била сигурна. Официално смъртта била констатирана като нещастен случай и нямало пълно криминално разследване.

После Стив прочете бестселъра на Кригър „Погрижи се за Нумеро уно“. Възгледите на тоя пич за човешката природа бяха направо страховити. В първа глава „Прееби съседа си“ Кригър твърдеше, че алчността, хедонизмът и егоизмът са положителни качества. Алтруизмът, милосърдието и саможертвата били пълна глупост. Собственият интерес бил единственият интерес. Бъди преобладаващият, а не преобаният. Колкото по-нататък четеше, толкова по-загрижен ставаше.

Върна се до Гейнсвил и се разрови в библиотеката на болница „Саундс“. Откри монографията на Кригър „Убийството през еоните: Отнемането на човешкия живот като съществен елемент от еволюционната биология“. По време на стажа си в психиатрията Кригър бе застъпвал тезата, че човешките същества се раждат убийци. „Човекоубийствените инстинкти — пишеше той — са тактика за оцеляване, датираща от праисторически времена. Историческата практика показва, че е разумно и нормално да убиеш всеки, който представлява заплаха за пещерата ти, жената ти или вечерята ти. Нашето ДНК носи тези инстинкти и днес.

Убийството не бива да се смята за извращение на човешките ценности. Убийството е основната човешка ценност“.

Кригър стигаше дори още по-далече. За да извършиш умишлено убийство, според него, не беше нужно да използваш правото си на законна самоотбрана. Като загърбим създадените от човека представи за добро и зло, беше съвсем логично да убиеш съперник, за да се издигнеш в службата или да спечелиш любовта на някоя жена, или дори заради място в автобуса.

И тогава, докато се готвеше за делото, на Стив изведнъж всичко му стана ясно.

Уилям Кригър, доктор по психиатрия, беше живото незаконородено дете на Айн Ранд и Тед Бънди.

Кригър беше обзет от нарцисизъм и егоцентризъм и лишен от чувства към другите до такава степен, че можеше да премахне всеки, когото сметнеше за заплаха.

Състудента си. Приятелката си. Или адвокатата си.

Много ясно, че Виктория беше права. Не само че беше незаконно да предадеш уличаващи доказателства на обвинението, с клиент като Кригър беше и опасно. Ами сега какво? Кригър нямаше да се задоволи с номера с умрелите риби, канджи и бръцолевене по радиото. Това беше само прелюдията.

Вероятно в момента Кригър планираше атаката си.

Което означаваше, че Стив трябва да предприеме контраатака. Още по-добре — офанзива. Да намери начин да срази Кригър, преди той да е предприел нещо. Но как?

„Да влети в радиото, да притисна Кригър към стената и да му изкарам акъла“.

Не.

Стив беше адвокат. Имаше голяма уста. Можеше да извърта колкото си иска пред съдебните заседатели или да се прави на притиснат до въжетата на ринга от противниковия адвокат. Но насилие? Не беше в стила му. Е, беше развъртял веднъж тоягата и беше спукал черепа на един кретен, но само така можеше да освободи Боби. Какво друго?

Беше забил едно кроше на надзорника, за да защити честта на Сеси. Не особено впечатляващо. Стана причина за въргал преди години, като ритна един от играчите на „Флорида Стейт“, докато се опитваше да прекъсне серия. Обаче нямаше никакви пострадали.

Но Кригър? Кригър бе проявявал жестоко насилие, имаше го в досието му. Така че на Стив му трябваше план. Но имаше проблем. Как можеш да надхитриш човек, който е едновременно гений и убиец, когато не си нито едното, нито другото?

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

**3. КОГАТО НЕ ЗНАЕШ КАКВО ДА ПРАВИШ,
ПОТЪРСИ СЪВЕТ ОТ БАЩА СИ... ДОРИ И
ДА СА МУ ИЗГОРЕЛИ ДВЕ СВЕЩИ ОТ
МЕНОРАТА^[1].**

ЦАР СОЛОМОН И САВСКАТА ЦАРИЦА

На Стив му трябваше съвет. Трябваше да говори с човека, който някога гледаше отвисоко всякакви изверги, признаваше ги за виновни и ги пращаше на места, където можеха да си навредят само един на друг. Достопочтеният Хърбърт Т. Соломон беше наясно с тези неща.

„Какво да правя, татко, когато ме преследва някаква откачалка?“

Излезе през кухненската врата в задния двор. Баща му и племенникът му седяха с кръстосани крака на земята под сянката на калистемона. По тревата бяха пръснати парчета шперплат и летви, имаше още чук, трион и отворена кутия с инструменти.

— Шалом, сине — провикна се баща му. Бялата му брада беше набола, гладко сресаната му назад прошарена коса се къдреше на врата. С бутилка уиски на една ръка разстояние Хърбърт Т. Соломон приличаше на Диния Бил Хикок с еврейско кепе.

Или пък на библейски пророк. Държеше Стария завет с кожена подвързия в едната ръка и чаша в другата.

— Савската царица — продължи да нарежда Хърбърт С провлечения си южняшки акцент — чула за славата на Соломон и дошла да го изпита с трудни въпроси.

— Карай направо към секса — прекъсна го Боби. — Когато Соломон го турил на Шеба и на всичките си наложници.

Хърбърт отпи глътка уиски.

— Когато му дойде времето, момче.

— Какво става, тате?

— Уча Робърт на Светото писание. — Хърбърт прелисти на следваща страница. — Савската царица принесла в дар на Соломон злато, подправки и...

— На библейски език „подправки“ значи „чукане“ — ухили се Боби на Стив. — Дядо ми каза.

— Дядо ти е истински учител по Талмуда.

Боби продължи развълнувано:

— В Първа книга на царете се казва, че Соломон дал на Савската царица „всичко, което си пожелаела“. Схващаш ли, вуйчо Стив?

— Мога да си представя.

— Знаеш ли, че цар Соломон имал седемстотин жени и триста наложници?

— Нищо чудно, че е искал да се махне от къщи и е тръгнал да завладява Месопотамия. — Стив се обърна към баща си, който тъкмо си наливаше уиски върху леда. — Татко, защо пълниш главата на Боби с тези глупости?

— Корените ни не са глупости. — Хърбърт шумно сръбна от чашата си и се обърна към внука си. — Робърт, предците ни са били воини от двора на цар Соломон. Ние сме преки потомци на Негово величество най-големия мъдрец.

— За Бога, татко! — изпъшка Стив.

— Не произнасяй напразно името Господне в мое присъствие!

— А кепето за какво ти е? Да ти скрие плешивото теме ли?

— Ще се моля за теб, Стивън. Превърнал си се във филистимец.

— А ти си изперкал. Да се правиш на ортодоксален на твоята възраст е доста странно.

Хърбърт поклати глава.

— Не мога да повярвам, че синът ми е неверник, а дъщеря ми — курва.

— Хей, татко! Карай по-кратко с тази част пред Боби.

— Що? Какво толкова? Мислиш ли, че момчето не знае, че майка му е наркоманка и никаквица?

— Татко, стига толкова. — Не че не беше вярно, но такива работи не се говорят пред деца.

— Няма нищо, вуйчо Стив. — Боби си играеше с една летва и се правеше, че не му пука. Но Стив познаваше този поглед. Безизразна, неутрална маска. Така момчето криеше болката си. Какви го бяха прихванали баща му? Не си ли даваше сметка колко чувствителен е Боби? Вероятно не. Когато Стив беше малък, баща му се държеше също толкова грубо и с него. Нима не го беше нарекъл „лигльо“, когато кубинците го бяха пребили в училище и му бяха взели парите за обяд?

Без да вдигне поглед, Боби каза:

— Онзи ден в кафето едно дете ме попита какви са родителите ми.

Стив сдържа дъха си. Децата често бяха наистина жестоки. Малки хищници, които се нахвърляха върху всеки, който е различен.

— Казах им, че не познавам баща си, а майка ми е в затвора — продължи Боби.

— Много ли те тормозиха за това?

Боби поклати глава.

— Решиха, че е много яко. Мануел каза, че и на него му се искало да не познава стареца си. Джейсън ме помита дали ходя в затвора на свиждане на майка ми.

Момчето спря. Това бе неговият начин да попита Стив защо никога не са ходили до затвора в Хоумстед. Трудно му беше да разбере копнежа на племенника си. Джанис го беше изоставила и изтормозила. Беше го заключвала в една кучешка колиба, беше го оставила да гладува, докато ходеше да се друса. И какво излизаше, че на Боби... му липсва? Стив реши да си замълчи. И без това какво можеше да каже?

„Ако посетиш майка си в затвора, кошмарите ще започнат пак, хлапе“.

Не, по-добре беше да не отваря темата за Джанис Соломон — наркоманка, скитница и напълно безполезна майка.

— Ако синът ми не ще да дойде на Шабат — заяви Хърбърт, — може внук ми да го направи.

— Трябва да уча — отвърна Боби.

— В петък вечерта? Трябва да се молиш и да гониш фусты. Може да се молиш да хванеш някоя.

— Татко, какво ти става, по дяволите! Не си ходил в синагогата от трийсет години.

— Глупости говориш! Докато бях адвокат, ходех на всички празници.

— Вярно. Раздаваше визитни картички на Йом Кипур. Сега какво си намислил?

— Нали знаеш, че моят дядо е бил певец в синагогата?

Стив слушаше тази история, откакто се помнеше. Хърбърт твърдеше, че е проследил родословното им дърво почти три века назад. Йезекил Соломон бил сред първите заселници, дошли в Савана през трийсетте години на 18 век. Родът Соломонов се разраствал и замогвал и след поколения се разпрострял към Атланта, Бирмингам и

Чарлстън. Според Хърбърт, който се беше усъвършенствал в традицията на преувеличаването, характерна за адвокатите, мошениците и южняците, клонът, който тръгвал от Йезекил, родил фермери, тъкачи, зидари и мелничари. Дори и по някой равин и певец в синагогата. Да не споменаваме за борсовия измамник и спеца по залагания, който влязъл в затвора, задето уредил Колежанското футболно първенство през 40-те години на 20 век.

Но какви бяха тези щуротии за двора на цар Соломон? Едно е да проследиш предците си до Джеймс Огълторп. А съвсем друго да твърдиш, че имаш царско потекло отпреди три хиляди години.

Доскоро Хърбърт не го беше грижа особено за духовните работи. Защо точно сега? Остаряваше, разбира се. Може би предусещаше смъртта си.

А и му бяха отнели правото да раздава правосъдие.

Преди петнайсет години замесеният в скандал с подкупи и изнудвания Хърбърт беше заявил, че е невинен, но въпреки това се отказа от съдийското си място и опозорен напусна Адвокатската колегия. Това трябваше да е, помисли си Стив.

„Изгубен и намерен. Старецът ми явно е открил религията, за да преодолее загубата“.

Кариера и обществено положение — свършени. Съпруга — майката на Стив, Елинор, — умряла от рак. Дъщерята Джанис — ту в затвора, ту в клиника за наркомани. Постоянните дразги със Стив.

Хърбърт взе чука и шепа пирони и хвана две летви.

— Да се залавяме за работа, момче.

— Какво ще правим?

— Макет на Храма на Соломон — отвърна Хърбърт.

— Имаш ли разрешение за строителство?

— Имам и плановете. Знае ли някой обаче колко е дълъг един кубит^[2]?

Стив се съмняваше, че баща му може да забие и един пирон. Когато той беше на възрастта на Боби, Хърбърт не можа да залепи дори крилата на едно самолетче.

— Робърт, в храма цар Соломон пазел Кивота със скрижалите, които Господ лично бил дал на Мойсей.

— Знам, дядо. Гледал съм „Похитителите на изчезналия кивот“.

Това му стигаше.

— Боби, трябва да поговоря с дядо ти за няколко минути — каза Стив.

— Е, и?

— Има прясно манго на плота в кухнята. Направи си фрапе.

— Не можеш да ми заповядаш. Аз съм пряк потомък на цар Соломон — Боби стисна очи. — Цар Соломон. СЛОН МОЦА РОМ.

— Супер, хлапе. Остави ни сега за малко сами.

— Добре де, добре. — Момчето стана и се повлече към вратата на кухнята.

— Имам проблем, татко. И се нуждаю от съвет.

— Значи си дошъл точно при когото трябва — отвърна Хърбърт Соломон.

Точно както беше направил и с Виктория, Стив разказа на баща си всичко. Как разбрал за философията на Кригър, докато чел монографията му за умишленото убийство. Как разбрал за смъртта на Бишиърс и после продал Кригър, като подхвърлил доказателствата на Пинчър. Как намерил марлина пред вратата си и канджата в офиса, символите на риболова на Кригър с фатален край. И колко се разстроила Виктория, когато ѝ признал адвокатските си грехове.

Когато свърши, Хърбърт подсвири и въздъхна.

— Дево Марийо и Иисусе Христe, Вирсавийо царю Давиде!

— Не мисля, че двойките са равнозначни — отвърна Стив.

— Значи не си чел „Шифърът на Леонардо“. Синко, като отиваш да пасеш крави, не си обувай лачени обувки.

— Какво значи това, по дяволите?

— Нагазил си здравата в лайната. Какво искаш да значи? Съвет за гаджето ти или за Колегията? Защото яко е съвет за гаджето, време е да приеме истинската мяра. Топване в миква^[3], портата към пречиштането. Кладенецът на Мириам в пустинята.

— Господи, татко. Не можеш ли да се съсредоточиш? Казвам ти, че този тип ме преследва.

— Мислиш, че иска да ти направи нещо лошо ли?

— Не, да ми честити Ханука. Не разбираш ли? Кригър е убил двама души. Аз трябваше да го защитавам, а го прекарах. Излязъл е от затвора и е бесен. Също като Де Ниро в „Нос Страх“.

— Да бе. Чух го по радиото. Говореше какъв скапан адвокат си. Някои неща бяха доста смешни.

— Радвам се, че си се забавлявал.

— Доста се изгаври с теб. Но не усетих злоба. По-скоро се заяждаше.

— Тогава какво е посланието му?

— Според мен ти казва, че знае какво си направил. Потвърждава, че си прав да го мислиш за убиец. Хвали се със стореното. Мисли си, че вероятно ще оцениш майсторлъка му.

— Защо да оценявам това, че е убил двама души?

— От това, което каза, излиза, че се възхищава на хора, които нарушават правилата. А ти си точно такъв човек, синко.

— Но не съм убиец. Не съм като него.

— Доктор Бил вероятно смята, че си само на едва-две крачки от наклонената плоскост, на която е застанал той.

— И какво по-точно иска от мен?

— Преценявай хората по думите им. Казва, че иска да гостуваш в шоуто му. Може би се мисли за Джони Карсън, а ти си неговият Ед Макмахън. Неговият партньор. Не мисля, че иска да те убие, Стивън. Мисля, че иска да станете приятели.

— Това е лудост!

— Слушай го как си чеше езика. Той обича да говори. А с кого може да си поговори за тези хора? С теб, синко. В главата му ти си единственият, който би го разбрал.

— Не искам да говоря с него. Искam да ми се разкара от главата.

— Хубаво, върви и му го кажи. Ами ако той не пожелае?

— Тогава ще го сразя. Не знам как, но ще го направя.

— Трябва много да внимаваш.

— Според теб е по-добре да не предприемам нищо и да го оставя да ме клевети?

— Казвам само, че можеш да разчиташ на мен, ако решиш да го погнеш. Това копеле не е товар за едно магаре.

Боби нарязва мангото, като внимателно издълба сърцевината, както го беше учил вуйчо Стив. Чувахе как двамата с дядо му си говорят на двора. Във фермата, където майка му го държеше заключен

в тъмната барака, слухът му се беше изострил. Нощно време слушаше койотите, които пееха песните си, докато не почнеше да ги различава. Можеше да чуе как конете пристъпват в конюшната, как търкат задниците си в стената. Почти усещаше топлия им дъх, когато пръхтяха и цвилеха. През деня чуваше камионите, трясането на вратите, ругатните на шофьорите. Когато го пускаха да работи на полето, слушаше чуруликането на птиците и жуженето на пчелите.

Обичаше да е навън, макар че мъжете го биеха, че не работи здраво. Мъжете миришеха странно, брадите им бяха гнусни и сплъстени. Жените се трудеха в зеленчуковата градина, мазните им коси падаха в очите им.

Мама казваше, че отглеждали органични зеленчуци, по Боби виждаше варели с инсектициди и чували изкуствена тор. И знаеше, че кичестите зелени растения си марихуана. В безлунните нощи чуваше как спират камиони, как мъжете ръмжат, докато товарят балите, как ругаят луната и подвикват след жените, как пушките пръсват на парчета празните бутилки от алкохол.

Сега чу как вуйчо Стив разказа на дядо му за някакъв психиатър, Кригър. Вуйчо Стив беше притеснен, което беше странно. Той непрекъснато си навличаше неприятности, но това никога не го тревожеше особено. Но сега беше различно. Беше ли уплашен?

Боби пусна резенчетата манго в миксера заедно с нарязания банан, шепя лед и две лъжици протеини на прах. Искаше да надебелее, за да не прилича на жив скелет, но не се получаваше. Въпреки фрапетата, сандвичите с шунка и всичкият сладолед с шамфъстък, който можеше да изяде, тялото му си оставаше само кожа и кости. Когато пусна миксера, престана да чува какво си говорят двамата вън. За майка му ли ставаше дума?

„Вуйчо Стив не разбира. Мисли, че само защото мама ме разболя, не искам да я видя. Но тя все още си е мама“.

Имаше нещо, което трябваше да каже на вуйчо Стив, но не знаеше как. Майка му се беше обадила вчера. Разплака се по телефона, той също. Каза, че го обича и че съжалява за всичко, и че напълно се е променила.

— Нов човек съм, Боби. Чист и трезвен.

— Супер, мамо!

— Никога повече няма да почна пак. Имам нова цел. Пътеводна светлина.

— Каква, мамо?

— Открих Исус. Приех Исус Христос в сърцето си.

„Чакай само дядо да те чуе“, помисли си Боби.

Но не това искаше да каже Боби на вуйчо Стив. Трябваше да му каже за последните думи на мама.

— Ще дойда да те взема, Боби, скъпи. Отново ще стана твоя майка.

[1] Ритуален еврейски свещник с девет свещи, който се пали при празнуването на Ханука. — Б.пр. ↑

[2] Староеврейска мярка за дължина, равна на разстоянието от лакътя до върха на средния пръст — Б.пр. ↑

[3] Басейн за ритуално измиване в еврейски дом — Б.пр. ↑

НАРАСТВАЩА НОСТАЛГИЯ

Погледът на Виктория несъзнателно попадна право между краката на Кралицата.

— Може би това трябва да почака, майко.

— Глупости. Твой дълг е да разсееш непоносимата ми скука. — Гола от кръста надолу, Айрини Лорд лежете по гръб с ръце под задника и вдигнати, широко разкрачени крака. — Бендита, нали ще побързаш, скъпа?

— Ще съм бърза, за да може любовникът ти да е бавен — обеща Бендита с плътен бразилски акцент. Беше млада, с канелена кожа и пламтящо червено червило. Носеше розови найлонови шорти, изрязан потник до под бюста и велурени ботуши до коленете.

Намираха се в отделно сепаре на козметичен салон „Рио“ в Бал Харбър за месечната коламаска на Кралицата. Виктория вече съжаляваше, че е дошла, но отчаяно се нуждаеше от съвет.

„Дали да се събера със Стив? Защо мисълта само за Стив, и то по цял ден, ме ужасява толкова?“

Не беше споделила страховете си с него. И как би могла? Преместването беше нейна идея. Разбира се, ако Стив беше почувствителен към нюансите в настроението ѝ, щеше да долови колебанието ѝ. Вместо това го попита: „Абсолютно сигурен ли си, че си готов за това?“

Той бързо каза „да“, без да си даде сметка, че въпросът изразява собствените ѝ съмнения. Типичен лишен от слух мъж.

Сега беше изпаднала в тотална криза. Можеше ли да работи с него по цял ден и после да се приберат в една и съща къща? Не беше ли 24 часа в денонощието, седем дни в седмицата просто прекалено?

Имаше и още нещо. След бомбата днес, след като Стив беше взривил всички етични норми, като беше предал собствения си клиент, можеше ли изобщо да работи повече с него?

Зачуди се дали не драматизира прекалено. Или още по-лошо...

„Не използвам ли подсъзнателно стореното от Стив преди толкова години като причина да не задълбочавам връзката ни?“

Искаше да зададе на майка си всичките тези въпроси. В края на краищата опитът на Кралицата с мъжете се простираше на няколко континента, обхващаше няколко десетилетия и беше в пъти по-голям от нейния. Но майка ѝ, както винаги, беше потънала в собствените си дела.

— Наистина трябва да се запознаеш с Карл — каза Айрини, като надникна над интимните си части. — Мъжът мечта. Копие на Джордж Клуни. Като нищо може да са близнаци.

— Кое го прави колко по-млад от тебе, майко?

— В интерес на истината, не съм му казала на колко години съм, но подметнах, че съм била прекалено малка, за да помня кога Нийл Армстронг е кацнал на Луната.

— Кое означава, че си ме родила на колко? На десет ли?

— Случват се и такива неща, скъпа.

— Стига си мърдала — нареди Бендита, докато пудреше интимните части на Айрини с парфюмирани пухчета с бебешка пудра. Снеговалеж върху путка.

— Принцесо, наистина трябва да си направиш коламаска — каза Айрини.

— Не, благодаря, майко.

— Виждала съм буйната ти растителност. Ще ти трябва косачка.

— Майко!

Бендита метна единия крак на Айрини върху рамото си.

— Просто се опитвам да помогна, скъпа. Мъжете си падат по гладки, голи вулви. Вероятно фантазиите за Лолита.

— Няма да обсъждам това.

— Просто се опитвам да помогна, скъпа. — Кралицата огледа дъщеря си за миг и стисна устни. — Какво си направила с косата си? Другата си коса?

— Нищо.

— Подстригала си я. Виждам аз.

— Нищо не съм ѝ правила, само я измих.

— Иначе ми харесваше повече.

— Как иначе? По дяволите, майко, невъзможна си.

— Не повишавай тон. Мъжете не понасят истерични жени.

Виктория въздъхна.

— Боже, защо ли дойдох тук?

— Да ми правиш компания, разбира се.

Виктория измърмори:

— Не съм сигурна дали трябва да се събираме със Стив.

— Аз пък съм. Това е ужасна идея. Не разбирам как може изобщо да го измислиш. Никой не купува крава, ако получава сметаната безплатно.

— Мислех, че не искаш да се омъжа за Стив.

— Ох! — изпъшка Кралицата, когато Бендита разстла топлия восък върху чатала ѝ. — Разбира се, че не искам, принцесо. Този човек е абсолютно неподходящ за теб.

— Защо? Защото не е член на епископалната църква или защото не е богат?

— Ох! — Чу се звук от дране и Кралицата изпъшка: — Господи, Бендита...

Бендита се усмихна, докато оглеждаше восъка, който току-що беше отлепила от интимните части на Кралицата.

— Нито съм фанатичка, нито съм такава голяма материалистка — отвърна Айрини. — Но не мога да ти се начудя, скъпа. След като ще живееш с еврейин, защо не си намериш някой по-заможен? Господ ми е свидетел, има доста такива.

— Знаех си, че няма смисъл.

Още едно дръпване. Още едно „Ох!“.

— Притеснявам се, че сме прекалено различни, майко.

— Разбира се, че сте, скъпа.

„Сякаш е даденост. Сякаш е излишно да се обсъжда“.

— Искам тясна ивица за приземяване, Бендита — инструктира Айрини бразилката, докато тя скубеше останалите косъмчета с пинсета. — Така мъжът изглежда по-голям.

„Повече я е грижа за естетиката на интимните ѝ части, отколкото за щастието на единственото ѝ дете“.

Виктория реши да опита още веднъж. Още един напън да изтръгне майка си от егоистичните ѝ чувствени удоволствия.

— Стив е направил нещо недопустимо и аз просто не мога да го приема.

— Изневерил ли ти е?

— Разбира се, че не! Става дума за едно дело.

— Знаеш, че правните ти щуротии ме отегчават до смърт.

Но Виктория все пак ѝ разказа как Стив предал уличаващи доказателства, които са помогнали за осъждането на клиента му. Когато свърши, на Кралицата ѝ беше останала ивица за приземяване, широка колкото дръжка на близалка. Кожата наоколо бе огненочервена.

— Не знам, скъпа. Но не ми изглежда толкова ужасно. Клиентът му е бил убиец и е щял да се измъкне. Поне го е прибрал на топло за няколко години.

— Но това не е негова работа. Не разбираш, майко. Опира до същината на професията. Адвокат, направил подобно нещо... кой знае на какво още е способен? Ако Стив представлява корпорация, ще предаде ли търговски тайни, ако реши, че компанията прави лоши неща? При развод например, ако клиентката му му каже, че мами съпруга си, ще го съобщи ли на съдията? Нарушиш ли веднъж правилата, няма ли да го направиш пак?

— Споменах ли, че Карл е фантастичен играч на голф?

— Какво?!

— Искате да ме заведе в Шотландия и да обиколим най-добрите игрища.

Какъв зашеметяващ скок, помисли си Виктория: майка ѝ отклони темата към собствения си любовен живот, без да нарушава хода на разговора.

„Е, вече отдели близо пет минути на проблемите. Какво повече мога да очаквам?“

Виктория реши да се предаде. Какво ѝ оставаше?

— Това е страхотно, майко.

— Предците на Карл са дошли с „Мейфлауър“. Лично аз не си падам много по пътешествията, въпреки че на „Ес Ес Франс“ имаше убийствен пастет от гъши дроб. Кое то ми напомни. Ще ходим ли до клуба за рождения ми ден?

— От Стив зависи. Той ще плаща.

— Ако спомене за оная закусвалня с хотдог на морската магистрала, кажи му да забрави.

— Ще доведеш ли фантастичния играч на голф?

— Разбира се. Идеален повод да ви съобщим новината.

— Какво?!

— Не си бърчи челото, скъпа. Ситни бръчици днес, дълбоки бразди утре. И не се тревожи. Двамата с Карл няма да се женим. — Тя се усмихна палаво. — Все още.

— Нямах представа, че е толкова сериозно.

— Защото не слушаш майка си. Погълната си от собствените си проблеми. Моят живот минава покрай теб незабелязано и вяло.

— Едва ли, майко. Не ми приписвай твоя егоизъм.

— Глупости! Ти си единственото ми дете, Виктория, целият ми живот!

Нямаше начин да спечели спора, Виктория го знаеше.

— Колкото до Карл — продължи Айрини, — никой мъж не ме е привличал така, откакто баща ти умря. Пасваме си идеално. Той има такъв — *je ne sais quoi* — просто не мога да го опиша с думи.

Нещо не беше наред, помисли си Виктория. Кралицата караше мъжете да падат в несвяст, а не обратното.

— И каква по-точно е голямата новина?

— Изненада — изчурулика Айрини. — Ще трябва да почакаш. Но ще ти кажа едно. От години не съм била толкова щастлива. Погледни ме. Цялата сияя.

— Особено в чатала, майко.

„Е, много ми помогна“, печално си мислеше Виктория, докато караше по морската магистрала. „Индиън Крийк Кънтри Клъб“ се намираше от лявата страна на тесния канал. Беше играла тенис там като дете, беше изпила галони безалкохолна бира в ресторанта на клупа и се беше научила да плава в спокойните води на налива. Не беше предвиждала живот, пълен с усложнения, както професионални, така и лични. Докато баща и беше жив, докато майка ѝ като че ли не се интересувахе само от себе си, бъдещето обещавахе привилегии, които ѝ се бяха разминали.

„Трябва да взема решение. За Стив. За мен. За живота“.

След десет минути излезе на Бискейн Булевард и видя, че е блокиран от полиция. Минаваше парад. Духов оркестър от някой от островите. Маршируващите носеха плакати, с които или отбелязваха

някакъв празник, или протестираха срещу условията в родната им земя. Паради петте коли пред нея не можеше да види кое от двете.

Реши да се довери на инстинкта си. Нали Стив все това ѝ повтаряше?

— Зарежи книгите, Вик, довери се на инстинкта си.

Добре де, ставаше дума за подбора на съдебни заседатели, но нима не се отнасяше и за подбора на съпруг?

Инстинктът ѝ подсказваше, че обича Стив. Но значеше ли това, че трябва да живеят заедно? Трябваше да помисли и за Боби. Боби непрекъснато говореше за „семейство“ и тя беше включена в него. Момчето беше преживяло толкова разочарования. Тя не искаше да прибави още едно.

Парадът отмина, полицията вдигна барикадата и Виктория натисна газта. Реши да продължи напред. Инстинктът ѝ подсказваше да заживее със Стив, да даде на връзката им всички шансове, да види дали имат *je ne sais quoi*, което не може да се опише с думи.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН
4. АКО РЕШИШ ДА СЕ ПРАВИШ НА
ГЛУПАК, ПОГРИЖИ СЕ ПОНЕ ДА ИМАШ
МНОГО СВИДЕТЕЛИ.

ОТКАЧАЛНИКА И МОШЕНИКА

— Трябва да задоволявате Нумеро уно. Трябва да праните това, което ви доставя удоволствие, не онова, което другите искат от вас. Хедонизмът е добър. Егоизмът е добър. Алчността е добра. Не, връщам си думите назад. Алчността е супер!

Гласът беше дълбок, ритмичен и омайващ. Със слушалки на главата и бежова гуявера, доктор Бил Кригър гукаше във висящия от тавана микрофон. Стив стоеше в контролната кабина и гледаше през преградното стъкло над рамото на широкоплещестия звукооператор. До този момент Кригър, който още малко щеше да целуне студения метал на микрофона, не го беше видял. Стив беше дошъл да отправи послание, което щеше да разкара доктор Бил от главата му.

— Личният интерес е най-висшата морална ценност — продължаваше да дърдори Кригър, — а себераздаването — най-големият порок. Не можете да направите някой друг щастлив, така че не се и опитвайте. Дайте сто долара за благотворителност в Деня на благодарността и ще ви поискат двеста за Коледа. Нагответе риба тон за съседката си в инвалидна количка и другата седмица тя ще очаква филе миньон. Хората, за които правите саможертви, не ги оценяват, така че забравете за тях. Чакайте, ще кажете вие. Това е жестоко, доктор Бил. Грешите! Не бъдете загубеняци. Моралният живот е изпълнен с личен интерес. Ако всеки преследва собственото си щастие, няма да има цял куп нещастници, които все да се нуждаят от помощ. И колко прекрасен би станал светът!

Повиши тон. После се разсмя, дълбок гърлен смях. Кригър се беше прошарил по слепоочията, откакто Стив го беше виждал за последен път. Но изглеждаше в изключително добра форма. Чуплива коса, сресана гладко назад. Здрава челюст, която нито веднъж не увисна, докато поглеждаше бележките си. Не по-висок от метър и седемдесет, но със здраво и набито телосложение. Явно беше наддал в гърдите и раменете. От вдигане на тежести в затвора вероятно.

— След кратко прекъсване — каза Кригър в микрофона, — моите седем съвета за самодоволен живот. Съвет номер едно. Думата „непобедим“ започва с „не“. НЕ сменяйте честотата.

Кригър вдигна чашата си с кафе и погледна към стъклото. Забеляза Стив от другата страна и се усмихна широко. За миг усмивката изглеждаше искрена, израз на приятна изненада от срещата с добър приятел. После тъгълчетата на устните му леко увиснаха, сякаш Кригър току-що си беше спомнил, че старият приятел му дължи пари. След секунда усмивката стана ледена и лицето му се превърна в замръзнала маска.

— На какво дължа честта? — попита Кригър и махна на Стив да седне до него.

— Дойдох да ти кажа едно-единствено нещо. Не ме е страх от теб.

— А защо трябва да те е страх?

— Ако ме преследваш, ще се стоваря върху теб като цял тон бетон.

— На практика са две неща. Не те е страх и си цял гои бетон.

— Не съм ти дрогирана жена в джакузи.

— Не разбирам накъде биеш, адвокате. Да не искаш да кажеш, че би желал да си надрусана жена в джакузи? Това говори за проблем с половата ориентация?

— Искам да кажа, Кригър, че мога да се оправям сам.

— Интересен подбор на думи. „Да се оправям сам“. Като дете много ли си мастурбирал? И сега ли мастурбираш?

— Да ти го начукам, Кригър!

От тонколоната на стената се чу механично „бийп“.

— Боже, Нели! — разсмя се Кригър. — Добре, че излъчваме със седемсекундно закъснение.

Стив объркано погледна към кабината. Червена светлина озаряваше думите „В ефир“.

„Мамка му! Това излъчва ли се?“

Кригър се наведе към микрофона.

— Слушате доктор Бил на живо от Маями, с участието на нашия специален гост мошеника Стив Соломон. Телефонните линии са

отворени от Палма Бийч до Кийс, от Марко Айланд до Бимини.

— Имам въпрос към адвоката.

— Давай, Джери — каза Кригър. — Но гледай да не е много труден. Че Соломон се е явявал четири пъти на държавен изпит.

— Три пъти — поправи го Стив.

— Каква е разликата между адвоката и пиявицата? — попита Джери.

— Хайде стига — отвърна Стив.

— Пиявицата поне не ти изпива кръвчицата до капка — отвърна Джери.

Кригър изцвили така, сякаш Джери от Пайнкрест беше новият Робин Уилямс.

Кригър натисна паузата и заглуши микрофона.

— Остани, Соломон. В почивката ще ти кажа нещо хубаво.

Стив застина за миг. Кригър погледна монитора и натисна друго копче на телефона.

— Лу от Мирамар, ти си с доктор Бил.

— Аз съм голям фен на „Ураганите“ и си спомням, когато Соломон играеше.

— Чуваш ли, Соломон? — каза Бил и му махна да не става от стола. — Ето ти един фен. Явно никога не ти е бил клиент.

— Любимият ми момент е — продължи Лу от Мирамар, — когато Соломон го изритаха от трета база по време на Колежанските световни серии.

Стив въздъхна.

„Защо изобщо дойдох тук? Да покажа колко съм корав. Да предупредя Кригър. И какво излезе накрая? Правят ме на глупак в токшоу, клоаката на радиоефира“.

— Реферът свири лошо — възпротиви се Стив.

— Не се изненадвай, Лу. Когато Соломон губи дело, винаги обвинява съдията. — Кригър натисна друго копче. — Лекси от Саут Бийч, в ефир си.

„Лекси? Не може да бъде!“

— Защо не оставите Стиви на мира, а? — чу се писклив женски глас. Да, Лекси!

„Каквото и да си намислила, Леке, не се опитвай да ми помагаш“.

— Той е страхотен адвокат и много готин пич.

Кригър дари Стив с ослепителна усмивка. Все едно баракуда показваше зъбите си на малка рибка.

— Значи Соломон те е представлявал, така ли?

— Спестил ми е милиони долари от глоби за паркиране.

— Пътнотранспортни произшествия. Там му е силата на Соломон.

— Не разбираш, докторе! Фишовете бяха все за паркиране на места за инвалиди. Но Стив намери един кинезитерапевт, който каза, че имам булимия, и се отървах.

— Забележително — възхити се Кригър. — При Соломон виновният се измъква, а невинният лежи в затвора шест години. — Психиатърът сниши гласа си, сякаш споделяше някаква тайна със слушателите. — А сега, приятели, направо няма да повярвате, Соломон веднъж съдил сърфист, че откраднал вълната на друг сърфист. Кой казва, че не се нуждаем от реформа в закононарушенията?

— Сърфистите смятат вълните за своя собственост — оправда се Стив. Но вече бяха пуснали музиката и тоноператорът сочеше с пръст Кригър от другата страна на кабината.

— Продължаваме веднага след новините — каза Кригър. „В ефир“ изгасна и той свали слушалките. — Беше супер. Трябва да си направим собствено шоу. „Откачалника и Мошеника“. Може да го излъчваме едновременно по няколко радиостанции. След година вече ще сме на сателита.

Май баща му щеше да излезе прав, помисли си Стив. Може би Кригър си търсеше спаринг-партньор.

— Аз съм глас народен — продължи Кригър. — Гласът на ядосаните хора, които мразят адвокатите. Ти ще продължиш да се правиш на тъпак.

— Не се правех.

От високоговорителите се чуваше баритонът на новинаря. Стоковият пазар вървял нагоре. Водната маса надолу. Общинарите били шокирани, ама много, да открият, че проституцията се шири по Бискейн Булевард. Кригър завъртя едно копче и намали звука — съвсем мъничко.

— Знаеш ли, Соломон, наистина ти се възхищавам. Иска се кураж за това, което ми направи.

Стив замълча.

— Не ти ли е любопитно как разбрах? — попита Кригър.

Стив си пое дълбоко дъх, но не каза нищо. Говорителят продължаваше с риболовните новини. Скумрията кълвяла. Костурът само си плувал.

— По средата на процеса — продължи Кригър — прокурорът включи като улика така наречения „сходен инцидент“. Как се казваше?

— Правилото на Уилямс — отвърна Стив. — Обвинението може да представи сходни инциденти от миналото на обвиняемия, за да докаже модел на поведение.

— Да. Горкият Джим Бишиърс се удавя в Кийс. И години по-късно нещастната Нанси Лем се дави вкъщи. Доста трябва да се напънеш, за да свържеш двата случая, не мислиш ли, адвокате?

— Не и когато и двамата са ударени по главата с прът, който по някаква случайност държиш ти самият. Съдията отсъди, че първият инцидент е достатъчно сходен и може да бъде приет като улика.

— Не ме е яд на съдията, Соломон.

Тръгна реклама на местна агенция за запознанства за пренатоварени и похотливи шефове.

— Един ден, докато течеше обжалването — продължи Кригър, — прегледах всички документи по делото. И знаеш ли какво открих? Две копия от полицейския доклад за инцидента с лодката. Едното в папката на прокурора, а другото в твоята папка.

— Е, и? Пинчър беше длъжен да ми даде копие, когато се позова на правилото на Уилямс.

— Точно така. Само че твоето копие беше с по-ранна дата. Ти пръв беше намерил полицейския доклад и беше дал фотокопие на Пинчър. Продаде собствения си клиент.

Стив не промълви нито дума. Разговорът им можеше да се записва. Все пак бяха в студио.

Проклетите парафи. Беше проявил небрежност. Е, какво можеше да очаква? Никога дотогава не беше предавал клиент.

— Отначало — продължи Кригър — направо побеснях и бях готов да те убия. А ти най-добре от всички знаеш, че съм способен да го направя, нали? После осъзнах, че си постъпил както трябва.

Живееш според собствени закони. Нарушил си адвокатската си клетва, за да пратиш собствения си клиент в затвора. — Кригър се разсмя гръмогласно: все едно възгласа се търкаляха по улея и голямо мазе. — Целият настръхвам само като се сетя за това. Приложи теорията ми на практика, Соломон. Ние сме двама изгубени в миналото братя, ти и аз.

— Аз не убивам хора.

— Все още. — Пак смях. После с убийствена искреност Кригър добави: — Ще станем големи приятели. Добре ще си прекараме заедно.

— Друг път!

— Стига, Соломон. Поне това ми дължиш. Всъщност ми дължиш шест години. Докато аз ядях блудкава храна и живеях в килия с метален кенеф, ти беше навън и се радваше на живота. Имаш си и приятелка. Как ѝ беше името? Виктория, нали? Нямам търпение да се запозная с нея. И племенникът ти живее при теб. Робърт. Има проблеми със здравето, нали? И си имаш разпавии с държавата за попечителските права. Гледай да си пазиш досието чисто. Нали не искаш да ядосаш онези кретени в Семейни грижи. Как е баща ти, между другото? Съдия Соломон не прекалява ли с чашката напоследък?

Има много начини да заплашиш някого, Стив го знаеше. В единия край на спектъра адвокатът ти може да изпрати писмо, с което да уведоми, че възнамеряваш да използваш всички предвидени от закона средства, за да защитиш правата си. В противоположния край можеше да навреш дулото на пистолет в устата на някого, да му избиеш зъбите и да му изкрещиш, че ще му размажеш мозъка по стената. Или пък да избереш средния път. Можеш да споменеш всички хора на света, които въпросният човек обича, и да спреш дотук. Стив усети как лицето му пламва. Стомахът му се сви на топка.

— Стой далеч от тях, Кригър. Да не си посмял да ги доближиш или ще те наклъцам на малки парчета и ще нахраня с тебе акулите.

— Съмнявам се. Както сам каза, ти не си убиец.

— А ти какво каза? Все още.

— Прощавай, че не се напиках в чорапите, но прекарах шест години в гнездо с гърмящи змии и нямам дори белег от ухапване.

— Може би при следващия си престой няма да имаш този късмет.

— Че защо да се връщам в затвора?

— Въпрос на време е да се почувстваш обиден от някого. Ще използваш тъпата си философия, за да оправдаеш действията си, и преди да успееш да кажеш: „Човек зад борда“, още един труп ще се носи по корем. Затова няма да те изпускам от очи, Кригър, искам да присъствам, когато ченгетата почукат на вратата ти.

Никой не почука, но тапицираната врата се отвори широко и две ченгета от Бреговата полиция на Маями влязоха в студиото. Странно, помисли си Стив. Но животът е такъв понякога. Сещаш се за жена, която не си виждал от три-четири години, и същия ден тя потропва на вратата ти и води за ръка момченце, което удивително прилича на теб. Не че някога му се беше случвало, но беше слушал такива истории.

Какво правеха бреговите ченгета тук? Да не би Кригър да беше прерязал гърлото на някой турист на опашката пред „Джоус Стоун Краб“?

— Вие ли сте Стивън Соломон? — попита по-възрастното ченге. Имаше сержантски нашивки и мустаци. Беше към четирийсетте и имаше уморен вид.

— Същият — отвърна Стив. — За какво става дума?

Смътно си даде сметка, че Кригър се навежда към микрофона, гласът му беше зловещ шепот:

— Извънреден репортаж. Последни новини. Вие сте на живо с доктор Бил...

— Арестуван сте, господин Соломон — уморено заяви сержантът.

— За какво? Какво съм направил, ругаене в ефир ли?

— Стив Соломон Мошеника е арестуван точно тук, в студио А — тържествуваше Кригър.

— Нападение и нанасяне на телесна повреда.

— Още не съм го ударил това копеле. — Стив кимна към Кригър.

— Не него. Господин Фрескин.

— Кой, по дяволите, пък е този?

По-младото ченге извади белезници.

— Моля поставете ръце зад гърба, сър.

„Дяволски любезен, точно както ги учат в полицейската академия“.

— Не познавам никакъв Фрескин.

— Ръцете зад гърба, сър — настоя младокът.

— Напрежението нараства — съобщи Кригър триумфиращо. — Слагат белезници на Соломон.

— По дяволите! Кой е тоя Фрескин? — Стив изпитваше смесено чувство на гняв и унижение.

— Щатски надзорник — отвърна сержантът. — Арнолд Фрескин. Нападнали сте го в адвокатската си кантора.

„О, оня ли!“

— Оня извратеняк ли? Бореше се свободен стил със секретарката ми.

Още докато го казваше, осъзна, че нарушава съвета, който даваше на всичките си клиенти.

„Никога не говори пред ченгетата. Само си копаеш по-дълбока дупка“.

— Имате право да мълчите — почна сержантът. — Имате право на адвокат. Ако не можете да си позволите адвокат...

— Знам. Знам.

— Водят го в участъка — весело възкликна Кригър. — Дали Стив Соломон освен че е мошеник, е и насилник? Останете с нас.

И УБИЙЦИТЕ СЕ НУЖДАЯТ ОТ ПРИЯТЕЛИ

Стив стоеше до мивката и търкаше мастилото от пръстите си. Беше регистриран, вкаран в системата, снеха му отпечатащи и го фотографираха и най-вече ченгетата и пазачите, които го познаваха от съда, го скъсаха от бъзици. Прекара два часа в арестантска килия. Стените ѝ бяха покрити с жълто-кафяви графити. Поколения задържани използваха горчицата от сандвичите със салам, които им отпускаше държавата, за да оставят неграмотните си простотии за потомството. Макар че не бяха чак толкова впечатляващи, колкото скалните рисунки от палеолита, графитите бяха социологична извадка на утайката на обществото, както и обвинителен акт към образователната система.

Съдия Алвин Елайъс Шуорц освободи Стив без гаранция въз основа на това, че Негова чест играел на пинокъл^[1] с бащата на обвиняемия. Стив трябваше да се яви след седмица, за да му бъдат повдигнати обвинения за нападение, нанасяне на побой и възпрепятстване на щатски служител, т.е. господин Арнолд Джи Фрескин, по време на изпълнение на служебните му задължения. Според жалбата задълженията на Фрескин включвали „интервю на място с осъдения условно“, което, реши Стив, звучеше по-добре от „еротичен турнир по борба с разсъблечена секретарка“.

Стив взе едно душно такси, за да се прибере, шофьорът от Ямайка му обясни, че климатикът се бил повредил. Стив реши, че пичът просто прави икономия на газ. Панталонът и ризата му залепнаха за седалката, но пък жегата явно не притесняваше шофьора — той си имаше от онези облегалки с дървените топчета.

— Ама много тъпо звучеше по радиото днес. — Хърбърт Соломон седеше на масата в кухнята, пиеше кашерно вино и правеше дисекция на сина си. — Истински пуц^[2].

— Благодаря ти за подкрепата, татко. — Обидите му идваха вече малко в повече. Денят беше отвратен и още не беше свършил. След час щеше да се наложи да надене дежурната усмивка и да целуне по бузата

Айрини Лорд. Кралицата. Майката на Виктория. Наистина адски студена и властна жена.

— Нали аз те извадих под гаранция.

— Сам гарантирах за себе си. Ти само се обади на съдията.

— Малко ли е?

— Можеше да слезеш до участъка и да ме вземеш с колата.

— Не и след залез-слънце, умнико.

— Защо? Да нямаш кокоша слепота?

— Шабат е, невернико!

— Какво, тази вечер храмът черпи, така ли?

— Няма да ти навреди, ако дойдеш. Да кажеш една-две молитви.

Това поне обясняваше облеклото на баща му. Двуреден син блейзър, раирана вратовръзка, къси гащи и маратонки. Откакто старецът беше станал ортодоксален евреин, започна да спазва забраната да не кара от залез-слънце в петък до залез-слънце в събота. Сега, с вид на склерозирал англичанин посред бял ден, беше готов да извърви пеша петте километра до синагогата.

— Днес е рожденият ден на Айрини — каза Стив. — Иначе щях да съм до теб на първия ред.

— Ха! Та ти дори не знаеш къде е синагогата.

— В Гранада, като пресечеш магистрала „Дикси“, от другата страна на игрището — „игрището“ значеше стадион „Марк Лайт“ в университета в Маями, където Стивън не успя да удари топката, но стана почти звезда като пинчрънър и крадец на начални удари. И където от време на време посещаваше лекции, представяше се отлично в часовете по драма и много зле в плувния басейн. Хърбърт искаше Стив да учи политология или да мине подготвителни курсове по право, нещо, което щеше да доведе до практикуване на закона. Но в съблекалните се носеха слухове, че най-готините мацки са в курсовете по драма. Това стигаше. Стив си поприпомни Шекспир и се запъти към театър „Ринг“, който за удобство се намираше до игрището за бейзбол.

Чак по-късно си даде сметка, че актьорските умения, които по една случайност беше овладял, ще са му от полза в съда. Като първокурсник игра циничния репортер Е. К. Хорнбек в „Да наследиш вятъра“, роля, в която влезе лесно. После беше Тийч в „Американски бизон“, роля, която му допадна най-вече с това, че трябваше да повтаря безброй пъти „да ти го начукам“. В последния курс игра по-големия

брат Биф в „Смъртта на търговския пътник“. Спортист с обещаващо бъдеше. Животът на Биф се срина, когато разбира, че баща му е измамник.

„Татко ще се самоубие! Не разбра ли?“

И буквално по същото време, когато Стив изкрещяваше тази реплика, собственият му баща Хърбърт Соломон не Уили Ломан — беше призован да отговаря на обвиненията в съда. Сега Стив си даваше сметка, че сълзите му на сцената тогава са били истински.

Същата причина, поради която се записа да учи драма — готините мацки, — го накара да се присъедини и към студентския клуб на Обединението за граждански свободи. Преобладаващото мнение беше, че либералните мадами по-лесно пускат, отколкото, да кажем, републиканките от клуба на целомъдрените девици. Събранията в Обединението го накараха да съчувства на онеправданите. В края на краищата уроците по актьорско майсторство и либералната политика му дадоха солидна, макар и непредвидена подготовка за живота на адвокат на свободна практика в мистичния свят на Правото.

— Какви са ти плановете? — попита Хърбърт.

— За рождения ден на Айрини ли? Ще ходим при Джо да ядем раци.

— За Кригър!

— Мисля, татко. Твърди, че искал да си другаруваме.

— Какво ти казах аз? И убийците се нуждаят от приятели.

— Макар че прозвуча по-скоро като заплаха. Бъди ми приятел, иначе...

— Е, и какъв ти е планът? — настоя Хърбърт.

Стив не знаеше точно колко да каже. Родителските чувства на баща му се люшкаха между тотално пренебрежение и жлъчен сарказъм. И у него се пробуди някогашният страх. Подигравка или отхвърляне. Но не и одобрение.

— Трябва да отида до Кийс да намеря един свидетел.

— За какво?

Стив реши да му каже. Егото му беше издържало на всички цицини и рани, които му беше нанесъл баща му.

— Риболовът, за който ти разправях. Кригър и състудентът му Джим Бишиърс.

— Това го знам. Мислиш, че Кригър е бутнал момчето през борда и го е цапардосал с канджата.

— Само с това разполагам. Не мога да го хвана за убийството на Нанси Лем.

— Не можеш да съдиш някого два пъти за едно и също престъпление. Вече са го осъдили за убийство.

— Именно. Но Кригър никога не е бил обвиняван за убийството на Бишиърс. Трябва ми човек, който е бил там. Очевидец. Приятелката на Бишиърс си спомня много смътно. Но на яхтата е имало още един човек.

— Капитанът.

— Оскар Делафуенте. Бил е на мостика, поддържал е курса и им е крещял какво да правят. От неговото място се е виждало всичко. Но така и не успях да го открия.

— Едва ли е кой знае колко трудно. Капитанското му свидетелство трябва да е в архива.

— Компютърният архив е от десет години. Инцидентът е бил преди деветнайсет. Дори тогава да е имал свидетелство, сега вече няма.

— Имущественият регистър?

— Не притежава нищо в Маями-Дейд, Мънроу или Колиър. Няма регистрирана фирма. Нищо, дори под чуждо име. Няма телефон, нито в указателя, нито въобще.

— Поне си си написал домашното.

Похвалата прозвуча заядливо, но Стив я прие.

— Решил съм да го търся под дърво и камък.

— Какво? Ще се размотаваш с костюм из Кийс, ще си вреш носа навсякъде и ще задаваш въпроси?

Всъщност мислеше да иде по къси гащи и тениска с надпис: „Правете безопасен секс. Начукайте си го сами“. Но баща му се беше разпалил и Стив го остави да продължи.

— Ще решат, че си наркоагент — предупреди го Хърбърт. — Никой няма да говори с теб. И ако някой познава този Делафуенте, ще го предупреди да се покрие.

„Ето, почва се“, помисли си Стив; старецът му вадеше ножовете, за да го нареже на парчета.

— Какъв избор имам?

— Имаш мен, тъпако! Кой познава баровете и рибарите по-добре от мен?

Истина беше. Когато Хърбърт не се излежаваше на канапето в стаята за гости у Стив, ловеше риба от пробитата си баржа на Шугърлоуф Кий.

— Ще го направиш за мен?

— Аз съм ти баща. Искат ли питане? — Доволен от себе си, Хърбърт грабна бялата сламена шапка, която носеше над черното си кепе на път към синагогата. Шапката беше с малка вирната козирка. Стив се сети, че на тези шапки май им викаха зурли, ама може и да грешеше. Пък и не звучеше кашер.

— Благодаря, татко. Наистина.

— Няма нищо. Между другото, колко плащат на частните детективи в днешно време?

— За бога, татко!

Хърбърт тръгна към вратата.

— Вечерята на Боби е в хладилника.

— Къде е Бобъра?

— В стаята си, с онова цигане.

— Какво? С кого?

— Бъдещата блудница с обица на пъпа. Кубинката от съседната пресечка.

— Не си много мил, татко. Не описваме хората според религията или националността им.

— Така ли, праведнико?

— Много е ретроградно, татко.

— Ами целуни ми кашерния задник. Не съм виновен аз, че момичето е едновременно еврейка и кубинка. Кажи ѝ да си смени името, ако толкова се срамува от него. Кито някои от нашите лайнари. Коен става на Кейн, Леви стана Ливайн. Кретени. — Хърбърт изсумтя неодобрително.

— Казва се Мария Муньос-Голдбърг и се съмнявам, че се срамува от това — отвърна Стив.

— Нямам нищо против, но ако бях на твое място, щях да надникна в стаята на Робърт. Че току-виж из къщата хукнало някое малко муньос-соломонче.

[1] Игра на карти, подобна на вист — Б.пр. ↑

[2] Кретен, идиот (идиш) — Б.пр. ↑

ТОВА КУБИНСКО МОМИЧЕ

Стив допи чашата кашерно вино, която баща му беше оставил на масата. Имаше вкус на течено желе от грозде. Боби беше в стаята си с Мария и Стив трябваше да се подсили, преди да тръгне по коридора. Възнамеряваше да почука на вратата, преди да влезе. Ако беше заключена, щеше да я разбие и да нахлуе като отряд за бързо реагиране в лаборатория за амфетамини.

Какви все пак бяха правилата за подрастващите пубери в днешно време? Съвсем наскоро му беше хрумнало, че Боби е на прага на опасната пропаст на пубертета, можеше да се нуждае от една бащинска лекция за птичките и пчеличките. Заговори с племенника си за това, но момчето каза, че знаело всичко за безопасния секс и контрацептивите, дори му разказа за някакво момиче от прогимназията, което забременяло.

— След това нито едно момиче не иска, нали се сещаш, да го прави, но пък броят на цветните купони се увеличи, не че мене са ме канили де.

— Цветни купони?

— Стига, вуйчо Стив. Момичетата си слагат различно червило и момчетата си смъкват панталоните, идеята е да получиш колкото се може повече различни цветове по...

— Господи!

Стив спря пред вратата на Боби и започна да души въздуха като ловджийско куче. Нямахме цигарен дим, нито трева. Но имаше нещо странно. Цитрусов аромат. Портокал или мандарина.

Почука веднъж и влезе.

И двете хлапета бяха с отворени учебници. Облечен с провиснали панталони и жарсена фланелка на „Ураганите“, Боби се беше настанил върху подобното на чувал кожено кресло. Мария се беше проснала на кревата му. Носеше дънки с ниска талия с достатъчно цепки и кръпки, та човек да остане с впечатлението, че е стъпила на противопехотна мина. Под мрежестия потник се виждаше

дантелен сутиен. Кожата ѝ беше като тъмен карамел, а яркочервеното ѝ червило лъщеше като прясна боя. От дванайсетгодишния ѝ пъп се подаваше лъскава обица.

Боби махна на Стив, но продължи да говори на Мария, приличаше на учител дребосък.

— Битката при Гетисбърг станала по една голяма случайност. Лий и Мийд никога не се били уговаряли: „Хайде да се срещнем в това малко градче в Пенсилвания и да си устроим една голяма битка“. Просто Северът решил там да спре настъплението на Конфедерацията. Искам да кажа, че ако не го били направили, армията на Лий можела да завладее Филадельфия, дори и Вашингтон, и Южните щати да спечелят войната.

— Щеше да е отврат — отвърна Мария. — Здравейте, господин Соломон.

— Здравей, Мария! По какво учите, деца?

— По математика — отвърна Боби. Явно държеше да се направи на интересен пред гаджето.

— Американска история, господин Соломон. Боби я знае наизуст.

— Не е толкова сложно — каза Боби.

— За мен е. — Мария му се усмихна. Подканяща „я ела насам“ усмивка. Цитрусовият аромат се усещаше по-силно тук.

— Каква е тази миризма? — попита Стив.

— О, сигурно парфюмът ми, господин Соломон.

Парфюм!? Боби нямаше шанс.

— „Бушерон“ — обясни Мария. — На мама е.

„Първо взимат парфюмите на майките си. После и контрацептивите“.

Стив познаваше родителите на Мария от Комитета на доброволните патрули в квартала. Ева Муньос-Голдбърг, гордата дъщеря на върл противник на Кастро, често вършееше из квартала, раздаваше материали, които призоваваха за бомбардировки над Венецуела и убийство на Уго Чавес. Като дете всяка събота и неделя беше трамбовала из Евърглейдс с баща си и банда братовчеди, за да стреля с узи по картонени мишени на Фидел. После се прибираха всички накуп, за да си правят барбекю, да пият „Куба Либре“ и да гледат „Делфините“ по телевизията. Наскоро Стив беше видял Ева да

кара черния си хамър из Коконът Гроув със стикер на Националната асоциация за защита на огнестрелното оръжие на задната броня.

Бащата на Мария, Мирон Голдбърг, беше специалист по болести на венците и имаше кабинет на Миракъл Майл в Корал Гейбълс. Върху приуса на Мирон се мъдреха стикери в подкрепа на Гринпийс и призови за спасяването на морските крави. Най-опасното оръжие, което притежаваше, беше титанова сонда за почистване на зъбните канали. Семейство Муньо-Голдбърг бяха идеално доказателство за пълния с паеля казан за мултиетническо и разнообразно претопяване в Южна Флорида.

Докато наблюдаваше блажено излегналите се в стаята деца, Стив реши, че трябва да прочете на племенника си една лекция за самоконтрола във възрастта на бушуващите хормони. И още една мисъл му хрумна. Напълно противоположна. Можеше ли тази малка лисица просто да използва Боби, за да си вземе изпитите? Колкото и да обожаваше племенника си, Стив трябваше да признае, че хлапето не беше сред кандидатите за моден каталог на „Абъркромби енд Фич“. Боби беше кльощав обичлив самотник с дебели лупи, който не се вписваше в нито едно клика.

— А каква е тази повратна точка? — попита Мария с пръст върху текста. — Може да се падне на теста.

— Повратната точка на Конфедерацията — започна Боби. — Петнайсет хиляди войници на Конфедерацията. Някои успели да стигнат до линията на съюзническите войски, но били накълцани на парчета. Никога не се прави фронтална атака нагоре по стръмното. Когато врагът държи върха, трябва да го заобиколиш. Да се направиш, че атакуваш по единия фланг. — Боби замахна с лявата ръка по въображаеия противник. — А всъщност да го удариш по другия. — И стовари мощно дясно кроше. — Когато врагът ти направи зиг, ти правиш заг.

— Колко си умен! — Мария го възнагради с още една сияйна усмивка, после се обърна към Стив. — Чухме ви по радиото днес, господин Соломон.

— Да — добави Боби. — Не предполагах, че един психар може да те подреди така.

— В затвора ли ще ходите? — попита Мария.

— Вуйчо Стив редовно ходи в затвора — заяви Боби с нотка гордост. — Съдиите го пращат да пренощува там, когато ги нервира.

— Всичко ще е наред — отвърна Стив. — Това, което направих, е незаконно само от техническа гледна точка.

Боби изсумтя.

— „Технически“ си смазал от бой някакъв лайнар.

— Внимавай какво говориш, момче.

— Ще оставиш ли психаря да те плюе още?

— Не. Имам план как да му затворя устата.

— Супер! И какво ще направиш?

Стив поклати глава. Какво можеше да отговори? „Ние с дядо ти се опитваме да хванем един убиец, но ти недей да се тревожиш“. Не. Нямаше да каже нищо на момчето.

— Строго секретно — отвърна Стив.

— Стига да не свършиш като оная жена в джакузито. Защото щом доктор Бил е убил нея...

Боби не довърши и се върна към урока по история.

След час и половина Боби беше потънал още по-дълбоко в кожата чувал. Мария продължаваше да се изтяга върху леглото му и да прелиства учебника. Само преди миг Боби беше направил един трик с мозъка си: съзнателно раздели мислите си на две. Наричаше го „разделяне на екрана“. Това му помагаше да мисли за две различни неща едновременно.

„Искам да целуна Мария. И...

Защо вуйчо Стив се държи с мен като с бебе?“

Това беше единственото му оплакване.

През повечето време вуйчо Стив беше наистина супер. Грижеше се за него. Подхвърляха си топката за бейзбол, учеше го да се задържа върху хо ума и да не се шашка дори когато топката влезе вътре. Водеше го в съда, дори на няколко аутопсии, което беше върхът, като се изключеше вонята.

„Но крие разни неща от мен, страхува се, че няма да се справя“.

Вуйчо Стив беше решил да преследва доктор Бил. Кое то си беше страшно.

„Но защо не ми каже?“

Над него, на леглото, Мария пусна крак върху рамото му и размърда пръсти. Ноктите ѝ бяха лакирани в ярък цвят и приличаха на пламъчета.

Мозъчните вълни, които пренасяха мисли за доктор Бил, изведнъж се превърнаха в прави линии. Боби усети приятен гъдел в панталоните. Задникът му беше потънал в кожения чувал, беше се облегнал с гръб на леглото и дори не можеше да я види. За да я целуне, трябваше да се извърти, да застане на колене, да се качи на леглото и после какво? Щеше да отнеме няколко секунди и щеше да изглежда преднамерено и тъпо вместо небрежно и готино.

Още един проблем: *с език или без език?*

Чу пак как обръща страница. Не можеше да чете толкова бързо. Дали не започваше да се отегчава? Дали не чакаше той да направи първата крачка? Точно сега му се искаше да помоли вуйчо Стив за съвет.

„Или мама. Вчера ми каза, че за пръв път правила секс на дванайсет. На моята възраст!“

Мозъкът му отвори още един екран. Ето я Мария на леглото, кракът ѝ, с малки пламъчета вместо пръсти, висеше пред носа му. И ето я и мама, която говори за секс.

Боби не можеше да сподели с вуйчо Стив какво беше казала майка му. Нито дори че се е виждал с нея. Вуйчо Стив мислеше, че майка му е още в затвора.

Беше се появила в парка да го вземе, като всяка друга майка, а не бивша затворничка. Отидоха да ядат сладолед с шамфъстък. Тя започна да говори за живота си, думите просто се изливаха от устата ѝ и повечето бяха доста гадни. Мъжете — понякога дори не знаела как се казват. Дрогата — беше я скапала здраво, затова крадяла и се забърквала в лайната, но сега се била отказала.

Била благодарна на Исус за помощта му. Божият син бил истинският месия и вероятно било време Боби да бъде кръстен.

„Разбира се, мамо. Веднага след моя бар мицва^[1]“.

Боби ѝ разказа за Мария и колко много я харесва. Тя явно се впечатли, особено от семейството на Мария, от това, че майката беше католичка, а бащата евреин.

— Звучи като идеална кандидатка за „Евреи за Исус“ — каза му.

Мария праметна другия си крак през другото му рамо. Стисна бедрата си и накриви очилата му. Усещаше парфюма ѝ — портокал и ванилия, като фруктов сладолед. Искаше му се да оближе лицето ѝ.

— Писна ми да учим — прошепна тя.

„Супер!

Време за действие! Но как?“

Ако можеше да се завърти и да се изправи, чаталът му щеше да е на нивото на очите ѝ. По принцип нямаше да има голямо значение, но в момента здравата се беше надървил. Ами ако не искаше да го целуне? Щеше ли да разтръби в училище, че е пълен извратеняк?

Трети екран се отвори в мозъка му и вуйчо Стив каза: „Винаги показвай уважение към момичетата. Понякога трябва да ги уважавааш дори повече, отколкото се уважават самите те“.

А мама казваше: „Исус проповядва, че ако погледнеш похотливо момиче, извършваш грях. Но готиното при Спасителя, Боби, е, че той прощава. Така че моето мото е: Прави, каквото сметнеш за редно в момента. После винаги можеш да се разкаеш“.

[1] Еврейска церемония, с която всяко навършило тринайсет години момче встъпва в зрелостта — Б.пр. ↑

НОВИНИ И ЧУВСТВА

„Защо Стив е толкова мълчалив?“

На път към вечерята за рождения ден на Кралицата Виктория разсъждаваше по въпроса. Естествено Стив не беше луд по майка ѝ, която се държеше с него, както и с повечето хора, като с прислуга.

Мисълта Стив да стане част от семейството беше достатъчна да вкисне сметаната в кафето на Кралицата.

— Стив има много качества, скъпа, но наистина ли е мъжът за теб?

Превод: „Мразя го. Заслужаваш някой по-добър“.

Вероятно и Стив не си помагаше много, когато понякога обличаше тениски с надпис: „Това не е звяр, това е майка ти“.

Айрини Лорд смяташе, че Стив е много под нивото ѝ. Стив смяташе Айрини Лорд за използвачка. Виктория обичаше и двамата, но като укротителка на лъвове в цирка трябваше от време на време да размаха камшика, за да кротнат.

Да води Кралицата и новото ѝ завоевание Карл на вечеря — и да плати сметката — вероятно не беше на челно място в списъка с любими неща на Стив. Но въпреки това, мислеше си Виктория, защо изглеждаше толкова резервиран? Добре де, да те унижат по радиото и да те арестуват за побой може да изкара човек от релси. Но Стив беше свикнал на словесни битки и не влизаше за пръв път в затвора, така че какво всъщност го притесняваше?

Като се замислеше, Стив сякаш не беше във форма напоследък. Когато ходиха да оглеждат апартамента, се държа едва ли не враждебно към идеята да живеят заедно. Трябваше да видят още къщи с Джаки, но дали Стив наистина искаше да го прави? Типично в мъжки стил не говореше, така че на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да попита.

— Какъв ти е планът? — каза тя, докато прекосяваха Фишър Айланд.

Въпросът явно го сепна.

— Не може да бъде. — С едната ръка на волана, той закачливо ѝ размахва пръст. — Направо ми четеш мислите.

— Добре. Казвай тогава.

— Не съм сигурен, че мога.

— На кого ще кажеш, ако не на мен?

— Опасно е — отвърна той. — Не искам да се тревожиш.

Тя съвсем се обърка.

— Съвместното съжителство е опасно?

— Какво? Кой говори за съвместно съжителство?

— Ние. Или поне аз. Опитвам се да разбера какви са плановите ти. Къща или апартамент? Да се преместим заедно или да поизчакаме малко?

— О!

— А ти за какво говореше?

— За Кригър. Как ще го приклеся.

Типично за Стив. Или за мъжете изобщо, реши тя. Твоят човек си седи и си мисли нещо и ти решаващ, че се тревожи за връзката ви. Оказва се, че се чуди дали „Делфините“ могат да удържат атаката на „Джетовите“. А когато мъжете все пак проговорят, го правят така, сякаш четат новините по Си Ен Ен. Ураган в залива. Дау Джоунс се покачва с двайсет. 1–95 е затворена. Само фактите, госпожо.

Беше учила психология и лингвистика в Принстън и знаеше, че мъжете и жените общуват по различен начин. Звучеше като клише, но беше вярно. Жените говореха за чувства, това, което учените наричаха „съчувствено говорене“. Мъжете даваха информация, което се наричаше „новинарско говорене“. Когато изобщо говореха.

— И Боби, и баща ми ме питаха какви са плановите ми за Кригър — отвърна ѝ Стив, — затова, когато ме попита какво планирам, реших, че...

— Няма нищо, Стив. Но може би е по-добре да не се разправяш с Кригър. Не се получи кой знае колко добре по радиото.

Женският ѝ начин на общуване. Можеше да каже: „Сам се набути между шамарите днес, съдружничко“. Но пред гадже е най-добре да увиеш критиката в памук, а не да я размахваш като бодлива тел.

— Тъкмо се разгрявах, когато дойдоха ченгетата.

— Май му харесва да те тормози. И ако е толкова опасен, колкото казваш...

— Абсолютно. Затова планът ми ще подейства.

Стив отби от магистралата и подкара по Алтън Роуд.

След три минути щяха да са в ресторанта на Джо. Дълга опашка от туристи щеше да се вие покрай бара и градината. Но между приказките с метрдотела Денис и капитан Боунс Стив щеше да успее да настани компанията в рамките на деветнайсет секунди.

— Почти ме е страх да попитам — каза Виктория.

— Кригър е убил двама души, нали?

— Ти знаеш за двама.

— Така е. Всеки е представлявал заплаха. Джим Бишиърс е щял да раздуха нещата за фалшивото изследване. Нанси Лем е щяла да подаде оплакване за нарушаване на лекарската етика. Да предположим, че още някой отправи заплаха за него?

— Каква заплаха?

И Стив ѝ разказа как Хърбърт щял да се опита да открие капитана, който бил видял как Кригър разбива главата на Бишиърс с канджата.

Докато ѝ разясняваше подробностите, тя започна да анализира плана според собствената си логика. Накрая каза:

— Дори и да откриеш капитана, дори и той да каже: „Да, мисля, че Кригър бутна момчето през борда и после нарочно го удари“, всеки адвокат ще го направи на парчета. „Защо чакахте толкова години, за да кажете истината? Защо другата свидетелка, приятелката, не потвърждава версията ви?“ Дори и да го обвинят, шансовете да го осъдят са...

— Почти нулеви.

— Точно така. Тогава защо ще го правиш?

— Ще ти кажа, но си поеми дълбоко въздух и помисли, преди да ми се накараш.

— Значи е нещо незаконно.

— Казах на татко да раздава визитката ми навсякъде, където ходи — от Кий Ларго до Кий Уест. Да казва на всеки пияница, рибар или моряк, че Стивън Соломон, важна клечка от Маями Бийч, дава награда за намирането на Оскар Делафуенте, изчезнал капитан на рибарска яхта. После ще пусна обява в „Кий Уест Ситизън“ и ще поместя съобщения в интернет със същото съдържание.

Отне ѝ само секунда.

— Не ти пука дали ще намериш човека! Искаш само Кригър да знае, че го търсиш.

— Топло. Продължавай.

— Ще кажеш на Кригър, че си открил Делафуенте, независимо дали си успял, или не. Ще кажеш, че разполагаш с неоспорими доказателства от очевидец срещу него. Може дори да му покажеш фалшиви показания, в които Делафуенте се кълне как е чул Кригър да заплашва Бишиърс, а после го е видял да го бута, преди да го цапне по главата.

— За показанията не се сетих. Браво на теб.

— Това ли е брилянтният ти план? Да използваш себе си за стръв? Да накараш този психопат да се опита да те убие?

На лицето му цъфна усмивка, едновременно детинска и безхаберна. Като момче, което е хванало усойница и я показва на момиче с явната заблуда, че то веднага ще му се метне на врата.

— Не мога да го пипна за нито едно от двете убийства, Вик. Но мога да го сгация при опита за трето.

— А случайно да ти е хрумвало, че Кригър може да е по-добър в извършването на убийство, отколкото ти в предотвратяването му?

— Имам едно преимущество, което Бишиърс и Лем не са имали. Ще съм трезвен и ще знам какво да очаквам.

Този път тя не се опита да смекчи думите си:

— Ти си напълно безотговорен. Още по-лошо, изобщо не те е грижа за хората, които те обичат.

— Не разбирам как можеш да го кажеш.

— Ами Боби? Ами баща ти? Ами аз? Ако пострадаш или те убие, ние какво ще правим?

— Вик, не ме е страх от Кригър. Той е страхливец, който е убил надрусана жена и пияно момче.

Бяха пети на опашката, когато отбиха, за да оставят колата на пиколото пред ресторанта. Клиентите се изливаха от вратите и задръстваха вътрешния двор. По високоговорителите отвън чуха как метрдотелът Денис обявява:

— Партито на Гросман. Стюарт Гросман. Парти за осем.

— Колкото до другото... — каза Стив.

— Кое друго?

— Съвместното съжителство. Къща срещу апартамент.

„Чакай малко — помисли си тя. — Не сме свършили с плана ти за убийство. Не можеш да минаваш на следващата тема само защото си приключил с мъжкарското излагане на фактите“.

— Готов съм на голям компромис. — Стив явно бе много горд от себе си. — Ти обичаш апартаменти. Ниски разходи за поддръжка. Заключваш и излизаш. Уважавам това. Но аз обичам къщи. Уединение. Мангови дървета в задния двор. Какво ще кажеш за къща в града?

„Това не е общуване. Това е мъжкарят пали гъсталака, изгаря земята и продължава нататък“.

— Стив, къщата в града може да почака. Не сме свършили.

Вече бяха втори на опашката за колите. Нямаше много време.

— Дори не ме попита какво е мнението ми за налудничавия ти план, който, между другото, според мен е чисто самоубийство. И какво? Темата е приключена? Сега трябва да си говорим за градска къща с жив плет от хибискус, така ли?

— Мислех си по-скоро за бугенвиллия...

— Сериозно ти говоря. Наистина ми е неприятно и искам да направиш нещо по въпроса.

Очите на Стив се разшириха. Все едно го бяха цапардосали с дъска по главата. Прехапа устна за миг. По високоговорителя се чу:

— Партито на Барковиц, Джеф Барковиц. Маса за шестима.

— Добре, Вик. Виж как стоят нещата. Има трима души на света, за които ме е грижа, и то много. Трима души, които обичам с цялото си сърце. Теб, Боби и откачения ми баща. За вас бих застанал пред куршумите.

Думите му я сепнаха.

— Буквално ли имаш предвид?

Той явно се замисли за миг.

— За теб или за Боби. За стареца бих се прежалил на юмрук.

Изглеждаше искрен. Никой мъж досега не й беше казвал подобно нещо: че нейният живот е по-важен за него от собствения му.

— Има и някои други идеи, на които много държа — добави той. — Това неясно, размито нещо, което наричаме справедливост. Преди седем години наистина се издъних яко. Опитах се да осъдя собствения си клиент и сгрехих. Сега ми се връща. Но поне за едно бях прав. Бил Кригър е убиец. Днес, когато бях в студиото, спомена Боби и татко. Спомена и теб, Вик.

Побиха я тръпки.

— Защо?

— Защото иска да съм наясно, че може да се добере до вас тримата.

— Отправи ли ти някакви заплахи?

— Каза, че съм му длъжник за шестте години, които е прекарал в затвора. Дошъл е да си събере дълга. Шест години не са нещо, което мога да платя с пари, така че според мен иска да ме нарани, като навреди на някого, когото обичам. Не мога да стоя със скръстени ръце и да не правя нищо. За да не тръгне след някой от вас, Вик, трябва да го накарам да тръгне след мен.

Какво можеше да каже? Наистина беше безразсъден, но безразсъдството му беше породено от любов, грижа и дълг. Това беше друг аспект на мъжкия представител на вида. Мъжът закрилник.

— Въпреки това ми е неприятно да го правиш — отвърна тя. — Ще ми обещаеш ли поне, че ще си предпазлив?

— Да. Ще ти обещаая и всичко останало, което поискаш.

— Добре тогава. — Тя го дари с нежна усмивка точно когато пиколото отвори вратата. — Обещай да се държиш мило с майка ми тази вечер.

КРАЛИЦАТА И ПИРАТЪТ

— Чудесно изглеждаш, Айрини — каза Стив възможно най-вежливо.

— Благодаря, Стивън — отвърна Айрини Лорд с усмивка, чуплива като ледена висулка.

— А роклята! — Стив подсвирна. — Направо нямам думи!

— Ти да нямаш думи?

— Защо да не поръчаме? — намеси се Виктория. Стив беше на третата текила и нямаше желание да го гледа как лее цинични рими, един от дразнещите му навици, когато си пийнеше.

— Ярка, Айрини — реши Стив след миг колебание. — Роклята ти е много ярка.

Беше дълга до глезените, цялата от тюркоазен шифон и коприна. Малко прекалено официална за ресторанта на Джо според Виктория.

— Мислех, че ще ходим в клуба — отвърна Айрини с разочарован тон. — Затова съм с нея.

— И не се смея — добави веднага Стив и пресуши чашата си с „Чианко Бланко“.

— От твоя гардероб човек никога не би предположил, че обръщаш такова внимание на модата — отвърна Айрини. Усмивката ѝ беше като вечно замръзнала на устните.

Виктория направи повторен опит.

— Господин Дрейк, готов ли сте да поръчате?

— Наричай ме Карл — отвърна достопочтеният мъж. Шумно рекламираният нов любовник. Четирийсет и пет, най-много, с лъскава тъмна коса, леко посребрена по слепоочията. Лицето малко прекалено загоряло, усмивката е прекалено широка. Носеше син блейзър със златни копчета, синя раирана риза и раирана вратовръзка. Имаше добре поддържани мустаци — една идея по-тъмни от косата. Виктория реши, че може да са боядисани, и се опита да не ги зяпа. Говореше с лек британски акцент, както правеха понякога американците, живели известно време в Обединеното кралство. Като цяло създаваше

впечатление на преуспял инвестиционен банкер и джентълмен, изключително подходящ за антураж в операта или кьнтри клуба.

— Мога ли да вдигна тост? — попита Дрейк.

— Разбира се, Карл — отвърна Айрини. — Вероятно след още едно-две питиета няма да чувам цялата врява тук. — Махна към изгладнелите орди.

— Разпусни малко, Айрини. В „Джо“ сме. Център на кулинарна вселена — скочи Стив в защита на любимия си ресторант.

— Рибен ресторант — намръщи се тя. — Пълен с потни туристи. — Отново махна пренебрежително към една маса за десетима. Почернели лица, хавайски ризи още с гънките от куфарите. — Какво има там, събрание на ортодонтите ли?

— Това етническа забележка ли е, Айрини? — изстреля в отговор Стив.

— Моля?

— Ортодonti синоним на евреи ли е? Така ли е, Айрини? Масата с израилтяни обижда ли те?

— О, за Бога!

Не пак с това, помисли си Виктория. За непрактикуващ еврейин Стив можеше да стане изключително докачлив на тема подмятания на етническа основа, истински или въображаеми.

Кралицата сведе поглед към Стив.

— Нямам представа дали тези шумни мъже с омазани съсос лица са евреи. Не знаех, че повечето ортодonti са евреи. — Дари го с пресилена зъбата усмивка. — Никога не съм имала нужда от услугите на ортодонт, благодаря ти много.

Истина беше, помисли си Виктория. Но по-късно беше кипяла изумително скъпа периодонтна работа и съвършената усмивка на майка й сега проблясваше с два реда искрящо бели облечени зъби.

— Тост? — опита отново Дрейк. Вдигна джина с тоник и принуди и останалите да се присъединят към него. — За прекрасната Айрини, искрящ диамант в света на стъкълцата, комета в галактика от угаснали астероиди, жена с маниери и финес...

— И аз ходя на фитнес — прекъсна го Стив.

— Моля? Не ви разбрах.

— Каза, че Айрини имала фитнес.

— Финес. Казах, че е жена с маниери и финес.

— Стивън, вече ми се иска да не те бяха пускали толкова бързо от затвора.

— Затвора? — повтори Дрейк. Имаше сащисания вид на човек, който най-неочаквано се е събудил наред с клетката с маймуните в зоопарка.

— Стивън прекарва повече време зад решетките, отколкото клиентите му. Нали, скъпи?

— Това е комплимент за един адвокат — отвърна Стив. — Благодаря ти, Айрини.

Дрейк хвърли един бърз поглед около масата.

— Може би трябва да довърша тоста си...

Като въртеше диамантената си обица между палеца и показалеца, Айрини кокетно въртна глава.

— Да, Карл, довърши го. Обичам мъжете, които умеят да си служат с думите. Кое то ми напомни нещо. Стивън, чух те по радиото днес. Наистина чудно, че адвокат с твоя опит може толкова да се смути.

— Майко, можем ли да обявим примирие? — Виктория реши да се намеси, преди героинята от първата част да атакува героя от втората част с някоя извита рачешка щипка. Стив вече беше нарушил обещанието си да се държи мило, а и майка й не се стараеше кой знае колко. — Не може ли поне на рождения ти ден да се позабавляваме, без да се карате?

— Да, скъпа. Нека се позабавляваме в любимия шумен ресторант на Стивън. — Тя огледа гостите, които можеха да са ортодоксални евреи ортодонти или убедени брокери протестанти, но които несъмнено вдигаха страшна врява. Един огромен мъж с яркожълти бермуди хвърляше рачешки щипки през масата и те дрънкаха в една метална купа. Приятелите му ръкопляскаха и викаха всеки път, когато улучеше.

— Ако зависеше от мен — продължи Кралицата, — щяхме да идем в клуба.

— Ако зависеше от теб — контраатакува Стив, — клубът ти нямаше да приема хората от моето племе за членове.

— О, това са пълни глупости — възмути се Айрини. — Счетоводителят ми е евреин. Фризьорът ми е евреин. Всичките ми лекари са евреи.

— Да. Да. Да.

— Вярно е. Да не мислиш, че ще ида в някоя „медико клиника“ в Малка Хавана?

Дрейк отчаяно чукна с лъжицата по чашата си с вода и се прокашля.

— Тост за Айрини. Нека този рожден ден да бъде по-хубав от всички предишни.

— Всичките ли? — заяде се Стив. — Че откъде може да ги помни всичките?

— За Айрини! — повтори Дрейк, после удари една здрава глътка джин с тоник.

— Честит рожден ден, майко! — Виктория отпи от „Маргаритата“ си и погледна Стив. Искаше да му каже само едно: „Дръж се прилично!“

— Ода! — Стив пресуши текилата си и изрецитира: — Прекрасната Айрини...

— Стив! — предупреди го Виктория.

— ... с очи искрящо сини и маниери фини, налива се с мартини.

Разсмя се на собствената си шега, солово, тъй като никой друг не се присъедини.

— Боби го съчини в твоя чест, Айрини.

— Колко мило от страна на детето — отвърна Кралицата; усмивката ѝ вече беше направо циментирана.

Стив махна на келнера да напълни пак чашите и Виктория усети как започва да я обзема паника. Беше се надявала да удържи нещата в рамките на добрия тон поне до лимоновия пай.

— Стив, сигурен ли си, че искаш още едно, преди да поръчаме?

— Стига, Вик. Познаваш ме. Аз съм наполовина ирландец, наполовина евреин: първо се напивам, а после се чувствам виновен.

— Две лъжи в едно изречение — отвърна тя. — Не си наполовина ирландец и никога не се чувстваш виновен за нищо.

Виктория се чувстваше като рефер.

В единия ъгъл високият метър и осемдесет осемдесеткилограмов крадец на начални удари от университета в Маями и магистър по

право от нелегитимния факултет в Кий Уест, Устата на Юга (точно така) — Стив Соломон Гадняра!

В другия ъгъл високата метър шейсет и пет на обувки с високи токчета „Прада“ петдесет и осем килограмова (нето, след липосукцията и силиконовите имплантанти) жена, известна едновременно с висшата си мода и собствената си висота — Айрини Кралицата!

Стив, от една страна, сипеше догми за онеправданите, опълчваше се срещу системата, материализма и републиканците. А майка ѝ, от друга, веднъж беше отбелязала:

— Диамантите не са най-добрите приятели на момичетата, скъпа. Разнообразен портфейл с ценни, непрекъснато покачващи се акции е много по-дружелюбно нещо.

Авоарите на майка ѝ не бяха толкова бляскави, колкото предполагаха думите ѝ. След самоубийството на бащата на Виктория Айрини трябваше сама да се грижи за себе си. И известно време се грижеше добре, прикрепваше се — като риба-прилепало към акула — към много на брой изключително богати мъже. Пътуваше с частни самолети, участваше в борсови съвети и имаше доста диаманти. Но така и не се сдобиха със статуса, който желаше и който според нея ѝ се полагаше. Напоследък, Виктория много добре го знаеше, майка ѝ усещаше, че пясъкът изтича от стъклото. Богатите мъже хвърляха мрежите си за по-млади и по-наперени рибки. Може би затова Карл Дрейк ѝ се струваше толкова важен.

Платата с раци бяха отсервирани. Планините салата от зеле, украсени с резенчета домати, бяха изчезнали, купите със спанак със сметана бяха празни и шишчетата с нанизани сладки картофи бяха погълнати. Докато чакаха десерта, Кралицата изискано попи устните си със салфетката и обърна кристалносините си очи към Дрейк.

— Карл, скъпи, защо не кажеш на Виктория малката ни тайна?

— Като си започнал, кажи я и на мен — обади се Стив.

Виктория изтръпна. Стигаха ѝ изненадите за днес.

Сервитьорът донесе три парчета лимонов пай — майката и дъщерята щяха да си разделят едно — и Дрейк изправи рамене.

— Ами, Виктория, изглежда, с майка ти сме роднини. Далечни братовчеди, да кажем.

— Е, доста далечни — изчурулика Айрини. — Виждаш ли, скъпа, моминското име на прабаба ми било Дрейк и ако се върнеш достатъчно назад, ще откриеш, че нашите Дрейк били роднини със семейството на Карл.

— Очарователно. — Стив размазваше битата сметана с вилцата си.

— Още не съм стигнала до най-интересното — продължи Айрини. — Ако се върнем четиристотин години назад, в Англия, излиза, че и двамата с Карл сме потомци на сър Франсис Дрейк.

— Пиратът? — попита Стив. — Това обяснява много, Айрини.

— Капер — поправи го Карл Дрейк. — Кралица Елизабет издала официално разрешително, което позволявало на Дрейк да ограбва испански кораби.

— Като администрацията на Буш и групировката „Халибъртън“ — отвърна Стив доволно.

— Не е ли вълнуващо, Виктория? — попита Айрини. — Водим произхода си от славен морски капитан.

— Моят старец пък смята, че ние произхождаме от цар Соломон — рече Стив. — Естествено, хлопа му дъската.

— Капитан Дрейк се радвал на доста близки взаимоотношения с кралицата — допълни Карл. — Толкова близки, че може би неправилно я наричат Кралицата дева.

Айрини се разкикоти, а Стив се оригна на пикантната малка шегичка.

— Дрейк натрупал милиони в злато и бижута. Когато през 1596 година починал, Короната конфискувала богатството му. Сигурно ще решите, че цялата плячка отишла при кралското семейство. Но не станало така. Елизабет още хранела чувства към красивия непрокопсаник. Създала на негово име тръст, който по-късно бил поверен на Кралската банка. Парите така и не били похарчени или пръснати. Инвестирали ги и те продължавали да нарастват цели четири века. Сега наброяват над трийсет милиарда долара.

— Ти си истински експерт — отбеляза Виктория.

— Беше ми като хоби в началото — призна си Карл. — Когато научих, че произхождам от капитан Дрейк, започнах да правя родословно дърво. Не е лесна работа, между другото. Толкова много

поколения. Дори не знаех за парите, докато от тръста не се свързаха с мен и не ми предложиха кръгла сума за изследването ми.

— Кръгла сума — повтори Стив. — Винаги съм се чудил как би изглеждала квадратна сума.

— Работата ми може да им спести години ровене в прашасали документи по библиотеки и музеи.

— Защо им е родословно дърво? — попита Виктория.

— За да намерят наследниците — отвърна Айрини. — Нали така, Карл?

— Точно. Чрез тайно гласуване тръстът наскоро решил да разпредели парите на всички известни кръвни роднини на капитан Дрейк. Искат да го разтурят.

— Знам, че завещанието важи дълго време, но чак пък четиристотин години? — обади се Стив.

— Доста безпрецедентно е, но досега не е имало такъв случай — отвърна Дрейк. — Открих две хиляди деветстотин и дванайсет наследници. От тръста сметнаха, че има още шестстотин и нещо. Трийсет милиарда долара трябва да се разпределят между три хиляди и петстотин наследника. Както казват децата, смятайте.

— Не мога, Дрейк. Ти ми кажи. — Очите на Стив бяха затворени, той се наслаждаваше на голяма хапка от лимоновия пай.

— По около осем милиона и половина на всеки — отвърна Дрейк.

Очите на Стив мигновено се отвориха.

— Казваш, че Айрини ще вземе осем милиона долара?

— След като бъде доказано правото ѝ на наследство.

— Айрини, казах ли ти колко невероятно прекрасно изглеждаш тази вечер? — попита Стив.

Кралицата извъртя очи към тавана.

— И как винаги съм ти се възхищавал за... — явно запечна — ... маниерите и финеса — довърши триумфално.

— Стига си се правил на глупак, Стивън — отвърна Айрини. — Какво мислиш за богатството ми?

Стив се извърна към Дрейк.

— Какво ще ѝ струва?

— Струва? — Дрейк изглеждаше удивен. — Какво искаш да кажеш?

— Всички тези наследници. Трябва да попълват формуляри, нали? Писмени съгласия. Актове за раждане. Доста бумажина, преди да получиш парче от тортата.

— Разбира се, че има бумажина.

— Така че по колко ще вземеш от щастливците? Десет хиляди? Двайсет хиляди на всеки? Това е измама, нали? Хората с радост ще ги дадат, ако мислят, че ще вземат милиони. Защото да ти кажа правичката, Карл, баща ми би нарекъл всички тези приказки „вреди-некипели“. А аз бих ги нарекъл пълни глупости.

— Сти-вън! — Кралицата направо изсъска името му.

— Стив, това е много обидно — намеси се Виктория. — Веднага се извини.

Дрейк се усмихна и махна с ръка.

— Няма проблем. Добрият адвокат трябва да е скептичен. Няма такси, Стив. Няма хонорари. Ще помогна на Айрини да попълни формулярите и ако тя пожелае, надявам се да бъда до нея, когато един ден от тръста разпределят парите на всички ни.

Три чифта очи се бяха забили в Стив, който облизваше последните трохи от ронливия блат от вилицата си.

— Вероятно лошо се изразих.

— Това не е извинение, Стивън — настоя Айрини.

Той се усмихна криво и Виктория се стегна, Стив се канеше отново да се изрази лошо.

— Значи, ако не е голяма измама — отвърна той, — в Англия трябва да има обществени архиви, които да подкрепят историята ти.

Дрейк поклати глава, разбъркваше кафето си.

— Тръстът е частен и работата е доста поверителна. Виждаш ли, не съществува законово основание тръстът да разпредели парите между наследниците. Могат много лесно да ги прехвърлят на правителството или да ги дадат за благотворителност. И за да не изскочат разни измамнически искове изневиделица, изобщо няма да се обявява публично. Всичко ще стане без много шум.

— Ако бях на твое място, Айрини — посъветва я Стив, — няма да бързам да харча тези пари.

— О, недей винаги да разваляш всичко — отсече Кралицата.

Чакаха сметката, когато се чу глас:

— Каква изненада! Здравей, Соломон!

Нямаше нужда да се обръща. Веднага позна звучния тембър. Какво, по дяволите, търсеше сега пък тук?

Доктор Бил Кригър се приближи до масата. Беше облечен в тъмен шит по поръчка костюм и жълта риза, отворена на врата. Носна кърпа с цвета на ризата беше цъфнала като нарцис в джобчето му. На половин крачка зад него стоеше млада жена с опънат розов потник на дупки, изрязани така, че да разкриват контурите на бюста ѝ. Свършваше на цяла педя от впитите ѝ панталони и разкриваше страхотен плосък като дъска корем. Червеникаворуса коса, вълниста, стигаща до раменете. Не можеше да е на повече от дваайсет.

— Соломон, това е племенницата ми Аманда.

Племенница?

Стив се сдържа да не се разсмее. Да бе, това момиче беше племенница на Кригър. А Айрини беше наследница на сър Франсис Дрейк. Стив пък бе пряк потомък на цар Соломон.

Размениха се поздрави и Кригър отправи ослепителната си усмивка към Виктория.

— Вие сигурно сте очарователната госпожица Лорд? — Премести погледа си към Кралицата. — А вие сте сестра ѝ?

Айрини грейна.

— Всички все това казват.

— Къде? — попита Стив. — В клуба на слепите ли?

Още запознанства, ръкостискания. Кралицата каза, че слушала доктор Бил всеки ден и била съгласна с него, особено за Стив. Младата жена — племенницата Аманда — стоеше срамежливо настрани и очите ѝ се стрелкаха из ресторанта.

Отегчена най-вероятно. Или стеснителна. Стив не можеше да каже кое от двете. Коя беше тя все пак?

— Опа! Това е моят — каза Стив и бръкна в джоба на самото си за мобилния.

— Колко грубо — възмути се Айрини.

— Нищо не чух — каза Виктория.

— На вибрации е. — Стив отвори капака на телефона и натисна копчето. — Здравсти, Боби. Не, Мария не може да спи у нас. Защо ли? Защото майка ѝ има автомат!

Видя, че Виктория го гледа втренчено. Имаше ли нотка на съмнение в зелените ѝ очи? Боже, не ѝ минаваха никакви номера.

— До скоро, хлапе! — Стив затвори телефона.

Боби не се беше обадил. Никой не беше звънял. Но Стив беше направил три снимки на Аманда, от страхотната ѝ коса до покрития с плочки корем.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН
5. КОГАТО ЕДНА ЖЕНА Е ТИХА И
МЪЛЧАЛИВА, А НЕ АГРЕСИВНА И
СВАДЛИВА, ВНИМАВАЙ. НАЙ-ВЕРОЯТНО
СИ ПРЕДСТАВЯ БАНЯТА БЕЗ
БОКСЕРКИТЕ ТИ, МЕТНАТИ НА ДУША.

КРИВАТА ПЪТЕКА

Беше минала седмица след мазалото на рождения ден. Студен фронт се спускаше от Канада. Портокаловите горички на север бяха увити, за да не измръзнат. Телевизионните репортери носеха цветните си якета и предупреждаваха хората да приберат кучетата, котките и папагалите си. Още по-голям студ беше свил кантората на Соломон и Лорд.

Докато караше към офиса, Стив връщаше назад събитията от изминалата седмица. Голямото застудяване беше почнало на път към вкъщи след вечерята с Кралицата. Бяха минали покрай пристанището; яхтите бяха строени в права редица като флотата в Пърл Харбър. И изневиделица подмолна атака:

— Държа се направо отвратително с майка ми — каза Виктория.

— Не и след като разбрах, че ще забогатее.

— Обеща да бъдеш мил. После направи всичко възможно да се държиш ужасно.

„Ужасно“ беше думата за деня, реши Стив. Дума, несъмнено предадена от Кралицата на Принцесата подобно на наследствена огърлица.

— А с Карл Дрейк се държа чудовищна — продължи тя.

— „Чудовищно“ е малко пресилено, Вик.

— Добре. Невъзпитано и грубо.

— Често груб, но рядко скучен. Такъв съм аз. Колкото до Дрейк, нямам доверие на мъж с лакирани нокти и измислен акцент.

Тя го изглежда втренчено достатъчно дълго, за да се замисли за стратегическо отстъпление.

— Добре. Добре. Ако съм обидил някого, съжалявам.

Дори и половинчатото извинение не я умиротвори.

Сега обаче, седмица по-късно, очакваше двата студени фронта — канадският и епископалният — да отминат.

Караше стария мустанг сам по морската магистрала, със свален гюрук въпреки студа, слушаше как Джими Бъфет пее „Джамайка

Мистайка“ и правеше повторна инвентаризация на изминалите седем дни. С Виктория бяха прекарвали времето в тичане до съда и обратно, бяха подавали искове и търсили ново жилище... и не се бяха любили. Виктория не беше преспала у тях нито веднъж, истински световен рекорд по въздържание. Стив на няколко пъти подхвърли небрежно за романтична вечеря и го отрязаха три вечери поред. Виктория имаше други ангажименти: вечеря с Джаки Тътъл, пазаруване с майка си, дори ровене в законите — най-тъпото възможно извинение.

Той се обади на баща си да му прави компания, но старецът беше в Кийс и напразно се опитваше да открие изчезналия капитан Оскар Делафуенте. Стив се надяваше само Хърбърт да вдига достатъчно олелия, та мълвата да стигне до Кригър.

Тъй като се чувстваше самотен, се надяваше да прекарва повече време с Боби. Можеха да наемат автомат за бейзбол в парка и да поудрят малко топки. Но хлапето все беше заето с Мария. Момичетата все така правеха: откъсват момчетата от теб и им пречат да спортуват. Поне му беше помогнал да свали снимките на племенницата Аманда от телефона му.

— Яка мацка — заяви Боби, когато ги распечата.

— На колко мислиш, че е?

— Стара е. На двайсет, може би.

Чак вчера Стив се опита да въвлече Виктория в разговор за Кригър и Аманда.

— Как мислиш? Племенница, приятелка или нещо друго?

— Какво значение има?

— Трябва да събера за Кригър всичко, което мога. Знанието е сила.

— А-ха.

— Стига, Вик. Моля те за помощ. Бива те да преценяваш хората. Удивително е как си подбиращ съдебните заседатели.

— О, моля те. Прозрачен си.

— Нали точно това ти казвам. Разбра, че се опитвам да те лаская. Но казаното от мен си остава вярно. По-добра си при подбора на съдебни заседатели от мен. Така че кажи ми, когато гледаш Аманда, какво виждаш?

Тя въздъхна и явно се замисли.

— Горнището, с което е облечена, е конфекция от „Гап“ или „Виктория Сикретс“. Но джинсите бяха „Тру Релиджън“. Много скъпи. А обърна ли внимание на чантата ѝ?

— Трябваше ли?

— Не знам как може да не я забележиш. С цвета на киви. Алигаторска кожа. Вероятно „Нанси Гонзалес“. Най-малко хиляда и петстотин долара.

— Познавам един човек, който ще ти донесе цял алигатор за стотачка.

— И сандалите с десетсантиметрови токчета...

— Премери ли ги?

— Мога да преценя. „Маноло Бланки“ са. Ще ти призлее, ако ти кажа колко струват.

— Много добре, Вик. Браво.

— Защо?

— Защото всички тези долари са добавена стойност към гаджето на пич с пари.

— Какво невероятно сексистко изказване. Може Аманда да си е спечелила парите. Може да е модел. Или да има клиентска карта в „Сакс“ и да ползва намаление. Или пък да работи за чичо си Бил.

— Бил Кригър има една сестра с двама сина. А самият той никога не се е женил. Няма племенница.

— Щом като вече знаеш...

— Искях да разбера ти какво си видяла. Търся начин да вляза в главата на Кригър.

— И си мислиш, че приятелката му ще ти помогне? — попита тя скептично.

— Ами ако ѝ докажа, че е убиец?

— Никога няма да ти повярва.

— Може да се сближа с нея, да докажа, че съм надежден.

— Как?

Дари я с най-размазващата си усмивка на жиголо.

— Като използвам целия си чар.

— Това плюс една бейзболна бухалка ще свърши работа.

— Имаш ли по-добра идея?

— Дори да предположим, че успееш да откриеш Аманда и се опиташ да се сближиш с нея, първото нещо, което ще направи, е да

каже на Кригър.

— Може да не се окаже толкова лошо. Особено ако го накара да се разгорещи още повече.

Виктория го погледна с един от онези погледи, които можеха да изсушават петунии.

— Значи сега ще забиеш гаджето на Кригър с надеждата, че той ще разбере. В същото време искаш да го накараш да повярва, че събираш улики за убийство срещу него. Защо не вземеш да му запалиш и къщата?

— Трябва да направя нещо. От деня, в който просна онази риба пред вратата ми, съм в отбранително положение. Всички обиди по радиото. Завоалираните заплахи към теб, Боби и баща ми. Дори появата му в ресторанта. Проправя си път в живота ни, а аз няма да го пусна. Трябва да го изкарам от равновесие, да го принудя да направи ход, който не е планирал.

— Когато Кригър направи ход — напомни му Виктория малко раздражено, — обикновено някой умира.

Стив наближи терминала за ферибота към Фишър Айланд. Престрояваше се непрекъснато, опитваше се да намери най-бързия път през залива. Умът му се връщаше към вечерята в „Джо“, към повода за схватката им с Виктория. Добре де, не се беше държал кой знае колко добре, но половината вина беше на Кралицата. Самото ѝ присъствие беше достатъчно, за да разбуди сарказма в него.

Кралицата и Принцесата.

Мъжете винаги предупреждават да огледаш добре майката на момичето, за да разбереш как ще изглежда приятелката ти след трийсет години. Е, нямаше проблем. Дори и без изкуствените подобрения Кралицата още беше апетитно блюдо, ако използваше един от изразите ѝ.

Ами характерът? Дали дъщерята наследява и него? Виктория явно беше отхвърлила ценностите на майка си. Беше зарязала богатия Брус Бигбай и беше отблъснала домогванията на смъртоносно опасния и също толкова богат Джуниър Грифин. Привързаността и самоотвержеността ѝ към Боби почти се равняваха на неговите собствени.

Но в търсенето на място за живеене беше изникнало нещо притеснително. Защо Виктория го тласкаше към седемцифрени апартаменти в луксозни небостъргачи и малки имения? Ако купеха нещо, което не им беше по силите, „Соломон и Лорд“ трябваше да почнат да ухажват банки, застрахователни компании и други добре подплатени клиенти.

„Това ли е тайният ѝ план? Може да са в комбина с Кралицата?“

Дали тук не се задействаше някакъв тайнствен генетичен фактор? Невидима бомба със закъснител, материалистичен ген, вплетен в семейното ѝ ДНК. Може би стигаше чак до сър Франсис Дрейк, който нападал испанските галеони заради златните им дублони.

Миниван с мичиганска регистрация кривна в неговото платно и го засече. Стив наду клаксона, после задмина кретена. След пет минути щеше да е в офиса, да заобикаля анорексични модели и да тича към стълбите. Чудеше се дали Виктория вече е дошла. Обикновено идваше преди него и когато той пристигнеше, вече имаше готово кафе и свежи лилии във вазата.

Но миналата седмица тя беше тази, която закъсняваше. И не само това, бе необичайно мълчалива. Не го тормозеше, още един лош знак. Онзи ден беше облякъл стара тениска с надпис: „Моля, простете ми, отгледан съм от вълци“. Никаква реакция от Принцесата. На следващия ден надписът гласеше: „О, не! Писна ми да уча вече!“ Пак нищо. Тази сутрин си беше сложил костюм и вратовръзка. Костюмът беше приятелски кафяв, а не делово тъмносин или сив. Не се беше изтупал заради Виктория, трябваше да се яви в съда следобед. За да изслуша обвинението по делото „Щатът срещу Соломон“.

Но сега всичките му мисли бяха насочени към Виктория. Трябваше ли да се тревожи от мълчанието ѝ? Къде бяха искрите? Къде беше парата? С викове и бяс можеше да се оправя. Но с мълчание и безразличие — не. Стив знаеше от опит, че когато една жена потъне в мълчалив размисъл, е най-добре да се подготвиш за промяна в океана, за обрат в приливите и отливите. Какво ставаше? За какво, по дяволите, си мислеше тя?

Докато караше миникупъра си по магистралата, Виктория забеляза Стив малко по-напред в мустанга — с развята от вятъра коса.

Защо гюрукът беше свален в такъв студен ден? Защо трябваше все да е наопаки? Чу клаксон, знаеше, че е неговият, видя как сви рязко наляво и задмина един миниван с мичиганска регистрация.

Ето ги, Соломон и Лорд, движеха се в една посока, но караха в различни платна. С различна скорост. И се канеха да поемат по различен маршрут.

„Дали това не е някаква метафора на живота ни?“

Щеше да продължи по Пета чак до брега и да завие надясно по Оушън Драйв. Един завой и сградата на „Манекените“ щеше да е на две преки разстояние. Стив щеше да се отправи на юг по Алтън, щеше да завие наляво по Четвърта, надясно по Меридиан и пак наляво по Трета.

„Защо винаги избира криволичещия път?“

По презумпция посоката им беше една и съща... но дали беше така? Обичаше Стив, но понякога наистина се чудеше защо. Можеше да я извади от кожата ѝ. Обикновено заяжданията му с майка ѝ не я притесняваха толкова. Господ беше свидетел, че Айрини сама допринасяше доста за държането му. А и на Кралицата ѝ харесваше да чопли Стив също толкова, колкото и на него да ѝ се отплаща за услугата.

„Но беше рожденият ѝ ден!“

А и как само се държа с Карл Дрейк! Майка ѝ наистина държеше на него, а Стив на практика го нарече измамник. Колкото до плячката на сър Франсис Дрейк, естествено звучеше малко като приказка. Но Дрейк каза, че щял да даде на Кралицата някакви поверителни документи, които щели да дадат отговор на всички въпроси. А и тя нямаше да дава никакви пари. Така че какво толкова? А може и да беше истина. Някои хора отиват на гаражна разпродажба и купуват Джаксън Полак за десет долара.

Видя как пред нея мустангът на Стив зави по Алтън, точно преди светофарът да светне от жълто на червено. Да, минаваше по обиколния си маршрут. Реши да не ходи в офиса. Щеше да иде до Лъмнъс Парк и да се поразходи покрай океана, да помисли малко.

Дали Стив изобщо разбираше проблема? Или изобщо не си даваше сметка колко застрашена е връзката им?

ДЕЛОТО С ПРЕТОВАРЕНИЯ РАВИН

— Дайте да се изясним — каза Стив. — Равинът е закъснял за сватбата ви.

— И ни причини емоционален стрес — изписка Шийла Минкин.

— Което ни струваше хиляда долара отгоре за алкохола — добави Макс Минкин, новоизлюпен младоженец. — Трябваше да започнем приема преди сватбата. Знаете ли колко струва една бутилка в „Риц-Карлтън“?

Стив не знаеше и не го беше грижа. Искаше само да разбере основните факти по това равинуоличаващо дело и после да тръгне към съда, за да чуе собственото си обвинение. Нямаше да е зле, ако собственият му адвокат — многоуважаемата Виктория Лорд — се появеше, за да е в час и тя.

„Къде, по дяволите, е тя?“

През последните две минути Стив беше научил, че Макс е брокер в ситито, а Шийла е личен консултант в „Нийман Маркъс“ в Бал Харбър. Булката и младоженецът бяха прехвърлили трийсетте и бяха добре облечени. Стив реши, че делото заслужава петнайсет минути от времето му, двайсет, ако двойката му харесаше. Дотук не ги харесваше.

Седяха във вътрешния офис на „Соломон и Лорд“.

Североизточен вятър беше заменил мекия карибски бриз и стъклата на прозорците дрънчаха. От другата страна на уличката, на балкона на апартамента, в който живееше метъл бандата от Тринидад, вятърните камбанки се удряха една в друга и звъняха като цимбали. Все пак това беше за предпочитане пред половин дузина голи до кръста мъже със сплътсени кичури, които блъскат с пръчки по разни тигани. В приемната Сеси Сантяго се вдигаше от лежанката, пышканията ѝ се смесваха с дрънченето на металните лостове върху поставката.

— Три часа закъснение — продължаваше Шийла Минкин. — Равин Финсерман се появи с три часа закъснение и миришеше на

алкохол.

— Обърка имената ни по време на церемонията — включи се и Макс Минкин. — Това също струва нещо, нали?

Стив опита да се съсредоточи. Работата беше лайняна, без съмнение. Но понякога можеше да поискаш обезщетение в писмен вид...

„Клиентите ми са пострадали в резултат на проявената от Вас немарливост“.

И човекът кихва пет хилядарки, за да му се разкараш от главата. Една трета правеше 1666,57 долара. Не беше лоша надница за деня, нищо че се налагаше да слуша как младоженците Минкин се тръшкат и стенат, мрънкат и се вайкат.

— Първо каза, че бил попаднал в задръстване заради турнира по тенис. После спомена, че празненствата по случай Пурим се били проточили в Авентура. Но аз направих малко проучване.

Шийла Минкин направи пауза, сякаш очакваше ръкопляскания.

— Големият хитрец се е полакомил. Имал е втора сватба в хотел „Дипломат“ в Халандейл и трета в Църквата на Малките цветя в Гейбълс.

— Католическа църква?

— Смесен брак — обясни Шийла. — Реформата на Финстерман.

— Хиляда долара за, допълнителна пиячка — повтори Макс Минкин. — Чичо ми Сол така се накваси, че оципа леля Сади вместо шаферката.

— Трябва да ви кажа — отвърна Стив, — че с подобно дело няма да изкарате големи пари. Щетите не са кой знае колко сериозни.

Работеше клиентите си. Подготвяше ги за джобни пари. И се надяваше да ги разкара от кабинета си колкото се може по-бързо.

— Ами емоционалният ми стрес? — настоя Шийла. — Разридах се, когато оркестърът засвири „Хава Хагила“.

— Много булки са подложени на напрежение и стрес. — Стив се правеше на адвокат на дявола, като дяволът беше противниковият адвокат.

— Има и още. Кажи му, Макс.

Съпругът ѝ се изчерви, но не обели нито дума.

— Добре, тогава аз ще му кажа. Макс не можа да го вдигне през нощта. Апартамент за шестстотин долара в „Риц-Карлтън“ и той не

можа да го вдигне. Младоженец в първата си брачна нощ! Има си правен термин за това, нали?

Угризения за прахосаните пари, помисли си Стив, но на глас каза:

— Нарушаване на съпружеските права.

— Точно така. Не се възползвахме от съпружеските си права два дни. Това твърдо са си щети, нали?

„По-скоро в случая става дума за «меки щети»“.

— Това е проучвателен иск — каза Стив, опитваше се да говори като печен адвокат. — Просто не искам да си мислите, че става дума за много пари.

Вратата се отвори и Виктория влезе. Със зачервени от вятъра бузи. Това означаваше, че не е слязла директно от колата. Беше вървяла. Сама. Както правеше, когато беше притеснена. Лош знак. Имаше нужда от Виктория на толкова много различни нива, а ето че тя се беше самовгълбила и не се интересувахе от него.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — тихо се извини Виктория. — Стив, не трябва ли да тръгваш към съда?

— Трябва да тръгваме и двамата.

— Имаш ли нужда от мен? Нали всичко е уредено?

Вярно беше, изслушването щеше да трае само пет минути. Прокуратурата се беше съгласила да намали обвиненията до непристойно поведение, Стив нямаше да оспорва и щеше да се запише на курс за овладяване на гнева. Присъдата щеше да бъде задържана и когато Стив се сдобиеше със свидетелство, в което пишеше, че е нежен като котенце, досието му щеше да бъде изтрито. В буквален юридически смисъл нямаше нужда Виктория да стои до него в съда, но му се искаше да е там. Да го каже беше нещо друго. Нямаше да се моли.

— Не, няма нужда да идваш, Вик. Защо не довършиш тук?

Представи я на Макс и Шийла Минкин и описа фактите, които обобща като „шокираща проява на некомпетентност от страна на равина“.

— Да, шокираща — съгласи се Виктория с едва доловима нотка на сарказъм, извърна се към влюбените гълъбчета и каза:

— Сигурна съм, че ще успеем да ви осигурим справедливо и честно обезщетение.

— Майната ѝ на справедливостта! — отвърна Шийла Минкин.
— Искам да тикнете топките на този равин в менгеме и да го накарате да крещи.

БЕЗРЕДИЦИ В СЪДА

Хари Карауей, младо ченге от Маями Бийч, караше сега^[1] си по Оушън Драйв и изглеждаше като пълен кретен с късите си зелени шорти и тъмните очила.

— Добро утро, Стив! — опита се да надвика бръмченето на возилото си.

— Мръсния Хари — изкрещя в отговор Стив. — Хвани ли някой невъзпитан пешеходец днес?

— Не, сър. А ти пусна ли някой престъпник?

— Денят още не е свършил.

Ченгето махна, даде газ и избръмча по улицата.

Не стигаха велосипедите, помисли си Стив, на които ченгетата въртяха педалите нагоре-надолу по Линкълн Роуд с впитите си фланелки и брезентови шорти и флиртуваха със загорелите туристки. Тъпите сега вече бяха прекалени. Ченгетата трябваше да яздят харлита или да карат грозни фордове.

Скочи на мустанга и се отправи към сградата на криминалния съд.

Сам.

Виктория беше напуснала кораба. Не че не можеше да се оправи и сам. Но той никога нямаше да я остави сама, ако ситуацията беше обратната. Разбира се, никога нямаше да е обратната. На Виктория никога нямаше да ѝ се наложи да ходи в съда да обжалва извършено от нея престъпление. Но като оставеше това настрани, той се зачуди какво всъщност става. Докато приближаваше съда и слушаше „Инкомюникадо“ на Джими Бъфет, който пееше как кара сам на път с дупки, Стив отново си зададе същия въпрос: „Какво става, по дяволите?“

— Какво готвиш, Кадилак? — попита Стив, щом влезе в двора на съда.

— Ребърца от малко прасенце, супа от овнешка опашка и крокети с шунка — отвърна Кадилак Джонсън, възрастен чернокож с огромен гръден кош и прошарена къдрава коса.

Стив спря пред тезгяха на „Суит Патейтоу Пай“: караваната си беше постоянно паркирана в двора. Кадилак, бивш блус музикант, бивш клиент и настоящ почетен собственик на „Пай“ — официално се беше пенсионира — плъзна към него чаша кафе от цикория.

— Искаш ли да ти запазя едни ребърца, господин адвокат?

— Не, вече съм вегетарианец.

— Да бе, а аз пък съм републиканец. — Кадилак си наля кафе. — Чу ли доктор Бил по радиото тази сутрин?

Стив повдигна рамене.

— Слушах Мендик Бясното куче да говори за футбол и Джими Бил да пее за текила.

— Докторът говореше за теб.

— Знам. Соломон Мошеника. Стив Змията.

— Нищо подобно. Днес каза, че си имал психични проблеми, с които трябвало да се пребориш, но иначе си бил добър човек.

— Шегуваш се.

— Да пукна, ако лъжа.

След пет минути Стив вървеше по коридора на четвъртия етаж и се разминаваше с ченгета, надзорници, съдебни пристави, лихвари, които раздаваха гаранции, приятелки и майки на навярно невинните орди, които бяха развеждани с белезници от тунела на затвора към стаичките за обвиняеми.

— Хей, хлапе! Задръж конете!

Марвин Менделсон Умника влачеше крака след него. Дребен спретнат мъж около осемдесетте. Имаше добре поддържани мустаци и лъскава гола глава. Черните му очи бяха прекалено големи за тясното лице, а светлосиният му небрежарски костюм най-вероятно беше последен вик на модата през 70-те.

— За къде си се разбързал, Стиви? Не могат да започнат делото без теб.

— Още ли четеш съдебния календар, Марвин?

Дребосъкът повдигна рамене.

— „Щатът срещу Соломон“. Нападение и побой. Пред сбръчканяка Шуорц.

В осем часа всяка сутрин Марвин Умника можеше да бъде видян как прелиства разпечатките, закачени на таблото пред всяка съдебна зала. Като неформален лидер на Съдебната банда, група пенсионери, които предпочитаха процесите пред телевизията, Марвин избираше кои дела да гледат.

— Къде е госпожица Лорд? — попита сега.

— Нямам нужда от нея — отвърна Стив.

— Мишегас^[2]! Разбира се, че имаш нужда от нея.

— Всичко е уговорено.

— Да знаеш едно: човек, който се представява сам, има шмендрик^[3] за клиент.

— И шлемиел^[4] за адвокат?

— Точно така.

Наближиха вратата на съдия Шуорц и Марвин каза:

— Е, чу ли доктор Бил днес?

— Явно аз съм единственият човек в града, който не го слуша.

— Разправяше хубави работи за теб. Че имаш прекрасна приятелка. И че като съдел от собствения си опит, един мъж трябвало да има и хубави качества, щом изискана и умна жена намира нещо в него.

— Има предвид себе си, Марвин.

— На разбирам.

— Посланието му е, че двамата с него си приличаме по някакъв начин.

Стив влезе в залата, Марвин го следваше по петите. Вътре цареше „безразборна стрелба“ — терминът на Стив за хаос в процедурния график. Адвокати и ченгета, секретари и клиенти се носеха напред-назад из залата, обвиняемите бяха напълнили ложата на съдебните заседатели, всички говореха едновременно. Безредиците ставаха под председателстването на достопочтения Алвин Елайъс Шуорц, единствения човек в залата, по-стар от Марвин Умника.

Съдия Шуорц седеше на две възглавници — или защото хемороидите му бяха цъфнали, или защото при ръст метър и петдесет и пет трудно можеше да се подаде над банката. На младини бил известен като Царя на дъртите вампири; с възрастта лошотията му се беше засилила. Сега се титулуваше „старши съдия“, което означаваше, че е някъде по средата между медицинските грижи за пенсионери и

моргата. Не му беше разрешено да председателства на процеси заради влошения слух, слабия мехур и хроничните газове, но се оправяше с гаранции, искове и договорки.

В момента съдия Шуорц надничаше през бифокалните си очила към някакъв пубер с размъкнати торбести панталони. Кльоцаво и със закръглени рамене, хлапето имаше вид на пълен кретен с отворената си уста и празния си поглед. От това, което Стив успя да дочуе, момчето току-що се беше признало за виновно за притежание на марихуана и получи условна присъда.

— Дава ти се втори шанс, разбираш ли това, Хосе? — попита съдия Шуорц.

— Казвам се Фреди, съдия — отвърна хлапето. — Съкратено от Фернандо.

— Ернандо? Като окръг Ернандо? Имам трийсет акра близо до Уики Уаки.

— Фер-нандо! — повтори хлапето.

— Не ми пука дори и да се казваш „фанданго“, Хосе. Ако пак се върнеш тук за плюене по тротоара, ще те пратя право в Рейнфорд, където яките момчета ще използват нежния ти задник за пинята^[5]. Компренде?

— Дърт лайнояд — смотолеви хлапето на испански.

Съдията или не го чу, или не разбра как го нарече, защото започна разсеяно да рови из купищата бумаги.

Стив си проби път към първия ред на галерията и седна до пътеката. Трябваше му секунда, за да си даде сметка, че се намира точно до доктор Бил Кригър.

— Какво, по дяволите...

— Добър ден, Стив!

— Какво правиш тук?

— Няма начин да не знаеш, че свидетелствам от време на време. Смятат ме за доста надежден свидетел.

— Патологичните лъжци обикновено са точно такива.

Не можеше да е съвпадение, помисли си Стив. Първо, Кригър цъфва в „Джо“. После почва да приказва хубави неща за него по радиото. Сега се появява в съда и се прави на умник с тъмен костюм и бургундскочервена вратовръзка. Какво беше намислило това копеле?

— Как е великолепната госпожица Лорд?

— Добре. Как е племенницата ти? Аманда беше, нали?

— Чудесно младо парче, нали?

— Жена — отвърна Стив. — Чудесна млада жена. Само психопатите гледат на хората като на „парчета“.

— Това е просто израз, Соломон. Уверявам те, че няма човек на света, който да цени качествата на Аманда повече от мен. Тя е много интелигентна и разбрана за годините си.

— Как каза, че била фамилията ѝ?

— Не съм казвал.

— И как точно ти се пада племенница?

— Прекалено много въпроси, Соломон. Любопитството е вредно, нали знаеш?

— „Щатът Флорида срещу Стивън Соломон“! — изпя секретарят.

— Обвинението готово ли е да започне? — попита съдия Шуорц.

— Винаги готово, ваша чест.

Гласът дойде от дъното на залата. Един строен афроамериканец с двуреден раиран костюм се запъти с бодра крачка към банката на съдията. Копчетата му за ръкавели — миниатюрни сребърни белезници — потракваха, докато вървеше. Беше около четирийсет и пет годишен, но все още изглеждаше като боксьор средна категория — беше се бил в нея в клуб „Златните ръкавици“ като подрастващ келеш в Либърти Сити^[6].

Какво ставаше, по дяволите? Пинчър се появяваше на дела, които можеха да му осигурят телевизионно време ли?

Объркан, Стив му прошепна:

— Шугър Рей, какво става?

— Специално дело, което времето няма да заличи.

— И какво му е толкова специалното? — изсъска Стив на прокурора. — Разваляш ли договорката?

— Спокойно, Соломон. — Пинчър се обърна към съдията с усмивката си на политик. — Ваша чест, постигнахме споразумение, без крути мерки.

— Договорихте се пак?

— Ей сега ще кажа как.

— Стига с този проклет бибоп, карай по същество.

Пинчър любезно се поклони пред съдията, сякаш току-що му бяха направили комплимент за кройката на костюма.

— Ваша чест, прокуратурата е готова да оттегли углавните обвинения, а господин Соломон няма да оспорва опит за нападение, като присъдата ще остане висяща до приключването на терапията за овладяване на гнева.

Стив въздъхна. Точно така се беше уговорил с един от заместниците на Пинчър. Но защо шефът беше дошъл лично? Какво му беше толкова специалното на това дело?

— Господин Соломон? — Съдията като че ли го забеляза чак сега. — Не сте ли вие адвокатът, който хвърлям в дранголника от време не време?

— Това също няма да го оспорвам, ваша чест.

— Добре тогава. Да натъпчем плънката в пуйката.

Съдията подкара по протокола. Разбирал ли Стив обвиненията, отправени срещу него? Знаел ли, че имал правото на процес? Доброволно и по собствена воля ли се отказвал от него?

Стив отговори правилно на всички въпроси за по-малко от три минути, съдията зачеркна кутийките във формуляра и подписа заповедта, която Пинчър му подаде. Съдия Шуорц се наведе над документа, като показва на съдебната зала голото си теме, докато четеше:

— Съдът смята, че обвиняемият е напълно вменяем и разбира последствията от отказа от процес, който се приема безусловно. Присъдата ще остане висяща до приключване на терапията за овладяване на гнева под ръководството на Уилям Кригър, доктор на медицинските науки, дипломиран психиатър.

„Какво?“

— Доктор Кригър ще подаде писмено заключенията си в съда след края на гореупоменатата терапия.

„Но това е лудост! Трябва да има някаква грешка“.

— Тогава обвиненията или ще бъдат снети и заличени от протокола, или в случай на незадоволително протичане на гореупоменатата терапия, обвиняемият ще бъде осъден с оглед на призната вина.

— Чакайте, ваша чест! — извика Стив с все сила, така че старият лешояд да го чуе. — Кригър е осъден престъпник.

— Вече не — възрази Пинчър. — Правата му са възстановени. Доктор Кригър получи препоръки от изправителния отдел за работата си с буйстващи престъпници и лекарската комисия възстанови правата му. Той е пример за реабилитация.

— Той е пример за откачалка — отвърна Стив.

— Чухте какво отсъдих — изсъска съдията. — Престанете да ми се гърчите и вървете да си овладявате гнева.

И удари с чукчето.

— Секретар, следващото дело!

— Няма начин, мамка му! — извика Стив.

— Какво каза? — попита съдията.

— Този път никак не е забавно, ваша чест.

— Не трябва да е забавно. Вие сте престъпник, нали?

— Не, сър. Аз съм адвокат.

— Все същото. Обвинен си, че си нападнал някой си... — съдията наплюнчи показалеца и прелисти папката — Арнолд Фрескин, служител на щата Флорида. — Съдия Шуорц използва краката си, за да отблъсне стола от банката и да се приближи към пръта със знамето на няколко крачки от него. Сграбчи крайчето на щатския флаг и го опъна.

— Какво виждате, господин Соломон?

— Щатския герб, ваша чест. Индианка разпръсва цветя по земята.

— Точно така. В днешно време индианките пръскат чипове в казината. — Съдията пусна флага и се върна до банката. — Мисълта ми, господин Соломон, е, че сте накърнили честта на славния щат Флорида и господин Пинчър великодушно е решил да ви пожали.

— Да, сър, но...

— Никакво „но“. Току-що приключих с това смахнато дело.

— Натопили са ме, ваша чест. Господин Пинчър и доктор Кригър.

— Говорите врели-некипели, господин Соломон. Следващото дело, и Господ ми е свидетел, минавам на него.

Секретарят се провикна:

— „Маями Бийч срещу «Венгартен Деликатесен». Нарушаване на закона за кашерната храна“.

Пинчър сграбчи Стив за лакътя и прошепна:

— Дай по-кратко. Щото Бил яко ти го е забил.

— Ти ме продаде, Шугър Рей. — Стив се извърна към съдията.
— Ваша чест, искам да оттегля признанието си.

— Още ли сте тук? — изкрещя съдия Шуорц. — Ще ви искам наем, адвокате.

Кригър бе минал през летящите вратички и застана до Стив.

— Ваша чест, непокорството на господин Соломон е обичайна проява за неговия тип поведение. Сигурен съм, че терапията ще му се отрази добре.

— Мъдурите на плъх не давам за това — отвърна съдията. — Къде е каспинът, дето е продавал трейф вместо кашер?

— Съдия, искам да дам ход на делото — настоя Стив. — Оттеглям самопризнанията си. Искам процес.

— Искането се отхвърля. Време е да разчистя календара си, господин Соломон, и то не този със зайчетата на „Плейбой“.

— Ваша чест, имам абсолютното право да...

Трае! Съдията удари чукчето с все сила и Стив усети как зъбите му изтракаха.

— Аз карам колата, господин Соломон, а вие сте една размазана конска муха на предното ми стъкло.

Стив нямаше намерение да се предава или да отстъпва.

— Съдия, преди време представлявах Кригър в процес срещу него. Щатският прокурор Пинчър представляваше обвинението. Двамата са в комбина. Ако Кригър не ме оневини, ще ме пратите в затвора. Не разбирате ли, съдия? Това е заговор.

Съдия Шуорц обърна изтерзано поглед към Кригър и за миг на Стив му се стори, че може би го е впечатлил.

— Да чуем какво ще каже главният психиатър — отвърна съдията. — Докторе, какво мислите за тези обвинения?

— Няма страшно, ваша чест — отвърна Кригър с успокояващия си баритон. — Докато работя върху гнева на господин Соломон, ще проверя и тази параноя.

[1] Авангардно возило на две колела с мотор. — Б.пр. ↑

[2] Глупости (идиш) — Б.пр. ↑

[3] Кретен (идиш) — Б.пр. ↑

[4] Глупак (идиш) — Б.пр. ↑

[5] Играчка или балон, пълен е лакомства и подаръци, които се удрят, за да се счупят или спукат. — Б.пр. ↑

[6] Негърски квартал в Маями — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН
6. ИЗОБРЕТАТЕЛНИЯТ АДВОКАТ СМЯТА
РАЗПОРЕЖДАНЕТО НА СЪДИЯТА ЗА НАЙ-
ОБИКНОВЕНА ПРЕПОРЪКА.

НЕДОВЪРШЕНО РОДИТЕЛСКО ДЕЛО

— Какво направи, че ядоса толкова съдията? — попита Виктория.

— Нищо — отвърна Стив. — Нада. Бупкис.

— Трябва все да си направил нещо.

— Защо? — Стив се беше прибрал с надеждата да срещне утеха и подкрепа. Вместо това го подлагаха на кръстосан разпит в собствената му кухня. — Защо автоматично решаващ, че вината е моя?

— Защото имаш навика да побъркваш хората.

— Съдия Шуорц си е бил луд десетилетия наред, преди да го срещна. Можеш ли да повярваш, че трябва да ходя на сеанси при този психопат Кригър?

— Социопат — поправи го Боби. — С нарцистични наклонности и фантазии за могъщество. — Хлапето четеше психологични текстове и преглеждаше какви ли не медицински уебстраници. Поне така отговори на въпроса защо е добавил в „Букмарк“ pumpromaniacs.com. Сега, за пред възрастните, се правеше на всезнайко изпод козирката на бейзболната си шапка с надпис „Соломон и Лорд“. Стивън беше сформирал отбор в бейзболната лига на адвокатите, но тъй като беше закъсал здраво за играчи, набираше попълнения сред клиентите си. Джебчиите се оказваха отлични бейзръньри; пешеходците, забърсани от някое такси, малко трудно се размърдваха, за да хванат топката.

Навън палмовите листа се удряха в мазилката на къщата. Вътре Стив се защитаваше от упреците, които Виктория сипеше върху него.

— Нищо лошо не съм направил — настоя Стив. — Кригър ме натопа и Пинчър е замесен.

— Защо? Какво ще спечели Пинчър?

— По-скоро може да загуби. Кригър го е заплашил, че ще направи всичко публично достояние и ще разкаже как многоуважаваният щатски прокурор е използвал опорочени доказателства, за да го осъди.

— Пинчър ли ти го каза?

— Сам се досетих. Пинчър ще се кандидатира за повторен мандат догодина. Кого би предпочел да ядоса? Адвокат или водещ на радиошоу?

— Защо толкова му се впрягаш? — Хърбърт Соломон влезе в кухнята с чаша в ръка. Ледчетата потракваха. — Изкарай терапията и обвиненията ще отпаднат.

— Не е толкова лесно, татко. Да ходя на терапия при Кригър е все едно да държа крадец в спалнята си.

Хърбърт беше напълнил чашата си с толкова много бърбън, че трябваше да сръбне от нея, за да не се разлее.

— Ами не си чеши устата със семейни тайни. Трай си, и толкова.

— Тогава ще пише в заключението си до съда, че крия налудничавите си импулси.

— Щом съдията ти е наредил да ходиш при Кригър — каза Виктория, — нямаш друг избор.

— Това е разликата между теб и мен, Вик — отвърна Стив. — Аз смятам нарежданията на съдията за препоръки.

— Това е разликата между цивилизацията и анархията. А в твоя живот цари анархия.

— Няма смисъл да се измъчваш, синко — каза Хърбърт. — Може би колкото повече време прекараш с този психиатър, толкова по-добре.

— Откъде знаеш, татко?

— Не можах да намеря ни вест, ни кост от оня капитан. Имаш нужда от нов план.

Виктория стрелна Стив с поглед. Не беше казал на баща си всичко и тя го знаеше.

— Татко, няма значение дали си намерил Делафуенте, или не. Искам просто Кригър да разбере, че го търся.

Рунтавите вежди на Хърбърт се извиха нагоре.

— Значи си пратил стареца си да гони вятъра? Страхотен син си, няма що!

— Но си прав, татко. Има полза да прекарам повече време с Кригър. И с приятелката му, ако успея да я сваря насаме.

— Още ли смяташ да я убеждаваш, че Кригър е убиец?

— Не! — Цапна се по челото, за да покаже какъв идиот е бил. Никой не се възпротиви. — Останал съм с погрешно впечатление. Мисля, че тя вече знае за миналото му.

— И на какво се основава мисълта ти? — попита Виктория.

— Кригър ми каза колко ценял качествата на Аманда. Че проявявала доста интелигентност и разбиране за възрастта си. Нещо от сорта.

— Така ли?

— С нея се чувства сигурен, тя го подкрепя. Може да ѝ е казал за Бишиърс и Лем. Кой знае? Може би има...

— Трето убийство — продължи Виктория.

— Точно така. Ако Аманда знае тайните на Кригър и успее да направя така, че нещата между тях да се пропускат, като нищо ще ми помогне да го пипнем.

— Това „пропускане“? Как точно смяташ да го направиш?

— Не знам още, Вик. Просто импровизирам.

— Не мислиш ли, че Кригър веднага ще се досети? Той е умен.

— Да, умен е. Обаче аз да не съм тъп?

— Е, не може да се каже, че си гений, вуйчо Стив. — Боби отлепи две слепени бисквити и изстърга със зъби ваниловия пълнеж.

— Благодаря — каза Стив. — Но Кригър също има слабости. Толкова е самоуверен, че си мисли, че няма начин да го победи.

— Фантазии за могъщество — добави Боби. — Фройд е писал за тях.

— Пък ако Кригър иска да прекарваме известно време заедно, както твърди татко, няма нищо лошо.

— Дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо.

— Фройд? — попита Стив.

Боби се намръщи.

— Ал Пачино. „Кръстникът“, втора част.

— Ти нямаш ли домашни? — попита Стив.

— Не.

— Къде беше снощи?

— Никъде.

— Физически невъзможно.

Момчето повдигна рамене, което при подрастващите беше символ на „и какво от това“ или „няма значение“, или „на кого му пука“.

— Нарушаваш вечерния час, момченце.

— Боже, тук е като в затвор.

— Остави момчето на мира — намеси се Хърбърт. — Когато с Джанис бяхте деца, аз...

— Тебе никакъв те нямаше — прекъсна го Стив.

Боби искаше да каже истината на вуйчо Стив.

„Бях с мама. Седяхме в колата ѝ при залива и си говорихме часове“.

Но не можеше да го направи. Вуйчо Стив смяташе, че тя му влияе зле. Но тя изобщо не беше такава. Струваше му се някак объркана, сякаш се нуждаеше от Боби повече, отколкото от себе си.

„Изглежда толкова самотна, сякаш няма никой, с когото да си поговори“.

Затова Боби я слушаше как разказва как е расла в къща с болна майка и липсващ баща, дядо вечно бил някъде, а Стив все спортувал. Мама била съвсем сама, или поне така се чувствала.

Когато му разправяше за мъжа, който я качил на стоп — не си спомняше дори името му, макар че можеше и да му е баща, — Боби се мъчеше да реши дали я обича. Да, вероятно я обичаше по някакъв странен начин. Но със сигурност изпитваше съжаление към нея.

Сега слушаше как вуйчо Стив и дядо му се карат за милионен път за миналото.

— Не ми казвай, че още ми се сърдиш, задето не съм идвал на мачовете от Младежката лига — каза дядо му.

— Нито на викторините, родителските срещи или в болницата, когато ми вадиха сливиците.

— Стига си се жалвал, прекара там само няколко часа.

— Защото не пожела да платиш за стая. Докторът искаше да ме остави да преспя.

— Беше пладнешки обир.

Понякога на Боби му се искаше двамата да пораснат.

Виктория се мъчеше да реши кой от двамата е по-незрял — Стив или баща му. Ясно беше, че са еднакво заядливи и свадливи. Опита да си представи дома им в детството на Стив. Явно не особено щастлив дом. Със сигурност не и мирен.

Спомниха си още няколко момента. Хърбърт нарече Стив „неблагодарен насран задник“, а Стив го нарече „магарешки бодил,

отнесен от вятъра“. После явно им омръзна и Стив се обърна към Боби:

— Още не си ми казал къде беше снощи?

— Сигурно с малката си шикса^[1] — отвърна Хърбърт.

— Татко! Това е обидна дума.

— Друг път!

Пак се почва, помисли си Виктория. Двамата можеха да спорят и за „Честита Ханука“.

— Шикса значи хубаво момиче — отвърна Хърбърт. — Няма нищо обидно. Колкото до малката Мис Хавана-Йерусалим, майка ѝ е католичка, което я прави шикса.

— Значи и аз съм шикса — каза Виктория.

— По дяволите, не! Ти си еврейка пар инжекцион — разсмя се Хърбърт и удари една голяма глътка от бърбъна. — Освен ако двамата още не сте си играли на скрий салама.

— Татко, стига толкова — нареди Стив.

Хърбърт се ухили на Виктория.

— Какво ще кажеш, бубеле^[2]? Стивън подавал ли ти е еврейската наденица? — Хърбърт се изкиска и тръгна към всекидневната, без да дочака отговора. — Не ме свързвайте с никого. Ще гледам някой филм с цици по Синемакс и после ще си дремна.

Виктория се въртна към Стив.

— Защо трябва да го дразниш?

— Мога да ти отговоря, Вик, но не съм сигурен, че ще ме разбереш.

— Пробвай, съдружничко. Завършила съм колеж и така нататък.

— Еврейска работа. Обичаме да спорим, да се оплакваме, да говорим с пълна уста. Ти си епископална. Вие обичате — знам ли — да пиете чай, да носите шлифери с карирана подплата и английската кралица.

На Виктория никак не ѝ се понрави, че я свеждат до някакъв стереотип. Щеше да си поговори за това със Стив по-късно. Но в момента Боби беше още тук и бъркаше в плика с шоколадови сладки.

— Стив, нямаш ли да си свършиш работата като родител? — попита тя.

— Родителската работа винаги е недовършена. — Той се обърна към момчето. — Е, хлапе, прав ли беше дядо ти? С Мария ли беше

снощи?

— Тук все едно е инквизицията. — Боби отлепи горната бисквита. — Не, не бях с нея. Тъпият ѝ баща не ми дава да се виждам повече с нея.

Виктория внимателно попита:

— Боби, какво е станало?

— Нищо. Само че доктор Голдбърг смята, че съм странен. — Болката в гласа му беше ясно доловима.

— Ти да си странен? — попита Стив. — Той пък е тъп зъболекар.

Виктория разроши с ръка косата на Боби.

— Защо му е да казва такова нещо?

Боби повдигна рамене.

— По много причини, предполагам. Доктор Голдбърг вечно се заяжда с мен. Не му хареса тениската, която ми купи вуйчо Стив.

— Каква тениска?

Стив поклати глава към Боби, но детето или не го видя, или не му пукаше.

— „Ако не правим секс, терористите печелят“.

Виктория стрелна Стив с поглед. В домакинството на тримата Соломоновци, заключи тя, Стив явно беше най-инфантилният.

— А и на доктор Голдбърг никак не му харесаха стиховете, които бях написал за Мария — продължи той. — Направих анаграми от „Рубаят“ от Омар Хаям.

— Защо? Сигурно е много красиво — отвърна Виктория, опитваше се да напомпа егото на момчето.

— Доктор Голдбърг каза, че цялата поема била покварена.

— Покварена! — Стив удари по барплота.

Защо ли, почуди се Виктория, мъжете вечно трябва да хвърлят разни неща, да удрят и да вдигат шум, за да изразят недоволството си?

— А бе кой днес използва думи като „покварен“? — разбесня се Стив. — Какво още ти каза този сухар?

— Нищо. — Момчето облиза крема от още една сладка.

— Хайде, Боби. Не крий нищо от мен.

Без да вдига поглед от масата, Боби каза:

— Че съм неврастеник. И че не иска да се въртя около Мария. И ако съм си мислел, че ме харесва, жестоко съм се лъжел. Просто искала дай пиша домашните.

Стив удари с две ръце по барплота.

— Кретен! Отивам да му смажа задника!

— Това не е много умно — отвърна Виктория хладно. — Ще снабдиш Кригър с оръжие за пред съда.

— Забрави Кригър. Този идиот няма право да говори на Боби така.

— Няма нищо, вуйчо Стив.

— Друг път!

— Стив — предупреди го Виктория, — успокой се. Няма да ходиш до Голдбърг.

— Вик, това е между Боби и мен, ясно?

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— Дистанция ли се опитваш да наложиш помежду ни?

— Нямам представа за какво говориш.

— Тогава ми отговори на следния въпрос. Член ли съм на това семейство, или не?

Стив се поколеба. Само за секунда. После каза:

— Разбира се, че си.

Виктория си спомни как едно старо гадже веднъж ѝ беше казало, че я обича. Тя се беше замислила за няколко секунди — хиляда и едно, хиляда и две — и накрая беше отвърнала: „И аз те обичам“. Но ако трябва да мислиш, ами... значи чувството го няма.

— Значи не ме смяташ за член на това семейство?

— Току-що казах, че те смятам.

— Да върнем лентата назад — настоя Виктория. — Защото изглеждаше така, сякаш говориш на забавен каданс.

— Просто обичам да мисля, преди да говоря.

— Откога? Имаш проблем със сближаването, знаеш ли, Стив?

— О, за Бога! Не сменяй темата. Дай една разумна причина защо да не ида до къщата на Мирон Голдбърг и да не го извикам навън.

— Защото е незряло, незаконно и саморазрушително — отвърна Виктория. — Три причини.

Това явно го накара да млъкне. Но само за малко.

— Добре. Разбрах. Първо ще се погрижа за собствените си проблеми. Ще ида при Кригър. Ще си излекувам главата и ще сваля

обвиненията. После ще ида да се видя с Мирон Голдбърг и ще го накарам учтиво, но твърдо да се извини на Боби.

— И ако не го направи? Тогава какво?

— Ще го ритам по дебелия гъз от тях до Сопчопи — отвърна Стив.

[1] Нееврейка (идиш) — Б.пр. ↑

[2] Скъпа, мила (идиш) — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

**7. КОГАТО СЕ НАТЪКНЕШ НА ГОЛА ЖЕНА,
ДРЪЖ СЕ ТАКА, СЯКАШ НЕ ТИ СЕ
СЛУЧВА ЗА ПРЪВ ПЪТ.**

18

ГОЛО ШОУ

Хелоуийн беше минал и заминал, Денят на благодарността се задаваше зад ъгъла, но въздухът беше натежал като гъба за миене на чинии от жегата и топлина. Палмовите листа висяха безжизнено, нямаше и полъх от океана. Стив караше по криволичещите улички на Корал Гейбълс, облечен в зелени шорти на „Ураганите“ и тениска с надпис: „Надарен съм като Айнщайн и съм умен като кон“. По радио „Маргаритавил“ Джими Бъфет пееше „Отбих се да видя гущера“.

Паркира до куп сухи клони и трева в задънения край на Алхамбра, до игрището за голф Билтмор. Надолу, по средата на улицата, се намираше домът и кабинетът на доктор Уилям Кригър.

Слезе от колата и тръгна натам пеша. Чувахе как мощна косачка бръмчи зад една от къщите, можеше да подуши мириса на прясно окосена трева. Зад ъгъла, на Тревино, се носеха звуци от рязане и сеч — от градската служба по озеленяване режеха израстъците на съседните фикуси.

Не знаеше защо паркира толкова далече. Пред къщата на Кригър си имаше алея, до тротоара също имаше място. Може би от неудобство, че отива на психиатър. Или пък действаше по-скоро като взломаджия, който крие колата, с която ще се измъкне? Нямаше значение. Разходката в квартала със средиземноморски къщи с покрити с керемиди покриви му даваше възможност да състави план. Трябваше ли да повдигне въпроса с капитана? Можеше да пробва да блъфира, да каже една голяма опашата лъжа.

— Знаеш ли какво, Кригър. Открих човека, дето е карал яхтата, когато си затрил приятеля си Бишиърс. Оскар Делафуенте. Има доста интересни неща за разказване.

Не. Прекалено явно. Нека Кригър да повдигне въпроса. Вече трябваше да е разбрал, че Стив търси капитана. Хърбърт беше оставил визитката на Стив във всяка кръчма и ремонтна база в Кийс, като без съмнение се беше мотал повече из кръчмите. Стив беше пуснал обяви

по вестниците и интернет с обещанието за награда за човека, който открие Делафуенте. Никой не се беше обадил.

Кригър живееше в измазана къща, строена през двайсетте години на миналия век. Боята беше свалена с пясъкоструйка и къщата имаше посърнал вид на мъртвец. Кабинетът на Кригър беше отзад. Стив тръгна по пътеката от розови камъни между храсталака от хибискус и се озова в двор, заобиколен от фикуси. Водопадче шуртеше между обрасли с корали камъни и се изливаше в правоъгълен плувен басейн.

Стив беше идвал тук. Адвокатът винаги ходи на местопрестъплението. В другия край на басейна се намираше джакузито, където се беше удавила Нанси Лем.

Нищо не се беше променило за седем години, освен че тогава, доколкото можеше да си спомни, нямаше гола жена. Днес обаче върху червената дървена скара о дебели цветни възглавници се излежаваше много гъвкава млада жена само по слънчеви очила. Тялото ѝ лъщеше и във въздуха се носеше аромат на кокосово масло.

— Здравсти! — подвикна весело той.

Тя сънливо извърна глава към него.

— Не ме позна, нали?

— Разбира се, че те познах. — В интерес на истината, изобщо не беше погледнал към лицето ѝ. — Аманда, нали? Племенницата. Но не ти знам фамилията.

— Важно ли е?

— Просто се чудех откъде доктор Бил ти е чичо?

Тя се обърна на една страна.

— Това е почетна титла. Бил е невероятен, нали?

В този миг Стив си даде сметка за неочакваните обрати в живота. Един слънчев ден, както си вървиш по брега, някоя птичка те нацвква по главата. Или ако наистина си карък, цунами те повлича право в морето. Друг ден пък отиваш да видиш убиец, който те мрази, и — пуф! — на пътя ти се изпречва гола жена. Жена, която може да промени хода на няколко живота. Да въздаде справедливост там, където справедливостта се е провалила. Ето я и нея, пазителката на моста, в гръцката митология.

„Малко прекалено случайно е.“ Добре де, задраскваме „малко“.

Кригър като че ли винаги беше една крачка пред него. Щом като Стив имаше планове за Аманда, значи и Кригър беше намислил нещо.

Стив обаче не знаеше какво точно.

— Искаш ли да поплуваме? — попита Аманда.

Въпросът го завари неподготвен.

— Чичо Бил още е с пациент — продължи тя. — Имаме време.

И кимна към кабинета на Кригър, целият в стъкло, гледаше към двора. Дървените щори бяха спуснати. Нищо чудно някой да ги наблюдаваше отвътре.

— Нямам бански.

— Аз също.

— Виждам.

„Тъпо. «Виждам». Разбира се, че го виждаш, кретен такъв!“

— Денят обаче е чуден за плуване — добави той. — Горещ.

— Обожавам горещите дни — измърка Аманда.

— Виждам.

„Пак? «Виждам». Дръж се естествено. Дръж се все едно си виждал не една и две голи жени“.

Тя протегна ръце над главата си, прозина се и изпъна пръстите на краката си. Движението беше котешки грациозно. Имаше малки гърди, кръгли и бронзови, зърната бяха с цвят на мед. Беше слаба, но гъвкава, с добре оформени прасци, видя го, когато опъна крака. Изваян корем. По на юг малка триъгълна ивица косми между две малки татуировки, но не можеше да ги различи отдалече.

— Стрела и сърце — каза тя.

— Какво?

— Татуировките, които зяпаш.

— А! Не ги зяпам. Искам да кажа, да де.

„В ретроспекция «виждам» звучеше къде-къде поинтелигентно“.

— Искам да кажа, че гледах ивицата... ивицата ти за приземяване. Нали така й викате? Приятелката ми ме попита дали и тя да си направи. Е, да де, технически погледнато, не е лошо. Но пък не е като да си купиш чанта, нали така?

Даваше се сметка, че дрънка глупости. Какво в голата жена кара мъжа да загуби ума и дума?

„Голотата, идиот такъв! Точно така. Виждам“.

Какво стана с плановите му? Искаше да разбере всичко за Аманда. Откога познава Кригър? Дали някога й е споменавал за Нанси

Лем или Джим Бишиърс? Но пред гола жена логичните въпроси се изпаряваха по-бързо от кокосово масло.

— Ти си бил адвокат на чичо Бил, нали? — попита Аманда.

— Да.

„Чакай малко. Аз трябва да задавам въпросите“.

— Прекарал си го.

— Той ли ти го каза?

— Чичо Бил ми казва всичко.

— Така и предположих. Може да се видим и да си разменяме истории.

— На чичо Бил няма да му хареса.

— Не става дума за среща, просто искам да си поговорим.

Аманда го дари със снизходителна усмивка и веждите ѝ леко се повдигнаха над слънчевите очила.

— Точно това няма да му хареса. Да обсъждаме лични подробности. Не би имал нищо против, ако правя секс с теб. Стига да искам.

„Ох!“

— Но още не съм решила — добави тя. Спусна крака от шезлонга и се запъти към него. Походката ѝ не беше съблазнителна. По-скоро пружинираща и атлетична, като на водачка на мажоретките, малките ѝ гърди дори не се полюшваха. Тя се приближи до Стив, сякаш го предизвикваше и искаше да види дали ще се отмести от пътя ѝ. Той прие предизвикателството и тя спря на десет сантиметра от него. Свали слънчевите си очила. Очите ѝ бяха зеленикаво-жълти.

— Не знам дали ще си толкова добър с мен, колкото чичо Бил. Той винаги ме поставя на първо място. Моите удоволствия. Моите желания. Именно затова се сдоби с почетната титла.

— Наистина добър чичо — позволи си да вметне Стив.

— Чичо Бил ме обича. И то от много дълго време.

Пристъпи към него, изправи се на пръсти и леко го целуна по устните. Той ней отвърна, но не се и отдръпна.

— Но едно момиче може да има и двама чичовци — прошепна тя.

Мина покрай него — едната ѝ гърда бръсна ръката му, — даде му възможност да я огледа още веднъж за последно отзад. И заподскача към къщата, задникът ѝ беше вирнат и твърд. И точно над цепката на

бузите имаше още една татуировка: шанжанирана медуза — красива и смъртоносна, пипалата ѝ се спускаха надолу по двете бузи.

ПСИХООПАКОВКА

След десет минути Стив седеше в кафяв кожен стол в домашния кабинет на доктор Уилям Кригър. Подът беше от чам, стените бяха боядисани в сивкавозелен цвят, който Стив не понасяше. Веднъж беше чел, че психиатрите използвали земни цветове, за да успокояват буйните си пациенти. Но нямаше бежови стени, нито драцена в ъгъла, нито гъргорещ аквариум с риби-папагал и риби-скорпион, които да се стрелкат из коралови пещери.

Единствените лични предмети бяха няколко снимки в рамки върху ниския скрин. Кригър на моторница, спортна яхта с огромна кърма в петнайсетметровия клас. Доколкото Стив можеше да види, във водата не плуваха трупове. Имаше и няколко зърнисти фотографии, свалени от видео лента: Кригър по Си Ен Ен: разсъждава защо съпрузите убиват жените си или майки — децата си, или пък клиентите — адвокатите си.

— Видя ли Аманда на влизане? — Кригър не бе станал от стола си.

— Цялата. — Стив погледна спуснатите щори на прозорците. Вече беше сигурен, че Кригър ги е наблюдавал и е планирал всичко предварително.

— Забележителна млада жена — каза Кригър.

— Разкажи ми повече за нея.

— Тук сме да говорим за теб, Соломон. Не за нея.

— Е, ти подхвана темата.

— Ще ти кажа само това: докато бях в затвора, Аманда беше единствената, която ми пишеше, единствената, на която ѝ пукаше за мен. И когато излязох, ме чакаше.

— Изглежда ми малка, за да е от онези откачалки, дето си падат по убийци.

— Имаш много да учиш, Соломон. И много малко време за учене. — Взе една острилка, за да подостри молива си, и продължи: — С какво да започнем? С избухливия ти нрав или мърлявата ти етика?

— Много мило, Кригър. Ти да изнасяш лекции по етика е все едно групата на Донър^[1] да говори за изискани маниери на масата.

— Долавям в гласа ти антагонизъм. Още ли ти е трудно да овладяваш гнева си?

— Глупости!

Кригър кръстоса крака и закрепил подвързания с кожа бележник върху коляното си. Кожена чанта, ретро вариант на някогашните докторски чанти, стоеше отворена в краката му. Ратанова маса със зелен мраморен пепелник разделяше двамата, перките на вентилатора тихо жужаха над главите им. Току-що бяха започнали, а на Стив вече му се искаше да побегне. Ако този тип го попиташе дали някога не му се е искало да убие баща си и да спи с майка си... ами, щеше да има още едно обвинение за побой в досието.

— Разкажи ми за детството си — каза Кригър, гласът му беше дистанциран и безстрастен. — Щастливо дете ли беше?

— Да ти го начукам, Кригър!

— Имаше ли добри взаимоотношения с баща си?

— И на теб, и на кобилата, дето си я яхнал!

Кригър почна да драска нещо в бележника си.

— Чакай да отгатна — каза Стив. — „Пациентът е необуздан, отказва да съдейства, има склонност към антисоциални прояви“.

— Дай да се разберем, Соломон. Ти не си ми пациент. Не си тук да те лекувам. Дошъл си, за да те науча как да овладяваш гнева си. Ти решаваеш дали ще последваш съвета ми. В моя доклад до съда ще пише дали склонността ти към насилие е под контрол, или трябва да бъдеш затворен, тъй като представляваш опасност за обществото. Ясно?

— Да.

— Чудесно. Още ли искаш да ми го начукаш?

Стив си пое въздух и се опита да се успокои. Не вървеше по начина, по който беше планирал. Беше възнамерявал да се държи разбрано, евентуално да подхвърли някоя и друга забележка за Нанси Лем или пък за Джим Бишиърс, за да види дали Кригър ще повдигне темата за Оскар Делафуенте.

— Добре, докторе. Да започваме тогава.

Кригър бръкна в отворената чанта, извади една снимка и я плъзна по ратановата маса.

— Когато гледаш това, какво изпитваш?

Стив взе снимката и се разсмя. Беше черно-бяла, зърниста. Той стоеше в бейзболния екип на университета в Маями, без шапка. Вече я беше ударил в земята. Ръцете му бяха разперени встрани, застинали в странно положение, сякаш се канеше да полети. Лицето му беше смръщено и изражението му говореше за равни дози болка и гняв. На врата му изпъкваше вена, дебела като змия. Крещеше на рефера, лицето му беше на сантиметри от неговото.

— Финалът на Колежанските световни серии — каза Стив. — Краят на девета. Два аута. Бях на трета. Обиколката, която можеше да върже победата. Изкараха ме. Поне реферът така отсъди, но аз хванах топката. — Поклати глава. — Как мислиш, че се чувствах?

Кригър пак си записа нещо.

— Ти ми кажи.

— Бесен. Измамен. Унижен. Бесен.

— Това вече го каза.

— Наистина бях бесен, но никого не съм ударил. Запиши си го.

— Ами това?

Кригър, плъзна ксерокопие на вестникарска изрезка и Стив веднага позна репортажа от „Маями Хералд“. Заглавието беше: СЪДИЯ ПОДАВА ОСТАВКА ЗАРАДИ ОБВИНЕНИЯ В КОРУПЦИЯ. На снимката — която спечели награда, както се оказа — Хърбърт Т. Соломон носеше кашон надолу по стълбите на криминалния съд. Ясно се виждаха миниатюрни везни на справедливостта, килнати на една страна, с оплетени вериги. Изражението на Хърбърт: жалък срам.

— Баща ми в най-лошия ден от живота си. Защо ми я показваш?

— Как те кара да се чувстваш тази снимка?

— Боли. Много. Доволен ли си?

— Да анализираме болката ти. Коя беше по-силна. Да станеш за посмешище и да загубиш шампионата? Или да видиш баща ти опозорен?

— Това е лесно. Да виждам как баща ми се сгромолясва беше по-страшно.

— Защо според теб те боли толкова много, когато срамът не е твой?

— Защото обичам баща си. Това понятие ще ти е малко трудно за разбиране, нали, Кригър?

— Ами ако беше виновен? Ако баща ти беше взимал тези подкупи? Щеше ли още да го обичаш?

— Разбира се. Но баща ми беше невинен. Обвиненията бяха лъжливи.

— Тогава защо многоуважаваният съдия Соломон не ги обори?

— Вероятно и него го е било страх реферът да не свири лошо.

— Нормално. Загубил е вяра в системата. Какъвто бащата, такъв и синът.

— Какво се опитваш да докажеш, Кригър?

Кригър отново бръкна в чантата. Още една снимка.

От полицейско досие. Трийсетинагодишна жена. Закръглено бледо лице. От деколтето ѝ надничаше татуировка на змия. Мазните къдрици сякаш бяха залепени с лепило върху челото ѝ. И очите — оцъкдени, вторачени в някоя далечна вселена.

Колко време беше минало, почуди се Стив, откакто беше красиво, добре възпитано момиче и живееше в изискана къща на Пайн Три Драйв? С цяла тумба приятелки, които предизвикваха бурни електрохимични реакции в петокласника Стив Соломон.

— Сестра ми Джанис. Какво общо има тя с всичко това?

— Сестра ти е крадла. Наркоманка. Лоша майка.

— Всичките до едно.

— Обичаш ли я и нея, Соломон?

— Няма да играя на тази игра, Кригър. — Стив стана и отиде до прозореца. С показалеца си вдигна дървените щори. Басейнът се виждаше ясно, джакузито и шезлонгът, сега празен. Никъде нямаше гола жена.

— Опасявам се, че нямаш избор. Отвлякъл си племенника си от сестра си, нали така?

— Спасих го.

— Ударил си човек, разбил си му главата с някаква сопа. Нали така?

— Овчарска гегга.

— Малко по-лека е от канджата, мен ако питаш.

А, това било значи, помисли си Стив. Лодката в Кийс.

Бишиърс зад борда. Делафуенте на руля. „Добре, поне стигнахме донякъде“.

— Говорим за това как аз ударих оня Тигпен или за това как ти си ударил Бишиърс?

— Ще се съгласиш, че има известна прилика. Само дето аз се опитвах да спася горкия Джим Бишиърс.

— Странно. Аз не убих Тигпен. Но ти си убил Бишиърс.

— Разкажи ми за Тигпен и аз ще ти разкажа за Бишиърс. И за Нанси.

Стив не знаеше дали да му вярва, но нямаше какво толкова да губи.

— Джанис държеше Боби в кучешка колиба и го хранеше с огризки. Би го продала за една доза. Измъкнах го оттам и ми се наложи да цапардосам оня тип, за да го направя.

Спомни си снежната нощ в Панхендъл. Комуната, където Джанис и безмозъчните ѝ приятели отглеждаха марихуана през лятото и си вкарваха всякакви незаконни субстанции през останалата част от годината. Спомни си как замахна с тоягата, пукна черепа на оня тип и отнесе Боби на безопасно място. Доведе го у дома, първият истински дом на момчето.

— Твой ред — каза Стив. — Бутна ли Бишиърс през борда? Нарочно ли го удари с канджата?

— В полицейския доклад пише, че е било нещастен случай.

— Така ли, Кригър? Само това ли ще кажеш?

— Джим Бишиърс беше тъпанар и грубиян и безумно ми завиждаше. Съсипа един чудесен риболов с непрестанните си заяждания.

— Звучи, сякаш е заслужавал да бъде убит.

— Сам си прави изводите, Соломон.

— Хвалиш се, нали? Казваш ми на какво си способен?

— Трябва да идем някога на риба с теб, Соломон.

Стив се разсмя, не можа да се сдържи.

— Защо? За да ме използваш за стръв ли?

Кригър махна към снимките на скрина. Голямата спортна яхта, вързана на дока, после още една снимка — яхтата пореше през канал, отзад се виждаше остров с мангрови горички; и още една — Кригър с шлем в близък план.

— Обичам яхтата си. Успокоява ме, когато съм нервен. Знаеш ли как се казва?

Стив поклати глава. Мразеше префърцунените имена на яхти. Веднъж, по време на един развод, успя да измъкне яхтата на мъжа за жената и тя веднага гордо я прекръсти на „Бившият на плажа“.

— „Психотерапия“ — каза Кригър. — Харесва ли ти?

— Пасва й.

— Така че, когато решиш, обади се. Ще идем до Елиът Кий.

— Само с бреговата охрана.

— При твоето досие аз би трябвало да се страхувам от теб, а не обратното. Хипотетичен въпрос. Би ли убил Джанис, за да спасиш племенника си?

— Какво!?

— Ако сестра ти представлява заплаха за малкия Робърт, би ли я убил, за да го спасиш?

— Ако отговоря с „да“, ще кажеш на съдия Шуорц, че съм маниак убиец, заплаха за обществото. Най-малкото за обществото на безполезните наркомани.

— Мога да кажа на съдията каквото си искам. Това е само между теб и мен. Виж сега, има такова нещо като оправдано убийство, нали така?

— Да. Самозащита. Защита на другите.

— Кой би те обвинил, ако използваш брутална сила срещу някого, за да защитиш невинно дете? Има ли значение, ако това е собствената ти сестра?

— Защо изобщо намесваш Джанис? Тя... — Стив млъкна. Изведнъж му стана ясно. — Не става дума за мен. Говориш за себе си.

Кригър приглади една гънка на копринената си гуявера, после сплете ръце на корема си.

— Откъде накъде?

— Тези приказки за рефера и мен. И оттеглянето на баща ми. Ти си този, който няма вяра на съдиите и на съдебната система.

— Продължавай, Соломон. Всеки учител се радва, когато някое изоставащо дете започне да разбира нещата.

— Въпросите ти за това дали ще убия Джанис, за да предпазя Боби. Казваш, че си убил Нанси Лем, защото е представлявала заплаха за някого. И намекиваш, че и аз бих направил същото.

— Всички бихме убили, за да защитим човек, когото обичаме. По това не се различаваме от останалите. Но нещата отиват по-

надълбоко. Ние с теб си приличаме много повече, отколкото ти се иска да признаеш.

— Още ли държиш да се правим на кръвни братя?

— Къде е сестра ти сега?

— В затвора. Осъдиха я на още година и половина. Но доколкото я познавам, ще се сбие с някоя затворничка или ще нападне пазач и ще си издейства още някоя година.

— Не си прав. Тя е навън.

— Какво искаш да кажеш?

— Чиста е, излекувана е и е готова за цивилния живот.

— Будалкаш ме.

— Лично я прегледах по искане на Поправителния център. Сама пожела услугите ми. Беше доста убедителна пред комисията за предсрочно освобождаване.

— Помогнал си ѝ да излезе? Защо?

Кригър се усмихна.

— За да видя докъде ще стигнеш, за да защитиш човек, когото обичаш. Споменах ли ти, че целта на сестра ти е да започне живота си отново? Как точно го каза тя? „С ново семейство. Мен и момчето ми“. Куца ѝ граматиката, но беше много затрогващо.

— Не ти вярвам. Помогнал си ѝ, за да дойде да си иска Боби.

— Има ли нещо по-силно от майчината любов?

— Кучи син! Ти си убил Нанси Лем. Ти си убил Джим Бишиърс. И искаш аз да убия сестра си, за да докажа, че съм същият като теб. Ти си луд! Аз не съм като теб, Кригър!

— Ще видим. И защо споменавааш толкова често горкия Джим Бишиърс? Дали защото търсиш под дърво и камък онзи капитан?

„Значи знае!“

Но дори да се притесняваше, Кригър не го показваше. На устните му играеше закачлива усмивка.

— Откри ли вече сенъор Делафуенте, Соломон?

— В интерес на истината, открих го. Показанията му са страховити. Може и да имаш шанс да ги видиш.

— Ще ги дадеш на щатския прокурор, предполагам. За убийство няма давност. Ще го накараш да повдигне обвинение срещу мен, това ли ти е планът?

Кригър издърпа чекмеджето на бюрото си и Стив сдържа дъха си. Ако извадеше пистолет, щеше да се метне през бюрото. Като плонж в последната третина.

— Ако нещо ми се случи, разпоредил съм се хората в кантората да изпратят показанията на Рей Пинчър.

— Разпоредил си се, така ли? — Кригър се разсмя от сърце, сякаш монети звънтяха от игрален автомат. След секунда извади от чекмеджето пиличка и започна да си пили ноктите. — Е, как я кара добрият капитан? Не съм го виждал от доста време?

— Уединил се е. Живее си тихо и кротко. Но има страхотна памет.

Кригър се усмихна търпеливо.

— Сигурен съм, че се е уединил. Както съм сигурен и че се кротнал. Това със „страхотната памет“ обаче не е много убедително. Последния път, когато видях Оскар, не беше много добре.

Стив усети хлад, макар че в малкия кабинет беше топло. Изведнъж разбра накъде бие Кригър.

— Оскар имаше проблем с чашката — продължи Кригър. — И когато се напиеше, говореше глупости. Все разправяше за двамата студенти по медицина, които се сбили на яхтата му и накрая единият умрял. Бой! Оскар явно е бил пиан в онзи ден.

— Казваш, че си го видял?

— Плуваше надолу с лицето. Явно се беше подхлъзнал, докато е скачал от лодката на кея. На всеки може да се случи.

— Обзалагам се, че е имал и дупка в черепа.

— Случва се, ако се удариш в бетона на дока на път за кръчмата.

Така значи, Кригър му отправяше послание. „Заплашиш ли ме, ще те убия“. Както беше убил Бишиърс, Лем и Делафуенте. Стисна зъби. Да, „Психотерапия“ беше идеално име за яхтата на този ненормалник.

— Три трупа във водата — отвърна Стив и поклати глава.

— Има ли по-добро място за умиране?

— Това пък какво означава?

— Никога не съм вярвал в „прах в прахта“ и „пепел при пепелта“. Всички сме изпъзели от блатата, така че най-уместно е да намерим гроба си във водата. От блатата в морето, Соломон. Това е пътуването ни. От блатата в морето.

[1] Група преселници, стигнали до канибализъм по време на пътуването си към Калифорния (1846–47) — Б.пр. ↑

ПРАЗНИ ПРИКАЗКИ

— Целунал си гола жена? — попита Виктория.

— Не. Да. Не точно. — Стив осъзна, че пелтечи. Отвори неръждаемата метална врата на хладилника и погледна вътре. Празен, но пък студеният въздух беше чуден. Бяха в идеалната кухня на идеалната къща в идеалната пресечка на сто метра от океана. „Каза дел Мар“. Или „Мар Белла“. Или „Ел Поло дел Мар“, доколкото се сещаше. Не си беше направил труда да прочете табелата.

— Целунал си гола жена! — Гласът ѝ беше придобил обвинителния тон на произнасящ присъдата съдия: „Удушил си безпомощно котенце“.

— Това ли те впечатли? — Стив не можеше да повярва. Току-що бе започнал да разправя на Виктория за визитата си при Кригър, но тя се беше запънала на бронзовокожата гола жена в задния двор. — Важното е, че Кригър почти си призна, че е убил Делафуенте. Това прави три!

— Красива ли е?

— Колко трябва, за да станеш сериен убиец? — зачуди се Стив.

— Обзалагам се, че има хубаво тяло. Вечерта в ресторанта ми се стори много секси.

— Повече от две убийства, със сигурност. Но дали три стигат?

— По начина, по който те гледаше, разбрах, че нещо става.

— Знаеш ли какво значи това, Вик?

— Изневеряваш ми.

— Какво?! За какво говориш?

— Целунал си гола жена.

— Всъщност — отвърна Стив, ужасно му се искаше в идеалния хладилник да има бира, — тя ме целуна.

— Но ти не си я отблъснал.

— Какво трябваше да направя? Да я смажа от бой ли?

— Не. Аз ще го направя.

— Заяви, че Кригър ѝ казвал всичко. Прекарах я.

— Обзалагам се.

Стив продължаваше да отваря и затваря хладилника, само и само да има какво да прави с ръцете си. Таванът беше безкрайно високо, поне на четири метра, имаше черни гранитни плотове и огромен барплот от тиково дърво в средата, с размера на едномачтов кораб. Къщата имаше и етикетче с цена със седем цифри. Стив знаеше, че не могат да си я позволят. Но Виктория настоя да я видят, така че ето ги тук. Знаеше, че жените често оглеждат стоки, които нямат намерение да купуват. Нямаше представа защо го правят, но миналата седмица Виктория го беше завлякла до Бал Харбър, където той седя търпеливо, докато тя пробваше най-различни екзотични тоалети на италиански дизайнери. Всяка феерична рокля имаше етикет с цена по-висока от цената на плосък телевизор и разбира се, Виктория не си купи нищо. Мъжете никога не биха направили подобно нещо, макар че си спомняше как веднъж беше направил една пробна обиколка с ферари, просто заради тръпката.

— Както и да е, беше съвсем делово — отвърна той и затвори хладилника. Надяваше се и темата за голата Аманда също.

Виктория за миг го погледна втренчено, със сбърчени вежди. Стив беше виждал този поглед много пъти, но обикновено когато се приближеше към някой враждебен свидетел в съда.

— Сериозно те питам — каза тя. — Възбуди ли се?

„Боже, няма да ме остави!“

— Не. Стана прекалено бързо.

— Значи ако беше имало време за втора целувка, щеше да се възбудиш? Вярно ли е?

— Господи, защо ми трябваше да се влюбвам в адвокатка? Напълно откровен съм и ти казвам всичко, а ти се държиш все едно си пред Върховния съд?

— Сигурно си флиртувал с нея.

— Просто си стоях, неустоим както винаги, но ти не разбираш главното, Вик. Това ми дава голям шанс да се опитам да я обърна.

— Изборът ти на думи е абсолютно фройдистки.

— Може би иска да скъса с него. Ако ѝ помогна да го направи, може да ми помогне да го сгация.

— Значи ти и неустоимото ти аз ще трябва да прекарате известно време с нея, така ли?

— Аманда спи с Кригър. Няма по-подходящ човек, с когото да се сближа, ако искам да го спипам.

— Първият ти план по ми харесваше. Дето искаше да накараш Кригър да те убие.

— Да се опита да ме убие. — Стив провери вградената микровълнова. Имаше повече копчета и от командното табло на самолет. — Стига, Вик. Ще трябва да ми помогнеш с Аманда.

— Колко ръце трябва, за да намажеш една жена с плажно масло?

— Може да ми даваш съвети как да я накарам да се отвори.

— Да се отвори? Хм — отвърна Виктория толкова безгрижно, че на Стив му се стори, че още малко и ще полети. — Вече си я накарал да се съблече.

— Здравейте, влюбени! — Джаки Тътъл влетя в кухнята от патиото, въоръжена с блекбъри^[1] и изискано кожено куфарче. Обувките и блузата ѝ имаха нещо общо, помисли си Стив. И двете бяха прозрачни. Обувките сякаш бяха направени от прозрачна пластмаса. Блузата пък — от ефирна черна материя. А златните халки на ушите ѝ бяха толкова огромни, че можеше да хвърляш баскетболна топка през тях.

— Видя ли джакузито, Вик? Представям си ви как двамата пиете коктейли и гледате слънцето да залязва в океана.

— Слънцето залязва над Евърглейдс — отвърна Стив.

— От ваните хващам гъбички — каза Виктория.

— О, пак се карате значи!

— Не се караме — възрази в един глас.

— Супер! Видяхте ли женската и мъжката гардеробна?

Стив прокара ръка по хладния гранитен плот.

— Джаки, не можем да си позволим това жилище.

Джаки го погледна.

— Споменах ли, че прозорците издържат на урагани? Няма да се разбият дори ако Тори хвърли нещо тежко по теб и не те улучи.

— Джаки, Стив е прав — каза Виктория. — Прекалено е скъпо.

Джаки навря двуцветния маникюр на показалеца си в лицето на Стив и каза:

— Ти си виновен.

— Сега пък какво съм направил?

— Ако оставиш Тори да развие практиката, можете да си купите къща в Гейбълс Истейт или поне в Кокоплъм.

— Няма да се нагъзваме на банки и осигурителни компании.

— Е, да защитаващ стриптийз клубове е много по-престижно.

— Щом е свързано с Първата поправка^[2].

— Ами онези потни имигранти и нелегални чужденци, които представлявате без пари?

— Когато първите заселници слезли на Плимут Рок, и те били нелегални чужденци.

— Не разбираш, Стив. Ако двамата не започнете да изкарвате истински пари, никога няма да можете да си позволите приличен покрив над главата. Не и на този пазар.

— Няма да правя компромиси с принципите си. Вики знае правилата.

— Правилата? — Виктория се намръщи. — Да не си постановил закони? Какъв си ти? Главен съдия?

— Не исках да прозвучи така, Вик. Но е „Соломон и Лорд“, а не обратното.

Виктория скръсти ръце на гърдите си.

— Може би щеше да е по-добре да е само „Стив Соломон, адвокат“.

— Стига де, аз съм старши съдружник. Трябва да го признаеш. Водил съм повече дела в повече съдилища и...

— И са те пращали в ареста за неуважение на съда повече пъти.

— Но като съдружници сме равнопоставени във всичко останало — отвърна той.

Джаки Тътъл си вдигна куфарчето и тръгна към вратата. Спря за няколко думи на финала:

— Стив, нека ти кажа това, което Тори няма да ти каже. Имаш много дебела глава.

— Грещиш, Джаки. Вече ми го е казвала.

— А това казвала ли ти е? Понякога си пълен кретен и ако не внимаващ, ще загубиш най-страхотната жена на света.

Стив се извърна към Виктория, очакваше тя да се възпротиви. Почака пет секунди — или пък бяха пет години? Нищо. После каза нещо глупаво. Не, едва ли можеше да се опише като „глупаво“, реши той по-късно. Вероятно беше продиктувано от идиотската мъжка

потребност да изглежда студен и безразличен. Не знаеше причината. Но вместо да изрази любовта и привързаността си към Виктория, той каза:

— А бе, всички сме свободни хора. Вик може да прави каквото си поиска.

Джаки продължи към вратата, а Виктория му обърна гръб.

По целия път по Колинс Авеню Виктория мълча. Стив намери „Маргаритавил“, станцията с дразнеща островитянска музика, която обожаваше, а Виктория намираше за ужасно незряла. Когато Джими Бъфет започна да пее „Къща на брега на Луната“, Виктория се наведе и намали звука. Разсъждаваше върху последните им разговори, като се започнеше от онзи ден, когато Стив на практика ѝ беше казал да си затваря устата и че той щял да решава кое е най-добре за Боби, и че ако искал да иде до дома на Голдбърг и да се метне на полилея като побъркано шимпанзе, значи щял да го направи. Сега пък и „правилата“ за „неговата“ фирма. Последвани от подканата му да си върви по пътя. Макар че знаеше, че не го мисли, здравата се беше напушила. Интересът му — професионален или не — към Аманда Голата маха също не помагаше.

„Толкова дразнещо. Толкова затормозяващо. Толкова снизходително.

А той дори не го проумява.

Може да нарани чувствата ми и да ме накара да се махна, без дори да осъзнае какво е направил“.

Докато минаваха през мръсотията на Сърфсайд, го стрелна с поглед и попита:

— Стив, сигурен ли си, че наистина искаш да живеем заедно?

— Разбира се. Нали го обсъдихме вече.

„Пак приключва разговора“.

— Какво искаш да кажеш? Че съдът е решил?

— Пак ли почваш? Нищо не съм решил. Взимаме решенията заедно и...

— Приеми го, Стив. Не си готов за истинска връзка — каза тя и пак млъкна.

Стив реши, че най-добрият начин да се отърве от личните недоразумения е като премине на делова вълна. Така че докато Виктория гледаше право напред, той обобщи срещата си с Кригър. Одеве Виктория толкова се беше впрегнала с Аманда, че не ѝ беше разказал всичко. Каза ѝ за хипотетичното признание на доктора, че ако е убил Нанси Лем, го е направил само за да защити някого. После и новината, че крадливата друсана сестра на Стив, Джанис, която спокойно можеше да кандидатства за „Най-лоша майка на столетието“, е свободна жена благодарение на месата на Кригър.

— Кригър се опита да ме обработи за Джанис. Каза, че съм щял да убия собствената си сестра, ако представлявала заплаха за Боби. Мислиш ли, че това иска? Да ме накара да убия Джанис?

Никакъв отговор.

— Или може той да я убие и да ме натопи. Това по може да се очаква от един психопат.

Минаха Едън Рок и Фонтенбло. И двете улици бяха в ремонт, наоколо не се виждаше нито Синатра, нито Сами Дейвис-младши. Движението беше отклонено по моста, който водеше към Артър Годфрий Роуд, и Стив намали и спря.

— Това, което не разбирам — продължи той, — е кого най-вероятно е защитавал Кригър, когато е убил Нанси Лем? Няма деца. Коя е тайнствената персона аналог на Боби?

— Какво точно ти каза Кригър? — попита най-после Виктория.

„Супер! Не може да устои на умствено предизвикателство“.

— Доколкото си спомням, думите му бяха: „Кой може да те вини, ако използваш смъртоносна сила, за да защитиш невинно дете? Да защитиш човек, когото обичаш?“

— Говори едновременно за теб и за себе си. Това ти е ясно, нали?

— Разбира се. Твърди, че бих убил, за да защита Боби. Но кое е неговото дете? Той няма деца.

— Технически погледнато и ти нямаш.

— Аз имам племенник, когото обичам, и Кригър го знае.

Светофарът светна зелено и Виктория каза:

— Наистина ли не се сещаш?

— Не. Нали затова те моля да ми помогнеш.

— Ако престанеш да търсиш криволичещи пътеки, ще видиш колко е просто.

— Добре, давай. Каж ми, преди Евърглейдс да пресъхне.

— Ти си вуйчо на Боби.

— Е, и?

— А как нарича Кригър Аманда?

— Чичо!

— Добре, то си е почти същото. Тя е била на колко, да кажем, на тринайсет, когато е била убита Нанси Лем. Дете.

Въпроси просветваха в ума му и той ги изрече на глас.

— Но защо Аманда се е нуждаела от закрила? Коя е тя всъщност? И дали Кригър казва истината?

— Сигурна съм, че ще го измислиш, Стив. — Тя махна към тротоара. — Остави ме на Линкълн Роуд.

— Какво!? Тъкмо когато почваме да разнищваме случая?

— Трябва да си купя обувки.

— Обувки ли? Стига глупости! Какво има?

— Реших да си купя обувки. Също както ти реши да откажеш прекрасен апартамент на Брикуел и красива къща в Бал Харбър.

— Значи ми се сърдиш? И затова ще си купуваш обувки?!

— Да кажем просто, че нещата са се обърнали в полза на Джими Чу.

[1] Устройство, което комбинира телефон и джобен компютър — Б.пр. ↑

[2] Освен религиозна свобода и свободата на словото в Първата поправка към Конституцията на САЩ се утвърждава и свободата на мирното събиране на хора — Б.пр. ↑

ВСЯКА ЖЕНА ИМА ПРАВО НА НОВИ ОБУВКИ

Виктория нямаше нужда от нови обувки. От какво се *нуждае* една жена — от яркорозови сандали „Джими Чу“ или черни лачени обувки „Долче и Габана“? Или от чехли металик „Виа Спига“ и бежови „Миу Миу“ от змийска кожа?

Но „нужда“ е относително понятие, Виктория го знаеше. Може би не се нуждаеше толкова от обувки, колкото от кислород. Но точно сега трябваше да се махне от Стив за няколко часа и да помисли. Пък и пробването на „Маноло Бланик“ върху пурпурния килим беше безплатно, макар че обувките не бяха. Нямаше намерение да си купува нещо, което не може да си позволи, но защо, дяволите да го вземат, не можеше да си го позволи?

Беше ли права Джаки? Дърпаше ли я Стив назад? Не го беше казала точно така. Но нали това имаше предвид?

След като Стив я остави, Виктория тръгна на изток по Линкълн Роуд, покрай магазините и кафетата. Високи стройни млади жени седяха с бронзови от слънцето мъже, пиеха лате и пропиляваха следобеда.

„Кои са тези хора? Никога ли не работят?“

Колкото повече се замисляше за моментното състояние на връзката си със Стив, толкова повече се разстройваше. Да се преместят да живеят заедно сега ѝ се струваше идиотска идея. Докъде щеше да доведе това? Стив дори не беше споменал за брак. Това ли искаше тя? Любовта не беше ли достатъчна за продължаването на една връзка? Трябваше ли да навлизат в битовизми?

Толкова много въпроси.

Мислите ѝ се върнаха към къщата, която не можеха да си позволят, и обувките, които бяха безумно скъпи.

„Защо не мога да си позволя да се погледея със страхотни италиански обувки, които струват деветстотин долара?“

Замисли се за миг. Нямаше ли конституционно право на това? Правото на жената на обувки. Ха!

Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Стив. В момента той беше толкова погълнат от Кригър, че беше оставил практиката да се срине. Ключът към успеха на всяка адвокатска кантора беше кранчето да се държи отворено. Не беше достатъчно да работиш само по делата, които вече имаш. Трябваше да натискаш помпата, постоянно да водиш нови клиенти. А с какво Стив, самоназначилият се гръмовержец, си запълваше дните напоследък?

„Корал Гейбълс срещу Фиоре“. Защищаваше собственик, който, след като му бяха наредили да си окоси тревата, беше изписал „ДА ВИ ГО НАЧУКАМ“ с еднометрова трева. После идваше делото за каране в нетрезво състояние на един водач на ролба по време на хокеен мач на „Пантерите“. А, и да не забравим Шийла и Макс Минкин, които съдеха равина си, че бил закъснял за сватбата им. С тях Стив пробва един от старите си номера.

„Докарва умряло дело с противни клиенти и се опитва да ми го натресе“.

Толкова беше бясна на Стив в момента, че ѝ се искаше да знае някоя ругатня на идиш. Онази например, дето лук ти расте от пъпа. Да, това щеше да е много гот. Но тъй като не знаеше идиш, мълчаливо прокле любимия и съдружника си на английски, като изрече най-страшната вуду клетва, която можеше да измисли:

„Скъпи Стив. Дано прекараш следобеда с Макс и Шийла Минкин“.

После тегли една майна и извади кредитната си карта „Американ Експрес“. Щеше да ги купи тия проклети обувки.

МОТИВ ЗА УБИЙСТВО

Стив влезе в приемната и откри, че семейство Минкин го чака. Мамка му! Нямаха записана среща.

„Що за шибан късмет имам?“

Сеси Сантяго, по шорти от ликра и потник като сутиен, лежеше по гръб и вдигаше щанги. Минкин пък прелистваха броеве на „Коустал Ливинг“ и „Аркитекчъръл Дайджест“ от миналата година — Стив ги бе откъснал от един лекарски кабинет.

— Здравсти, Макс! Здравсти, Шийла! — Стив наpomпа в гласа си толкова удоволствие, колкото можеше да изимитира. — Как са любимите ми младоженци?

— Как е делото ни? — изсумтя в отговор Шийла. Макс беше забучил глава в списанието.

— Равин Финстерман не е съгласен, поне до момента. Адвокатът му е изпратил отговор на оплакването, така че делото е заведено.

„Делото е заведено“.

Опитваше се да говори като обръгнал адвокат. Мъчеше се да оправдае хонорара си. Новината, че Финстерман не се е съгласил на обезщетение, не беше чак толкова лоша. Започнеха ли да се съдят, хонорарът на Стив скачаше от една трета от обезщетението на четирийсет процента.

— За кога е насрочено делото? — настоя Шийла.

— Трябва да се предяви иск и да се съберат доказателства — отвърна Стив, мъчеше се да оправдае какъвто там хонорар щеше да има в края на избледнялата дъга. — Не е толкова просто. Адвокатът на Финстерман е повдигнал оправдателни аргументи.

— И какви са те, по дяволите?

— Обичайните. Професионален риск. Проява на небрежност. Плюс това твърди, че равинът е бил задържан от задръстване в резултат на гръмотевична буря. Твърди, че това са форсмажорни обстоятелства.

— Беше през август! Вали всеки шибан ден! — извика Шийла.

— Вероятно ще се наложи да отдели средства за наемането на експерт.

— В смисъл?

— Някой специалист по Талмуда. — Реши, че Хърбърт едва ли ще има нещо против, след като вече ходеше редовно в синагогата.

Телефонът иззвъня и Сеси вдигна.

— Соломон и Лорд. Углавни престъпление и леки провинения. Всякакви закононарушения. — Заслуша се за миг и после каза: — Шефе, за тебе е.

— А, вероятно съдия Брандис отговаря на обаждането ми. — Стив хвърли кос поглед на Сеси, за да не вземе да изтърси: „Не, от фирмата са, искат си вноската за ксерокса“. После тръгна към кабинета си, без да пропусне да благодари на Минкин, че са се отбили.

След десет минути Стив седеше по турски на пода и ровеше в папката „Щатът Флорида срещу Уилям Кригър“. Смъртта на Нанси Лем. Издърпа полицейския доклад от папката и започна с доклада от аутопсията и медицинските картони. Дотук не откриваше никаква връзка. Свидетелските показания също не му бяха от полза. Зарови се назад във времето: зачете бележките си от първата среща с Кригър.

Всичко беше започнало с развод и дело за попечителство над детето. „Относно: Бракоразводното дело на Ленард и Нанси Лем“. Ленард твърдеше, че Нанси злоупотребявала с дрога и не ставала за майка. Съдът бе назначил Кригър като служебен психиатър. Трябвало да говори с двамата родители и детето и да представи доклад на съда.

Някои подробности отново изплуваха в съзнанието на Стив. Лем имаха само едно дете. Дъщеря. Спомни си името ѝ. Мери.

Докато ровеше из папката, откри копие от писменото становище на Кригър. Докторът омаловажаваше пристрастяването на Нанси и явно обвиняваше за проблемите ѝ Ленард. Съпругът ѝ бил студен, затворен и неконтактен. Нанси била чувствителна и страдала от липсата на самочувствие, проблем, предизвикан от грубото държание на Ленард. Даже се намекуваше за тормоз над Мери. Кригър беше изразил съмненията си много предпазливо. Без да обвинява бащата, че е извършвал сексуални посегателства, отбелязваше, че бащата влизал в банята, докато Мери се къпела. Друг епизод беше свързан с това, че

Ленард карал дъщеря си да му сядат в скута, нещо, което Кригър определяше като „неподходящо за възрастта на детето“.

Адвокатът на Ленард беше подал светкавично цял куп опровержения на доклада на Кригър. Наричаше твърденията му изфабрикувани и скандални и настояваше да бъдат заличени от протокола. Имаше едно опровержение — огромно, — което можеше да бъде направено, но не беше, защото по това време Ленард не бе подозирал нищо. Кригър беше станал любовник на Нанси и въз основа на това трябваше да бъде отстранен от делото.

Две седмици преди изслушването Нанси Лем се бе удавила в дома на Кригър. И докато съдебните заседатели обвинят Кригър в убийство, съдията, който разглеждаше семейните дела, даде на Ленард попечителството над момичето.

Стив прегледа решението му. След смъртта на Нанси Лем изслушването беше насрочено като обикновено заседание. Нямаше нищо особено. Обикновено съдебно разпореждане: „С настоящото разпореждане съдът постановява, че ищецът Ленард Лем получава пълно попечителство над малолетното дете Мери Аманда Лем“.

Мери Аманда Лем!

Аманда.

— Чичо Бил ме обича. И то от много отдавна.

Изведнъж всичко му стана ясно. Обвинението беше объркало мотива. Пинчър бе казал на съдебните заседатели, че Кригър е убил Нанси Лем, защото го е заплашила да подаде оплакване, че я е прелъстил. Но психиатрите непрекъснато се забъркваха с пациенти. Много ясно, че не беше етично, но щяха да го пернат през ръцете и толкоз. Това едва ли беше повод да убие обвинителната си.

Истината — тайната грозна истина — беше много по-страшна. Нанси явно беше разбрала, че Кригър е прелъстил дъщеря ѝ Мери Аманда. Това бе заплашила да разкрие, и то вероятно не само пред медицинската комисия, но и пред щатския прокурор. Очаквал го е затвор за изнасилване на малолетна. Не бе могъл да го позволи. И не го бе позволил. Беше убил Нанси Лем и беше запазил дъщеря ѝ за себе си. Нищо, че се беше наложило да изчака малко. Аманда бе отишла да живее с баща си, а Кригър бе влязъл в затвора.

„Аманда беше единствената, която ми пишеше, единствената, на която ѝ пукаше за мен. И когато излязох, ме чакаше“.

Когато Кригър му каза това, Стив реши, че Аманда е от онези откачалки, които пишат писма на убийци. Но не беше така. Двамата имаха общо минало.

Опита се да си представи какво е станало в годините, докато Кригър е бил в затвора. Аманда Лем се беше шляла из моловете, беше оглавяла мажоретките и си беше купила рокля за бала. Но развитието ѝ беше спряло на тринайсетгодишна възраст заради един сатир — Кригър.

Представи си как момичето седи и пише писма на розова хартия, сгъва ги внимателно, слага ги в напарфюмирани пликове и ги залепва с целувка. Как мечтае за мъжа, откраднал детството ѝ и заменил го с шепот от лъжи. Бе живяла в някаква извратена приказка, в която двамата влюбени са разделени от чудовищната съдба.

Много ясно, че Кригър я обичаше. Обичаше я по извратен и жесток начин. И тя го обичаше. Обичаше мъжа, убил майка ѝ. И това, помисли си Стив, изглеждаше толкова тъжно и трагично, колкото и самото убийство.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН
8. ЛЮБОВТА Е МАГИЯ И ТАЙНСТВО, НЕ
ЛОГИКА И РАЗУМ.

ТАКИВА СМЕ, КАКВИТО СМЕ

Жените вече не шумолят с рокли, помисли си Стив. Няма я Скарлет О'Хара с кринолина и фустите да се носи из стаята и да се прави на господарка.

Но ето ти я самата Айрини Лорд.

Кралицата влетя през вратата на кабинета му, очите ѝ се спряха на купените от полицейска разпродажба мебели, колагеновите ѝ устни се свиха, докато разсъждаваше дали ще е безопасно да сяда, да не би някоя хлебарка да полази по чорапогащника ѝ.

— Трябва да поговорим — прошепна Айрини, сочните ѝ устни едва помръднаха.

— Вик я няма — отвърна Стив.

— Не съм сляпа, Стивън. Стара и грохнала може би, но не и сляпа.

Стив знаеше, че тази забележка цели задължително опровержение, и се съгласи наполовина:

— Айрини, не си нито грохнала, нито сляпа.

— И?

— И не си стара. Ти си разкошна и жизнена и мъжете още душат след теб като скунксове слънчогледи.

— Благодаря ти, Стивън. Винаги съм те харесвала.

Това го сепна.

— Малко рано е още за джин с тоник, Айрини.

— Не съм пила. Дойдох да видя теб, а не дъщеря си, и да водя любезен разговор. Нямах ли поне капка благоприличие!?

— А, това вече е Айрини, която обичам.

— Истината е, че и аз те харесвам, нищо че понякога ставаш направо непоносим.

— Благодаря.

— Знам, че дрънкаш глупости само за да ме дразниш, но понякога ставаш наистина агресивен и нахален.

— Нахален? По дяволите, Айрини, това са антисемитски приказки.

— О, за Бога! Престани!

— Искрахме да се присъединим към вашите клубове. Ставали сме нахални. Искрахме да учим в Принстън. Ставали сме нахални. Проклети нахални евреи!

— Не повишавай тон, Стивън. Много е невъзпитано.

— А, значи съм и скандалджия. Скандалджия също е обида от етнически характер.

— Някои от любимите ми годеници бяха евреи, така че стига речи. Ставаш досаден.

— Никога не си чувала за нахални членове на епископалната църква, нали? Или лютерани? Нали? Какво следва, Айрини? Какво ще кажеш за „алчен“?

— Не си алчен. Бог ми е свидетел, че ми се иска да те беше грижа повече за парите. А сега би ли се успокоил. Имам нужда от правен съвет.

— Питай Вик. Тя разбира повече от право от мен.

— Имам нужда от човек, който е по-... — Айрини зацъка с език, сякаш броеше думите: — Гъвков. И снисходителен. Дъщеря ми е малко... — Цък-цък-цък!

— Непреклонна? — помогна ѝ Стив.

— Точно така. Мога ли да разчитам на дискретността ти?

— Тайната между адвокат и клиент стои над отношенията между приятел и приятелка. Кого си убила?

Айрини извъртя очи към тавана и бръкна в меката си кожена чанта, която май беше направена от коремчето на малко алигаторче. Извади някакъв документ и го плъзна по бюрото, изчисти невидимата мръсотия от напукания кожен стол за клиенти и седна. Косата ѝ с цвят на царевична коса беше стилно прибрана нагоре и прическата ѝ напомни на Стив за Грейс, принцесата на Монако.

— „Банка «Фърст Дейд» срещу Айрини Лорд“ — прочете Стив на глас. — Просрочена ипотека?

— Ще ми вземат апартамента, Стивън. Трябва да ми помогнеш.

— Пише, че си просрочила плащанията си с пет месеца.

— В момента съм финансово затруднена. Какво да правя?

— Ами старите приятели с многото пари? Обади се на австралийския корабен магнат, който твърдеше, че си била любимата му шхуна.

— Мина на по-малки платноходки.

— Какво стана с търговеца на златни кюлчета? Фрашкан е с пари.

— Миналата година, когато навърших петдесет, ме смени за две по на двайсет и пет.

— Стига, Айрини. Миналата година навърши петдесет и седем.

— Добре де, тогава значи ме е сменил за три по на деветнайсет. Важното е, че сега съм с Карл, а той няма пукната пара.

Чак сега загоря. Карл Дрейк. Вероятният наследник на сър Франсис Дрейк. Сладкодумник с подстригани мустаци и морскосин блейзър със златни копчета.

— Там ли отидоха всичките ти пари? При Дрейк?

— За моя дял от разходите в тръста. Трябваше да вложа парите си, за да потвърдя иска си.

— Кучият му син! Когато го въртях на шиш в „Джо“, каза, че не трябва да даваш нито цент.

— Знам. Знам.

— А ти си замълча.

— Така съм възпитавана, Стивън. Една жена никога не бива да противоречи на мъжа си.

— Жалко, че не си го предала и на дъщеря си. — Стив поклати глава. — Господи, Айрини! Дрейк е мошеник.

— Изникнаха непредвидени разходи. Случва се, Стивън.

— О, я, стига, Айрини. Парите на сър Франсис Дрейк не са стояли четиристотин години да чакат да ги потърсиш точно ти. Това е измама. Нагласена работа. Далавера.

— Когато получа парите, не очаквай покана за яхтата ми.

Но го каза толкова неубедително, че Стив веднага усети нещо друго. Айрини беше наясно, че я мамат. Вероятно го бе знаела още докато е подписвала чека. И това от жена, която вечно беше получавала пари, бижута и дизайнерски простотии. Което можеше да означава само едно, а то беше най-страшното.

— Айрини, моля те, само не ми казвай, че си влюбена в този човек.

Очите ѝ, неестествено ококорени благодарение на повдигнатите с пластична хирургия клепачи, се напълниха със сълзи.

— До дън душа, Стивън. Той ме изпълва с наслада.

— О, Боже! — Стив се изправи. — Хайде, Айрини. Не е чак толкова рано. Ще те черпя един джин.

Седяха на една маса на тротоара в „Оушън Драйв Кафе“. Като жена, изгубена в дълбокото и опасно море на любовта, Айрини Лорд отхвърляше всяко логично предложение, направено от Стив.

Не, нямало да скъса с Карл Дрейк. Не, нямало да го съди и да замрази сметките му. И не, със сигурност нямало да го даде на прокуратурата.

Стив ѝ обеща да направи каквото може, за да забави делото за просрочената ипотека. Щеше да засипе банката с безкрайни искове. За измама, лихварство и нарушаване на разпоредбите — всичко, за което се сетеше, включително нарушаване на Версайския договор и Забраната за ядрени опити. Щеше да обърква и изкривява, да мъти и смуцава. Да печели време с протакане. И ако нищо не помогнеше, щеше да запише Айрини в армията и да търси закрила по Закона за опрощаване на задълженията на войници и моряци. Тук Кралицата тегли чертата, но иначе явно одобри стратегията му. И с всяка глътка джин все повече и повече го харесваше.

— Май се получи връзката между нас, Стивън.

— Стига, Айрини. Единственото, което обичаш да получаващ, са необлагаеми дивиденди от банкови облигации.

Тя се разсмя.

— Няма да се правя на най-голямата ти почитателка. Много пъти съм си пожелавала Виктория да си беше намерила мъж, който да е по-традиционен и не толкова...

— Нахален?

— Безразсъден. — Тя му се усмихна, облечените ѝ зъби бяха снежнобели. — Но ти имаш едно голямо преимущество.

Той изчака да види дали комплиментът няма да е последван от ужилване, като опарване от медуза.

— Виктория те обича. Обича те така, както никога не е обичала друг мъж. И това е от огромно значение за мен.

Охо! Кралицата никога не му беше казвала подобно нещо.

— Стивън, тук е мястото да кажеш, че и ти я обичаш.

— Обичам я, Айрини. Много. Повече, отколкото съм смятал за възможно. Влюбих се във Виктория, когато бяхме от двете противоположни страни на едно дело, и нещата тръгнаха оттам.

— Така че ако мога да направя нещо за теб...

Това беше предложение, каквото не бе правила никога и каквото може би никога повече нямаше да направи.

— Да ти кажа честно, точно сега имам нужда от съвет. За Виктория.

— Щом се тревожиш, това е добър знак. Някои мъже са толкова глупави, че изобщо не го виждат.

— Кое?

— Десетсантиметровите токчета на обувките „Прада“, които си отиват.

Стив въздъхна.

— Разбира се, че имате проблеми, Стивън. Всяка двойка ги има. Нелсън Лорд беше любовта на живота ми, а само как се карахме... — Изстиска с пръсти лимона в джина с тоник. — При вас двамата с Виктория е дори още по-трудно, защото сте много различни.

През следващите седемнайсет минути Стив обобщи текущото състояние на връзката си с Виктория, като призна, че, да, имал известни колебания за живеенето заедно и разбира се, тя ги била доловила. Сега не искала да сподели и една кола с него, та какво остава да живеят под един покрив.

— Има нужда да знае накъде вървите двамата — отвърна Айрини.

— Не може ли просто да се успокои и да се пусне по течението, да види къде ще ни отведе?

— Организиран човек като дъщеря ми има нужда от сигурност в живота си. Приеми го. Спонтанността не е най-силната ѝ черта. Ти пък не можеш да се похвалиш с предсказуемост.

— Мога да се променя.

— И как, Стивън?

Той се замисли. По тротоара покрай масата им се развяваше обичайната колекция от бъдещи модели. На улицата пубери караха джиповете на родителите си, подвикваха на момичетата, а от сидитата

им гърмеше оглушително реге, най-вече с многото ударни на Тего Калдерон.

— Ще кажа на Вик тя да избере къде да живеем — отвърна Стив.
— Ще ходя на балет с нея. Дори ще стана член на „Киванис Клуб“.

Смехът на Айрини беше малко по-силен от необходимото. След три джина с тоник така става.

— Ако Принцесата искаше такъв мъж, щеше да се ожени за Брус.

Имаше предвид Брус Бигбай. Инвеститора. Производителя на авокадо. Мъжа на годината на Търговската камара.

Айрини махна за още едно питие. Но сервитьорът явно беше безработен актьор, защото позираше пред една маса с тийнейджърки по шорти и потници.

— Виктория зарязва Брус заради теб — продължи Айрини. —
Защо според теб го направи?

— Временна невменяемост?

— Обича те такъв, какъвто си, въпреки многото ти недостатъци. Така че да не си посмял да се променяш. Пък и няма да се получи. Ние сме такива, каквито сме. Ти, аз, Виктория. Карл. Всички. Истинската ни същност винаги излиза наяве, без значение какво правим, за да я прикрием.

— Това ли е съветът ти, Айрини? Не се променяй?

— Да. Въпреки че...

„Ето, почва се“, помисли си Стив.

— Как се казва на еврейски „пари“? — попита тя.

— На идиш — „гелт“.

Айрини му се усмихна и заприлича досущ на майка еврейка.

— Няма да е зле, Стивън, да носиш вкъщи малко повече гелт.

ТАНЦУВАЙ ЗА МЕН

Тъмно беше, но луната се беше изпълнила на три четвърти — беше в осмата четвърт, Боби го знаеше — така че дворът беше осветен. Мирон Голдбърг беше похарчил цяло състояние за външно осветление и къщата също беше осветена. Боби чу въртене на перки, после — вуф! Под краката му главите на пръскачките изскочиха от моравата като извънземните във „Война на световите“. Пръски намокриха голите му крака. Бе се сврял между дънера и един чепат клон на едно манго на десетина стъпки от земята.

Мангото на Мария. Усещаше сладкия аромат на плодовете, още зелени и твърди. На едно манго беше кацнала оса и мърдаше антенките си. Дали можеше и тя да го подуши? Подразни се, че не знае дали осите имат обоняние.

„Мария. Къде си?“

Докато чакаше, си шепнеше имената на храстите и цветята около къщата на семейство Голдбърг. Дори градинарят им едва ли знаеше истинското име на туфата с цветя, които приличаха на розови тропети.

Lonicera sempervirens!

После идваше пълзящата бугенвиллия, чиито цветове бяха толкова алени, че когато ги откъснеш, сокът прилича досущ на кръв.

„Мария! Къде си?“

Вятърът вдигна изпадали листа. Боби потрепери и усети как краката му настръхват като на оскубана патица.

„Ако на някоя оскубана патица ѝ стане студено, дали казва на дружката си: «Хей, виж как настръгнах — като човек»“.

Наближаваше полунощ. Всеки, момент щеше да се появи. Къщата на Голдбърг беше тъмна, ако не се броеше осветлението над входа, което хвърляше призрачна светлина по дърветата и храстите.

— Когато удари дванайсет, бъди там.

Така му беше казала. Сякаш щеше да закъснее. Бе на дървото поне от час и задникът го болеше — чворовете убиваха.

— Да хвърлям ли камъчета по прозореца?

— Много остаряло, Боби. Посред нощ звънни, но не казвай кой се обажда, кажи само: „Танцувай за мен“.

— Ами ако родителите ти чуят телефона?

— Ще го оставя на вибрация и ще го пъхна между краката си.

— О!

Разговорът го беше оставил почти без дъх. Сега упражни репликата си няколко пъти, опитваше се да сниши гласа си до мъжествен баритон, натъртваше първо на „танцувай“, а после на „мен“.

„Танцувай за мен“. Ударението определено беше на „мен“.

Най-готиното гадже от шести клас щеше да танцува за него. Не беше казала „гола“, но той се надяваше.

Честно беше, каза си. Беше научил Мария как да дели десетични дробни на цели числа и как да обръща простите дробни в десетични. Беше го попитала дали частното става по-малко, или по-голямо, когато делимото се умножи по десет.

Уф!

Погледна колко е часът на екрана на мобилния. О, Боже, 12:03! Натисна клавиша за бързо набиране, чу сигнала и после шепота й:

— Какво искаш?

— Танцувай за мен! — Гласът му задра, но успя да го каже.

Един от прозорците на втория етаж светна. Боби различи лампата до прозореца, вероятно на бюрото на Мария. След миг светлината придоби червеникав оттенък — сигурно беше покрила абажура с червен шал. О! Щеше да е гот.

Застана пред прозореца, силуетът ѝ беше червеникавокафяв от лампата, и започна да танцува, размахваше ръце над главата си така, сякаш се давеше. Дори да имаше музика, той не я чуваше. Свали горнището си и се въртна настрани, циците ѝ бяха колкото яйца.

Боби си пое дълбоко дъх и изведнъж престана да му е студено. Смени позата си, защото панталоните започнаха да го стягат. Но се появиха нови мисли, натрапчиви мисли, носеха се като река и преливаха през бента, издигнат от ума му.

„Шалът върху лампата? Памучен или полиестерен е? Дали няма да се подпали?“

Ами крушката? Надяваше се, че не е халогенна. Халогенните се нагриваха до 250 градуса по Целзий, което — пресметна го за три секунди — правеше 482 градуса по Фаренхайт.

Мария смъкна шортите си и ако се съдеше по ъгъла на лакътя, явно си бръкна между краката. Сигурен беше, че всеки момент шалът ще избухне в пламъци. Завесите, чаршафите, тапетите — всичко щеше да пламне. Щеше ли Мария изобщо да има време да избяга от стаята? Имаха ли освен електрическа и газова инсталация? Ако имаха, сто на сто имаше теч. Къщата щеше да се превърне в горящ пъкъл, и то заради него. На прозореца Мария се кълчеше и въртеше дупе. Но в ума на Боби се въртеше само една избухваща оранжева огнена топка която поглъщаше къщата и изпепеляваше Мария, майка ѝ и баща ѝ.

И той закрещя колкото му глас държи:
— Пожар! Пожар! Пожар!

МАЙКА ЗАКРИЛНИЦА

Стив тичаше с все сили по Къмкуот Авеню. Зави наляво, после още веднъж наляво по Локуот. Чуваха се единствено тупкането на найковете по паважа и собственото му дишане.

Телефонното обаждане беше дошло малко след полунощ и го беше събудило наред съня, в който крадеше начален удар в Колежанските серии — вместо да бъде изваден на трета база — и съотборниците го изнасяха на ръце от стадиона.

— Ева Муньос-Голдбърг се обажда. Съпругата на доктор Мирон Голдбърг...

„Доктор. Да не би да го сбъркам с Мирон Голдбърг боклукчията“.

— Елате и си приберете откачения племенник, преди да съм извикала полиция.

О, ужас!

Стив сграбчи най-близката тениска — „Не знам перфектно идиотски, така че говорете ясно“, — нахлузи оранжеви гащета на „Ураганите“ и полетя по улицата.

„Ами сега, Боби?“

Докато тичаше, си представяше как са спипали Боби в спалнята на Мария. Как я беше нарекъл Хърбърт? „Начинаеща блудница“. Но може да си бяха писали домашното и просто да са заспали на леглото на Мария. Мислеше като адвокат на защитата.

Дворното осветление беше запалено. Стив спря задъхан. Крушки, сложени в саксиите, огряваха палмите, прожектори под гредите на покрития с керемиди покрив, вградени лампи от двете страни на каменната пътека и изкилиферчени фенери на бронзови постаменти на входната врата. Ярکو осветено, като стадион на съботен вечерен мач.

Боби стоеше изгърбен, обгърнал се с ръце, и се полюшваше ту на едната, ту на другата страна. Стив го прегърна през раменете и му прошепна в ухото:

— Няма страшно, хлапе. Вуйчо Стив дойде.

Мирон Голдбърг, дребен човек около четирийсетте, беше по халат и чехли и изглеждаше направо вцепенен от ужас. Съпругата му Ева, с разделена на път дълга черна коса, беше облечена с бяла копринена роба, която стигаше до средата на бедрото. Беше дребна, но много надарена жена и дори без рентгеново зрение Стив можеше да каже, че не носи нищо под робата. Под мишницата на дясната ръка стискаше автомат с къса цев.

— Госпожо Голдбърг, кажете ми, че това не е узи — рече Стив.

— Това е Америка. Имам право.

Мария се появи на прага зад тях.

— Боби не е направил нищо!

— Марш вкъщи! — нареди Ева. — Веднага!

Момичето измърмори нещо, което Стив не можа да чуе, и изчезна в къщата.

— Проблемът е — започна колебливо Мирон, — че племенникът ви е воайор. Хванахме го на дървото пред спалнята на Мария.

Боби притискаше глава към Стив и подсмърчаше.

— Боби не би го направил — отвърна Стив и притисна момчето към себе си.

— Попитайте го! — настоя Ева и размаха ръка и узито.

— Имате ли нещо против да оставите оръжието? — попита Стив.

Тя изсумтя презрително:

— Втората поправка. Вие сте адвокат. Прочетете я.

— Ще отведа Боби у дома и ще поговоря с него — отвърна Стив спокойно. — Ще ви се обадя сутринта и ще изясним всичко.

— Не е достатъчно — каза Ева. — Искам да се обадим в полицията.

— Да не драматизираме — намеси се Мирон толкова тихо, че едва се чу от жуженето на комарите.

— Да драматизираме!? — Тя се извърна към съпруга си и за миг на Стив му се стори, че може да даде един бърз откос с узито и да го среже на половинки. — Искаш този малък перверзник да наднича пак ли?

— Момент! — обади се Стив. — Всички сме малко превъзбудени. Може би просто трябва да се наспим и да...

Прекъсна го свирене на гуми. Стив се извърна към алеята, очакваше да види патрулка и вече си мислеше как бъдещето на Боби се срина. Племенникът му щеше да му стане клиент. Дата в съда за малолетни. Психиатрични тестове, последвани от регистрацията му като сексуален маниак.

Но не бяха ченгетата. Беше калнозелен додж пикап, поне на десет години. От него слезе жена и тръгна към тях. Носеше бабешка рокля, която ѝ стигаше до глезените, сандали без ток с две каишки. Беше висока и яка, с кръгло лице и опъната назад коса, хваната с лента. Още преди да се покаже на светлото, Стив я позна и моментално му се прииска вместо нея да бяха дошли ченгетата.

— Какво търсиш тук, по дяволите? — попита Стив.

— Боби ми се обади на мобилния. Какво става, мамка му?

Боби надникна иззад гърба на Стив и каза:

— Здравсти, мамо.

Всичко ставаше прекалено бързо, поне според Стив.

Първо, Боби се забърква в каша, която може да го хвърли в мелачката на съдебната система. После се появява Джанис, явно за да помогне на Боби, детето, което беше пренебрегвала, тормозила и изоставила.

„Боби ми се обади на мобилния“.

Кое то значеше, че поддържат връзка, а момчето не беше споменало нищо.

Боби, Боби, Боби. Как можа?

— Ако бях на твоето място, щях да сваля това желязо — каза Джанис на Ева Муньос-Голдбърг.

— Аз пък ако бях на твоето място, щях да си измия косата и да отслабна.

— Ще те помоля любезно още веднъж. Свали желязото, преди да съм ти го навряла отзад!

— Вижте сега... — почна Мирон.

— Джанис, остави ме да се оправя — каза Стив.

— Не се справяш много добре, братле. — Джанис се обърна към семейство Голдбърг. — Доколкото разбрах, малката госпожичка, дето я

сърби отдолу, е поканила момчето ми на пийпшоу, така че какво толкова е станало?

— Как смеете! — каза Мирон.

— Виж, тъпако. Не съм дошла да хвърлям камъни. По дяволите, правех свирки зад салона в училище, когато бях на дванайсет. Не се прави на толкова праведен. Децата са си деца.

— Чувала съм за теб — намеси се Ева. — Дори не знаеш кой е бащата на Боби.

— Хайде стига толкова за тази вечер — намеси се Стив, не толкова заради сестра си, колкото заради Боби: детето си имаше достатъчно проблеми и без тези мръсотии.

— Всички сме с опънати нерви.

— Да ти го начукам, мошеник такъв — изсъска Ева. — Чух всичко за теб по радиото. Знам и за баща ти, мръсния съдия.

— Да не намесваме семейството ми — предупреди я Стив.

— Курва наркоманка. Мошеник. Продажен съдия. Семейство на дегенерати.

— Нека кучката, която е безгрешна, хвърли първия камък — отвърна Джанис.

Ева размаха автомата.

— Какво трябва да значи това, курво?

— Исус те обича. Всички останали те мислят за блудница.

Ева направи първата крачка, но Джанис я изпревари и се метна върху нея. Комбинация между удар и скок, удивително бърза за жена с нейните размери. Ударът улучи Ева по бузата и тя вероятно нямаше да падне, ако Джанис не я беше блъснала с глава. Якото ѝ рамо удари Ева право в гърдите. И — туп! Двете се стовариха на земята, узито полетях към една саксия. Двамата мъже останаха да се гледат, чудеха се дали и те трябва да започнат да се млатят.

— Силиконови цици! Силиконови цици! — изкрещя Джанис, когато възседна Ева и робата на по-дребната жена се разтвори.

— За Бога, Джанис! Слез от нея! — каза Стив.

— Не споменавай божието име напразно — скара му се Джанис.

— Мръсна свиня! — крещеше Ева. — Слез от мен!

— Дами, моля ви — проплака Мирон.

Беше прекалено сюрреалистично, реши Стив. Дали не му се причуваха разни неща? Наистина ли сестра му, която беше получила

своя бар мицва в синагогата Еманюел преди толкова много години, току-що нарече Исус „бог“?

— Колко ти излязоха цомбите? — попита Джанис и разтвори робата на Ева още повече. — Мислех да си направя и аз, след като се подложа на липосукция.

— Тъпа путка! — изхриптя Ева, тъй като Джанис беше седнала на корема ѝ.

— Боже Всемогъщи! — възкликна Мирон Голдбърг.

— Да, всемогъщ е — съгласи се Джанис.

— Джанис, какви са тези религиозни простотии? — попита Стив.

— „Евреи за Исус“, братчето ми. В затвора познах истинския месия.

— Не може да бъде!

— Честна дума.

Ставаше все по-откачено. Баща, който беше станал ортодоксален евреин, и сестра, превъртяла по Исус. И изведнъж долови някакво раздвижване.

— Внимавай, мамо! — извика Боби.

Мирон беше взел узито.

„Евреин зъболекар с узи!“

Освен ако пичът не беше служил в израелската армия, това си беше жива рецепта за трагедия. Мирон явно се чудеше как се държи това чудо, когато Стив бързо пристъпи към него и му заби едно дясно кроше. Юмрукът му улучи Мирон Голдбърг право в брадичката и той се стовари на земята и изпусна узито.

Стив усети пулсираща болка в китката си.

Мирон стенеше.

Джанис се надигна от Ева, която псуваше на испански.

— Добре го подреди, братче — каза. — Ей, Боби! Двамата със Стив сме страхотен тандем, нали?

— Не сме тандем. — Стив тръсна китката си, но болката не минаваше.

— Ние сме Христови воители — блажено заяви Джанис.

Мирон се изправи целият разтреперан, държеше се за челюстта. Каза нещо от рода на „шъ жъведъ шъдебно дело“.

Полицейската сирена го заглуши.

— Трябва да се разделим — каза Джанис и тръгна към пикапа.

— Чакай, сестричке. Остани за ченгетата. Може да имам нужда от свидетел на моя страна.

— Ако някой отвежда в плен, и той в плен ще отиде — каза тя безстрастно, като зомбирана евангелистка. — Защото съдът е немилостив към оногова, който не е показал милост.

— Хубава проповед. Какво означава?

Тя тръсна туловището си на шофьорската седалка на калнозеления си пикап и запали двигателя.

— Оправяй се сам, братче.

НАРЕЧИ МЕ БЕЗОТГОВОРЕН

Виктория реши, че трябва да е едновременно деликатна и дипломатична. Можеше да каже: „Не одобрявам това, че си ударил Мирон Голдбърг“. Или може би: „За човек с висящо обвинение за побой поведението ти може да се приеме за доста неблагоприятно“.

Но накрая каза:

— Държиш се като дете! Непослушно егоистично дете.

— Стига, Вик. Опитвах се да ги помиря.

— Вероятно си виновен за нарушаване на частна собственост. И определено за нападение и побой.

— Ще се справя. Ченгетата ме разпитаха, после отидохме да пием кафе в „Криспи Крим“.

— Значи не са ти предявили обвинения?

— Още разследват.

— Трябва да говоря с доктор Голдбърг — каза тя. — Да се опитам да го убедя да не подава жалба.

— Аз трябва да го съдя. — Стив вдигна подутата си дясна ръка. — Моята китка е изкълчена.

Киснеха в задръстването на Саут Бейшор Драйв. Беше мрачна есенна сутрин. Слава богу, Стив беше вдигнал гюрука на мустанга, иначе косата ѝ щеше да заприлича на парцал за под. Опитваха се да се придвижат до Коконът Гроув на сутринта след появата на Джанис, спипването на Боби и отървяването на ареста от Стив.

„Още един ден от сагата на семейство Соломон. Дали мястото ми е тук?“

Стив беше като акробат на трапец, който изпълнява номера си без предпазна мрежа. Рано или късно щеше да падне. Щеше ли да го хване, или той щеше да я размаже?

„Добре де, ако Стив е акробат, аз какво съм?“

Момичето с трико, което язди изправящия се на задни крака слон?

Не, бедното момиче, което следва слона с метла и лопата“.

Беше взела метафората с цирка от Марвин Умника, осемдесетгодишния водач на Съдебната банда, върл почитател на Стив. Марвин веднъж ѝ беше споделил защо следва Стив от зала в зала.

— Със Стиварино е като в цирка. Никога не знаеш дали десетина клоуни няма да се изсипят от някоя малка жълта кола.

Но съдебните изпълнения на Стив обикновено бяха планирани и имаха някакъв смисъл дори и да бяха на границата на етичността. Последните му изстъпления — нападението над Арнолд Фрескин и сега над Мирон Голдбърг — караха Виктория да си мисли, че е станал неконтролируем.

— Как е Боби? — попита тя.

— По-добре според мен. Успокои се.

— Искаш ли аз да поговоря с него? За момичетата имам предвид.

— Вече говорих. Цяла реч за това как трябва да е джентълмен и да уважава момичетата. Казах му и че съм разочарован, че не ми е казал, че наркоманката Джанис се е появила отново.

Тя го стрелна с поглед.

— Не я нарекох така де — побърза да се оправдае той. — Казах „любящата ти майка“. „Как можеш да се виждаш тайно с любящата си майка?“

— Карай по-кратко с него, Стив. Много му се насъбра.

— И на мене също.

Стив наду клаксон на един хамър, който се опитваше да запуши движението на моста Гроув Айл.

— Кретен! Мисли си, че пътят е негов, защото бронята му е голяма.

„Супер — помисли си Виктория. — Точно от това имаме нужда. Пътно произшествие“.

Стив свали прозореца от нейната страна, наведе се и изкрещя:

— Хей, ти! С голямата кола и малката пишка!

Виктория дръпна ръката му и натисна копчето, за да затвори прозореца.

— Какво ти става! Не знаеш ли, че много от шофьорите в Маями са въоръжени!

Той пусна радиото.

— Не, но съм сигурен, че ти знаеш.

— Поведението ти напоследък просто не подлежи на описание.

— Пробвай все пак.

— Като начало, си едновременно безотговорен и безразсъден.

Стив хвана някаква спортна станция; домакинът и гостът спореха дали Шакил О'Нийл е по-добър играч от Уилт Чембърлейн. Накрая постигнаха съгласие, че Уилт бил забил повече кошове и повече мацки.

— Би ли я сменил, ако обичаш? — попита Виктория.

— Харесва ми. Това ли значи да си безотговорен и безразсъден?

— Незрял.

— Милият Бигбай не слуша спортни радиостанции, нали?

— Това пък откъде го измисли? Какво общо има Брус?

— Не знам. Просто изведнъж се сетих за него.

Пред тях имаше раздвижване и те се преместиха със сантиметри покрай болница „Мърси“ по пътя към центъра. Странно, помисли си Виктория. Снощи и майка ѝ бе споменала Брус. Виктория се оплакваше от Стив и това колко обича неприятностите. Странно, но Кралицата го беше защитила. Какво точно беше казала? Не можеше да се сети.

Стив пришпори мустанга и каза:

— Милият скучен Брус Бигбай.

„Мили Боже!“

Горе-долу по същия начин се беше изказала и Кралицата.

„Стив може да те побърква, но ти го обичаш. И често казано, е много по-забавен от тъпия скучен Брус“.

— Говорил си с майка ми?

— Защо да говоря с нея? Тя ме мрази.

Виктория се пресегна и смени станцията. Прозвуча проклетата музика на Стив по „Маргаритавил“. Джими Бъфет пееше „Остарявам, но не пораствам“. Поредният химн на плажния бард във възхвала на лежерния живот.

Виктория натисна друго копче и от колоните се чу плътен мъжки глас:

— Излезе дваисет и третата допечатка на „Погрижи се за Нумеро уно“. Така че идете на сайта на доктор Бил и си поръчайте книгата още днес. С всяка покупка получавате безплатна шапка на доктор Бил с надпис „Аз съм пръв“.

— Ще го сменя — каза тя и посегна пак.

— Недей, да видим с кого ще се заяжда днес.

— А, сега, специален бонус за вас. Чували сте как доктор Бил предписва лекарство против пристрастяване, нали? Много работа. Воля. Разчиташ само на себе си. Забравяш всичко друго. Не си губиш времето да слушаш за проблемите на другите. Нашата гостенка сама си е помогнала, вие също можете. Помнете, приятели, че „аз“ започва с главно

— Какво е намислил пък сега? — попита Стив.

— Днешната ни гостенка е жена, която е обърнала живота си. Жена, която е била затънала в престъпления и наркотици и съзнателно е взела решение да по търси силата в себе си. Добре дошла на Джанис Соло мон!

— О, ужас! — Стив наби спирачки.

— Нямаше да се справя без теб, доктор Бил. Ти ме вдъхнови.

— Много мило от твоя страна, Джанис. Но ти постигна всичко сама. А сега разкажи живота си на слушателите ни: за детството в разбитото си семейство, за пропадането и наркотиците и за възстановяването ти...

— Пълни глупости! — ядоса се Стив.

— Идваш у дома, за да си върнеш сина, когото обичаш.

Думите подействаха на Стив като двоен удар — кроше с едната, кроше с другата ръка — и продължиха да отекват в главата му.

— Синът, когото обича? — изръмжа Стив. — Без малко щеше да убие Боби!

— Да си върнеш сина, който ти е бил отнет незаконно.

Стив натисна газта и направи обратен завой, гумите изсвириха.

— Какво правиш? — попита Виктория.

— Отиваме в радиото. Няма да го оставя да му се размине.

— Не можеш да играеш на негов терен. Спомни си последния път, когато излезе в ефир.

— Нямам избор. Кригър подготвя нещата за дело за попечителство. Трябва да го изобличи.

— Дразни те. Иска ти да му се нахвърлиш.

— Добре. Щом иска бой, ще си го получи. Джанис също.

„Типично за Стив — помисли тя. — Хвърля се слепешката в опасността, никога не мисли за последствията“.

Потъна в седалката, когато мустангът изсвири на завоя на Седемнайсетото авеню на път към Дикси Хайуей. Стив беше прав за едно.

„Изобщо не прилича на Брус“.

Брус носеше чадър дори когато прогнозата беше за слънчево и ясно време. Стив караше сърф по време на гръмотевична буря, с мачта насочена към небето, и предизвикваше Зевс да го порази с гръмотевица.

„Точно сега милият скучен Брус щеше да ми е добре дошъл“.

По радиото Джанис се пенеше колко много ѝ липсвал синът ѝ, когато била в затвора, и как, сама в килията, си обещала да се изчисти, за да може да се прибере у дома и да отгледа момчето.

— *Брат ми направи каквото можеше, докато ме нямаше. Но той е ерген, няма деца. А и самият той е доста незрял.*

— Ева Браун сред майките критикува родителските ми способности — измърмори Стив.

— *Брат ми в никакъв случай не може да направи това, което мога аз.*

— Правилно. В никакъв случай не бих зарязал момчето и не бих го оставил за малко да умре от студ.

— Стив, не прави глупости, моля те!

— *Аз съм майката, а нищо не може да се сравни с майчината любов.*

— Няма да правя глупости — отвърна Стив.

— *Толкова искам да наваксам изгубеното време.*

— Но едно ще ти кажа, Вик. Ще я убия, но няма дай дам да вземе Боби.

УБИЙТЕ ВСИЧКИ АДВОКАТИ

Когато влязоха, доктор Бил тъкмо довършваше поредната реклама на един от продуктите си — колекция от седем сидита, озаглавена: „Стига сте целували задници, почнете да ги ритате“. През стъклото Стив виждаше как Кригър и Джанис, със слушалки и микрофони, взаимно си четкат еготата.

— Добре дошла отново на Джанис Соломон, една наистина смела жена, която е взела живота си в собствените си ръце — обяви Кригър. — Джанис, разкажи на слушателите ми как го направи.

— Докато седях в килията, прочетох всичките ти книги, до една — отвърна Джанис. — „Погрижи се за Нумеро уно“ ме накара да осъзная, че трябва да обичам себе си. Когато в края на краищата издигнах себе си на пиедестала — това е трета глава, — осъзнах колко много се нуждае синът ми от такъв ценен човек като мен.

— Браво, момиче! — ентусиазира се Кригър.

— Какво момиче бе? — възмути се Стив. — Социопат поздравява мъчителка на деца.

— Да се махаме оттук — каза Виктория.

— Разкажи ни за детството си, Джанис — подкани я Кригър.

— Като момиче бях скаутка и помагах доброволно в болницата. Участвах в играта „Угоди на другите“.

— Четвърта глава — каза Кригър. — Да угаждаш на другите е заблуда. Алтруизмът е за неудачниците. Да угаждаш на другите е загуба на време.

— Точно това правех. Печах сладки за инвалиди и гледах децата на бедни семейства без пари. Никога не питах вътрешното си аз. Така и не се научих да казвам: „Аз съм нумеро уно“. Така че естествено колкото повече давах, толкова повече ме използваша. Особено момчетата.

— Добродетелните хора правят само лоши неща — съгласи се Кригър. — Няма ненаказано добро.

— Така стана и с брат ми Стиви.

— Редовните слушатели си спомнят Стив Соломон, друг член на семейството с доста противоречиво минало — вметна Кригър.

— Прав си, доктор Бил.

— Е, като говорим за Мошеника — Кригър махна към стъклото, — ето го и брат ти. Влизай, Соломон. Да направим семейна сбирка.

— Не, Стив — каза Виктория. — Моля те, не го прави.

— Трябва, Вик. Вътрешното ми аз така казва.

След дванайсет минути, точно след промоцията на новата видеоигра на Кригър „Прекарай съседа“, Стив слушаше как психиатърът сам си прави четки.

— Бил съм експерт в доста дела за попечителство — каза Кригър.

„Да. Делото на покойната Нанси Лем като начало“.

— Поправи ме, ако греша, адвокате, но съдът не предпочита ли майките пред бащите, да не говорим за вуйчовците?

— Само при много малки деца — отвърна Стив. — И то не когато майката е видимо непригодна.

— „Видимо непригодна“. Доста грубо от твоя страна. Значи не вярваш в реабилитацията, адвокате?

— За Джанис ли става дума, или за теб?

— Наистина ли искаш да навлизаме в това, Соломон? Защото ще съм принуден да те попитам дали лошото ти представяне в моя случай не доказва, че си „видимо непригоден“ адвокат?

— Джанис не става за майка и мога да го докажа.

— Ще имаш тази възможност, адвокате.

— Кригър, защо не спреш да си вреш носа в семейните ми дела?

Джанис, която седеше до него, се разсмя:

— Късно е, братче. Доктор Бил ще свидетелства в моя полза.

— Нямам търпение да го подложа на кръстосан разпит — каза Стив.

— Нови адвокатски номера ли? — попита Кригър. — Шикалкаване и баламосване. Нищо чудно, че Шекспир е казал: „Да убием всички адвокати!“

— Един Шекспиров злодей го казва — отвърна Стив, спомнил си по чудо една отдавнашна лекция по литература в университета. — Касапинът Дик го казва в една от пиесите за Хенри Някой си. Съзаклятниците искат да свалят правителството, така че решават

първо да избият адвокатите, за да им е по-лесно. Водиш думите от контекста, така както изкарваш и сестра ми светица.

— Пак увъртания! — скастри го Кригър. — Пак хитри номера и фокуси. Да, така е: да убием всички адвокати, преди те да са ни убили.

Джанис се наведе към микрофона.

— Мисля, че Стив е способен на убийство. Когато отвлече Боби, счупи главата на Руфъс Тигпен.

— Не съм отвлечал Боби. Спасих го от кучешката колиба, в която го беше заключила.

— Ако в бараката бях аз, а не Тигпен, и моята глава ли щеше да счупиш? — предизвика го Джанис.

— Няма да отговоря на това.

— Чухте ли, уважаеми слушатели?! — обади се доволно Кригър. — Мошеника се позовава на Петата поправка.

— Лайнар! — Стив удари с ръка по масата.

— Моля те без ругатни и гневни изблици, адвокате. Джанис, да повикам ли охраната?

— Не ме притеснява — отвърна тя. — Когато бяхме малки, го спуквах от бой.

— Да — отвърна Стив. — Пак беше с десет кила по тежка от мен.

— Трябва да ми благодариш. Как иначе щеше да се научиш да бягаш толкова бързо? — Джанис сниши гласа си, сякаш се канеше да сподели голяма тайна. — Карах го да яде тортички от кал.

— Задръж мисълта си, а вие не сменяйте станцията — разпореди се Кригър. — Продължаваме веднага след новините. — Посочи апаратната и свали слушалките си.

— Страхотно шоу! Соломон, ако искаш, покани и госпожица Лорд да дойде при нас. Ще ми се да я поразпитам за теб.

— Защо да не поговорим за теб? — попита Стив, докато новинарят буботеше във високоговорителите. — За теб и Аманда.

— Какво има да говорим? Спасих горкото момиче, както ти твърдиш, че си спасил племенника си.

— Не, не си. Убил си майка ѝ, за да се добереш до нея. Ти си откачен педофил.

— Самозаблуда и истерия. Да не забравя да го отбележа в доклада си.

В същия миг в студиото влязоха двама униформени полицаи. Стив имаше натрапчивото усещане за дежа-вю. Веднъж вече го бяха арестували тук, за нападение над Арнолд Фрескин. Но тези двамата бяха от Маями, не брегови ченгета. Позна ги веднага. Бяха дошли снощи в къщата на Голдбърг и бяха взели показания. Родригес и Тиле. Латиноамериканско ченге и тъмнокожо ченге, точно като по телевизията. Родригес имаше тънки мустачки, а Тиле беше дребен атлетичен афроамериканец, досущ телевизионно ченге ала „Специален отряд“.

— Здравейте, господин Соломон — каза Родригес. — Това сестра ви ли е?

— Да! Арестувайте я, господа. Какво е този път? Притежание на наркотици? Нарушаване на гаранцията? Банка ли е ограбила сутринта?

— Госпожо Соломон — каза Тиле. — Снощи присъствахте ли, когато брат ви удари доктор Мирон Голдбърг по лицето?

— Да, фрасна му един право в ченето.

— Брат ви защити ли ви от доктор Голдбърг?

— Какво искате да кажете? — попита Джанис.

— Доктор Голдбърг заплашваше ли ви с огнестрелно оръжие?

Миг тишина.

— Хайде, Джанис — подкани я Стив. — Кажи им за узито.

— Господин Соломон, моля ви запазете тишина — каза Тиле.

— Доктор Голдбърг не правеше нищо — отвърна Джанис. — Стив се засили и му заби едно кроше.

— Това е лъжа! — Стив се надигна от стола си, но Родригес го сграбчи за рамото и го завъртя. Тиле му закопча белезниците, преди Стив да успее да каже, че иска да се обади по телефона.

Кригър натисна едно копче и изкрещя на тоноператора:

— Прекъсни новините! Предаваме на живо. Щатът срещу Соломон. Втора част.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

**9. В.: КАК ВИКАШ НА СЪДИЯ, КОЙТО Е
СТАР, ЗАЯДЛИВ И ПРЪДЛИВ? О.: ВАША
ЧЕСТ.**

ВЪРВИ НА ПСИХИАТЪР

Седмица след като беше арестуван за нападението срещу Мирон Голдбърг и пуснат за втори път този месец със същата предварителна договорка, Стив караше на юг по Дикси. Боби — седеше до него — каза:

— Не искам да ходя в чифутско училище.

— Какво?!

— Не искам в „Бет Ам Дей“.

— Кой ти е казал, че ще ходиш там?

— Дядо.

— Ах, този дърт пръч!

Откакто беше станал ортодоксален евреин, Хърбърт се държеше доста странно. Не само че ходеше в синагогата всеки петък вечер и всяка събота сутрин, но и като че ли празнуваше нещо всяка седмица, безкраен празник. Много ясно, че Стив знаеше за освинването — без свинско — на Сукот и постенето на Йом Кипур. Но неговият старец празнуваше Пурим^[1], веселеше се на Симхат Тора^[2], ядеше блинци и баница на Шевуот^[3], но пет пари не даваше за 17-ия ден от тамуц^[4]. Вероятно дъртият се държеше странно, защото кръвната му захар падаше и се вдигаше като увеселително влакче.

— Ако дядо ти иска да открие корените си, добре — каза Стив на Боби. — Но ти оставаш в държавното училище. Добре е да контактуваш с деца с различен произход.

— И аз така му казах. Мога да кажа „да ти го начукам“ на пет различни езика.

Стив мина в лявото платно, изчака жълтото и зачака на светофара. Единственият начин да минеш през задръстването в пиковия час сутринта беше да чакаш да светне червено. Вдясно беше университетът на Маями и бейзболният стадион, където веднъж беше спечелил мач — отбеляза точка от първа база с един удар. Спомни си поздравите, възгласите, среднощния купон с една страшна фенка на „Ураганите“ — и се зачуди дали това не е било апогеят на живота му.

Просто преценяваше фактите.

Виктория, жената, която обичаше, не беше сигурна във връзката им. Вече дори не споменавахе за живеене заедно. Дори оставането заедно изглеждаше проблематично. Боже, не бяха правили секс от цяла вечност!

Кригър му дърпаше конците като на марионетка. Дразнеше го с Джанис и заплахите за съдебни дела за попечителство. Нищо не се беше променило. Всеки път, когато направеше крачка, оня мръсник вече беше с една пред него.

„Трябва да престана с отбраната и да започна да атакувам“.

И Боби!? Ако Виктория беше сърцето на Стив, момчето бе душата му. Беше готов на всичко за племенника си, на всякаква саможертва. Сърцето му се стопляше само като го видеше, че се усмихва. Беше имало адски малко усмивки и смях през първите няколко месеца, след като го беше взел от комуната. Полуумряло от глад, заключвано, лишено от социален контакт, момчето се беше затворило в черупката си. Стоеше с кръстосани крака в ъгъла, поклащаше се и ломотеше неразбираемо, когато изобщо говореше нещо. Сега, като го виждаше как расте и наблюдаваше с почуда как умът му съска и щрака с наелектризираща скорост... ами, в очите му напиреха сълзи.

„Как можа да ме предадеш, Боби? Как можа да се срещаш тайно с жената, която обича дрогата повече от теб?“

„Ами тя ми е майка“.

Това беше оправданието на Боби. Нощта, в която удари Мирон Голдбърг, Стив отведе Боби вкъщи и му направи фрапе. Говориха си до сутринта, Боби плачеше и твърдеше, че съжалява, че не му е казал. Няколко седмици преди това, когато Джанис излязла от затвора, започнала да обикаля из квартала. Промъквала се нощно време в двора им и понякога надничала през прозореца на Боби, за да го види.

Много ясно, помисли си Стив. Дори и с изпържени от наркотици и халюциногени мозъчни клетки Джанис се беше сетила да не чука на вратата, за да прегърне малкото си братче. Киснела в парка при Морнингсайд Драйв като обикновена майка и един ден извикала Боби, докато той минавал покрай нея с колелото.

„Защо не й каза да си го начука? На пет езика“.

„Защото ми е майка“.

Стив не можеше да го разбере. Знаеше обаче, че не може да се пребори с това. Ако забранеше на Боби да вижда майка си, той щеше да излезе лошият. Дватамента щяха да се срещат тайно зад гърба му и да го обърнат на игра. Каквото и да направеше, все щеше да загуби.

Светна жълто и той наду клаксона на бавареца отпред *да завива наляво, та да не висим още петнайсет минути тук*. Светна червено, когато Стив зави по Аугусто Стрийт и спря пред входа на прогимназия „Понсе де Леон“. Море от хлапета с шорти, тениски и раници на гърба се вливаше във входната врата.

Стив стисна рамото на Боби. Нямаше да го целуне — защото приятелите му можеше да гледат.

Боби не понечи да отвори вратата.

— Не искам да ходя на училище.

— Защо?

— Първият час е физическо, вторият е свободен, третият е обществознание. Имам разрешение за самостоятелно обучение извън училище.

— Самостоятелно обучение? За магистър ли ще учиш?

— Мога да дойде в съда с теб, ако искаш.

— Имаш ли нещо черно на бяло в подкрепа на твърденията си?

— Господи, вуйчо Стив! Не ми ли вярваш?

— Колкото ти би ми повярвал, ако ти кажа, че мога да бия Шакил О'Нийл. Казвай сега какво става?

— Трябва да се явяваш пред някакъв съдия, нали?

— Да. Многоуважаваният Алвин Елайъс Шуорц. Защо?

— Дядо казва, че обвиняемият трябва да изглежда колкото се може по-симпатичен. Затова серийните убийци водят майките си в съда.

— И?

— Мога да те направя да изглеждаш по-симпатичен. Аз съм вещественото доказателство номер едно в съдебната ти стратегема.

— Що за дума е това за едно дванайсетгодишно хлапе? Стратегема?

— Нали все повтаряш: „Ако законът не работи, изработи го ти“.

— Не и в този случай. Няма да те използвам като подпиралка.

— Стига, вуйчо Стив. „Ако законът не работи, впрегни племенника си“.

Виктория крачеше напред-назад пред съдебната зала на съдия Шуорц. Беше претъпкано с обвиняеми, техните съпруги, приятелки и майки. Отегчени ченгета и мазни лихвари на гаранции, претоварени надзорници и лъжесвидетели — всички плаващи субекти на криминалната съдебна система.

Мястото ѝ беше познато, но въпреки това се чувстваше неловко. Това беше арената на най-големия ѝ професионален фал. Рей Пинчър, щатският прокурор, я беше уволнил в залата на съдия Гридли, само на десетина метра оттук. Спомняше си как лицето ѝ пламна, очите ѝ се напълниха със сълзи и противниковият адвокат — Стив Соломон Мошеника — я довърши. Кофти начало на бурната им връзка.

По коридора забързано минаха двама съдии — Станфорд Блейк и Ейми Стийл Донър. Робите им се развяваха. Тя им кимна така, както кимат адвокатите: любезно, но не фамилиарно. Негова чест и Нейна чести се усмихнаха.

Какво ли си говореха? Можеше само да предполага.

„Това е Виктория Лорд. Стив Соломон я подлъга и тя провали делото си, а накрая взе, че легна с него“.

Докато се качваше с ескалатора преди секунди, срещна шефа на Углавни престъпления. Поздравиха се. Той я попита какво я е накарало да прекоси залива. Очакваше дело за убийство може би. Финансови злоупотреби. Нещо, което да напълни касата на адвокатска кантора „Соломон и Лорд“.

Не...

„Защитавам съдружника си за повторно нападение и нанасяне на побой“.

Нищо чудно, че се чувстваше неловко. Срамът не свърши с това, че Рей Пинчър я уволни. Можеше да разчита на партньора и любовника си за постоянни прояви на унижение.

Вратата на асансьора в дъното на коридора се отвори и се появи Стив.

С Боби!

Наблюдаваше как Стив се понесе към нея, потупваше познати по гърба, поздравяваше еднакво и адвокати, и прокурори. Усмихваше се и се смееше, и крачеше бодро. Все едно се разхождаше по огряна от слънцето горска пътечка и се канеше да бере ягоди, а не да се изправи пред съда. Спря за миг да размени две приказки с Ед Шола и Боб

Джоузефсбърг, двама от най-добрите адвокати в града. Искаше да им покаже, че не е в затвора и че ако имат дела или клиенти, които са им под достойнството, могат да му ги прехвърлят.

— Здравсти, Вик! — провикна се.

— Ти си здрасти. Боби, защо не си на училище?

— Това ми е училищният проект — отвърна момчето.

— Боби е стратегемата ми — каза Стив.

Тя го дари с погледа си *я не ме будалкай*.

— Вярно е. Боби ще седи до мен.

— Просто ме остави аз да говоря — каза тя. — От теб се иска да кажеш само...

— Невинен. Знам, знам.

— Невинен, ваша чест.

— Добре. Ти командваш. — Обърна се към Боби. — Виж, хлапе, ще седнеш до мен и ще се изправиш, когато аз стана, за да кажа, че съм невинен.

— Това ли ти е стратегемата? — попита Виктория.

— И основният момент в защитата ни. Защищавал съм Боби онази вечер, когато по невнимание съм ударил Мирон Голдбърг. Подкрепил съм Боби, сега той ще подкрепи мен. Това е посланието ни.

— Като знам как е със зрението съдия Шуорц, съмнявам се, че изобщо ще види някой от вас.

— Нищо му няма на зрението, зле е със слуха. — Стив се извърна към Боби. — И ако Негова чест пусне една пръдня петдесет децибела, да не вземеш да се смееш.

Боби се разхили.

— Така ли прави?

— Дъртият пръч пуска газове и обвинява съдебния стенограф. Така че се дръж прилично. — Стив отново се обърна към Виктория. — Да вървим да вършим работа. Имай ми доверие. „Невинен, ваша чест“. И нито дума повече.

Съдия Шуорц, сприхав, дърт и пръдлив, препускаше през сутрешния график на искове, изслушвания по гаранции, насрочване на дела и други процедурни простотии на криминалната съдебна система.

Стив, Виктория и Боби седнаха на първия ред в галерията. Стив забеляза Рей Пинчър от другата страна на пътеката. До щатския прокурор седеше Мирон Голдбърг. Устата на специалиста по заболявания на венците се беше подула и беше лилава като патладжан; незнайно защо обаче той носеше и медицинска яка. Вероятно щеше да подаде граждански иск.

О, вратът ме боли!

Не беше нужно да присъства на това заседание. Нямаше да дава показания. Тогава защо, по дяволите, беше дошъл?

Секретарката, млада жена с коса на фитили и липса на каквото и да е изражение, се провикна:

— Щатът Флорида срещу Стивън Соломон.

Съдията надникна над купа папки, докато призованите се приближаваха към преградата.

— Пак ли ти?

— Виновен, ваша чест — провикна се Стив. — Че съм Стив Соломон. Невинен по обвинението.

— Не съм те питал.

— Знам, ваша чест, но обещах на адвоката си, че ще кажа само това. — Стив и Боби заеха местата си и оставиха Виктория права да свърши останалата работа.

— Сега какво? — попита съдията.

— Ново дело, ваша чест — каза Пинчър. Беше облечен в бургундскочервен костюм с жилетка. Ръкавелите белезници, негова запазена марка, дрънчаха, докато ръкомахаше; леко се наведе, сякаш беше метрдотел, който посреща гости в безумно скъп ресторант. — Господин Соломон отново извърши нападение и побой.

— Това са само твърдения — намеси се Виктория. — Виктория Лорд, адвокат на защитата, ваша чест.

— Вие не сте ли адвокатката, дето я насра едно пиле в залата на Гридли?

Виктория се изчерви.

— Говорещ тукан, ваша чест. Господин Соломон го нахрани с датски сладки.

— Аз пък много обичах сладки с мак, но семките ми залепват за ченето.

— Ваша чест, господин Соломон не се признава за виновен.

— В такъв случай — продължи Виктория — защитата се отказва предварително изслушване и иска процес със съдебни заседатели.

— Не особено, ваша чест. Искаме също така да оттеглим изумението по предишното дело.

— Клиентът ми не е бил представяван от адвокат, когато се е явил за виновен.

— Доктор Мирон Голдбърг, съсед — отвърна щатският уорор. При което, като по сигнал, Голдбърг сковано стана и сви измъчена гримаса. — Доктор Голдбърг хванал племенника на един Соломон да наднича през прозореца на дъщеря му. В следващия скандал господин Соломон нападнал доктор Голдбърг.

— Седни! — изсъска Виктория.

— Първо воайор — строго каза съдията. — После биционист. И докато се усетиш, ще сваляш гащите на момичетата ги оправяш. Знаеш ли как са постъпвали с изнасилвачите в ния Рим?

— Малкият перверзник познава историята, признавам го.

— Мълчи, синко. Ще имаш възможност да го докажеш. Цял
т е пред теб.

— Момчето не е подсъдимо — напомни Пинчър на съдията.

— А може би трябва да е — изсумтя съдия Шуорц. — Наистина започва да ми лази по нервите.

В този момент от банката се разнесе непогрешимото пръх-пръх-пръх! — бърз картечен откос.

Боби се разкиска и попита:

— Кой наду тромпета с гъз?

— Стига толкова, малък непрокопсанико!

— Защото прозвуча като съдийска свирка — продължи Боби.

Стив сложи ръка на рамото на Боби, за да го накара да млъкне.

— Подиграваш ли се с мен, момче? Знаеш ли кой съм аз?

— АЛВИН ЕЛАЙЪС ШУОРЦ — отвърна Боби и се почеса съсредоточено по челото.

— Не, Боби! — нареди Стив. — Никакви анаграми!

— Алвин Елайъс Шуорц — повтори Боби. — Ц! ЛАЙНЕР ЛЪСВА И ШОУ!

— Трябва да ви пратя и двамата право в дранголника! — викна съдията.

— Ваша чест — намеси се Виктория. — Господин Соломон още не е съден, а срещу племенника му няма обвинения.

Съдията се въртна на въртящия се стол с висока облегалка. Веднъж. Втори път. Трети път. Ту изчезваше от поглед, ту се появяваше, белите кичури над ушите му се развяваха. Когато столът спря да се върти, Шуорц каза:

— Не съм сигурен дали Соломон е вменяем. Къде е докладът на онзи психиатър от предишното дело?

— Още не е подаден, ваша чест. Господин Соломон е пропуснал последния сеанс.

— Ако това се повтори, отива право в затвора. Без да минава през началното поле. И без да взима двеста шекела.

— Съдия, не ме пращайте при онзи откачалник — примоли се Стив.

— Върви на психиатър! — нареди съдия Шуорц. — Как се казваше оня?

— Уилям Кригър — каза Пинчър.

— Същият. Върви при него. И ти, и хлапето. Искам да разбера дали Соломон е опасен, а малкото хулиганче — побъркано.

— Ваша чест, нямате право да съдите малолетни — намеси се Виктория.

— Той е в моята съдебна зала, госпожичке. В моето владение. Пише го в Магна Харта. Можеш да провериш.

— Но, ваша чест — настоя Виктория. — Насрочването на процес не допуска...

Съдията удари с чукчето.

— Приключих, госпожице Лорд. И двамата ви клиенти отиват на психиатър. Десет минути почивка. Ох, мехурът ми не е като навремето...

[1] Празникът на „жребия“. На него има празничен обяд, подаръци за децата, карнавал — Б.пр. ↑

[2] Ознаменува дарението на Тората на Мойсей. Празникът се отбелязва с много песни и танци — Б.пр. ↑

[3] Чества се дарението на Закона (Тора), направено от Бог на Мойсей — Б.пр. ↑

[4] Траур в памет на бедите, сполетели еврейския народ в този ден — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

**10. НЯМА ДА ГО ОТКРИЕТЕ НИТО ПРИ
ДАРВИН, НИТО ВЪВ ВТОРОЗАКОНИЕТО,
НИТО В „ДУНСБЪРИ“^[1], НО Е ОСНОВНА
ИСТИНА ЗА ЧОВЕШКАТА ПРИРОДА:
ВСИЧКИ БИХМЕ УБИЛИ, ЗА ДА ЗАЩИТИМ
ХОРАТА, КОИТО ОБИЧАМЕ.**

БЛУСЪТ НА ИЗМАМНИКА

Апартаментът на Карл Дрейк в хотел „Фор Сизънс“ беше точно такъв, какъвто Стив си го беше представял. Бежови канапета с дебели възглавници във всекидневната, сив мрамор в банята и извито писалище от светло дърво в подредения кабинет. Прозорците гледаха към Бискайския залив, искрящ тюркоаз под обедното слънце. Зеленият атол на Кий Бискейн се виждаше в далечината. От другата страна на морската магистрала имаше десетина яхти. Точно каквото би желал човек за хиляда и двеста долара на нощ.

Но кой плащаше за това? Преди изобщо да седне на дивана, Стив си даде сметка, че Кралицата няма да получи нито шилинг от Карл Дрейк. Без значение колко пари беше откраднал, изглеждаше от хората, които пръскат с наслада и последния цент.

Стив беше попълнил обичайните протакащи искове, за да забави делото за изтеклата ипотека, но това можеше да спечели на Кралицата само известно време. Днес възнамеряваше да изтръска малко пари от Дрейк. Това беше първата от двете неприятни задачи в графика му; втората беше наложената от съда визита при доктор Уилям Кригър.

— Какво да бъде, Стив? — любезно попита Дрейк, застанал зад лъскавия, покрит с мрамор бар. — Шампанско? „Кристал“.

— Не, благодаря, Карл.

— Чакай. Бива ме в тези работи. От вечерята разбрах, че след мръкване пиеш текила. Което означава, че през деня... — Дрейк посочи бутилка малцов скоч, после погледна към бутилката „Мейкърс Марк“. — Обзалагам се, че си бърбънмен.

— „Хемлок“, ако имаш. „Драйно“ с лед, ако нямаш.

— Тежка седмица, а? — Отново лекият британски акцент. Оставаше само да каже и „стари друже“.

— Карл, малко ми е неудобно... — почна Стив и млъкна.

Дрейк си наля скоч с лед, отиде до отсрещното канапе и седна на облегалката. Носеше ленени панталони с цвят на разтопено масло и

лъскава синя риза, платът беше толкова нежен, че ти идваше да го погалиш.

— Айрини ли те помоли да дойдеш?

— Забрани ми да идвам.

— Често ли нарушаваш разпорежданията на клиентите си?

— Непрекъснато. Мисля, че ако са били достатъчно умни, е нямало да имат нужда от услугите ми.

Дрейк му се усмихна мило. Изглеждаше като добре заучен жест на добре възпитан финяга с добър акцент.

Стив си пое дълбоко дъх и огледа внимателно стаята. Портрет на сър Франсис Дрейк, сложен на статив. Карта на седемте морета от 1550 година, закачена на табло. Полиуретаново блокче със златни монети — испански дублони, реши Стив — стоеше на бюрото, изкусителна примамка за всички евентуални наследници на капера от шестнайсети век. Куфарче от телешки бокс, пълно с документи.

Стив се извърна към Дрейк и каза:

— Какво имаш в джобовете на скъпите панталони, които си нахлузил?

— Моля?

— Портфейл? Ключове? Извади ги!

— Ще ме ограбваш ли?

— Когато те провеса през балкона за краката, не искам нищо да изпадне.

Дрейк се разсмя, скочът се разлюля в чашата му, същински златен водовъртеж.

— Предполагам, че на това се вика „изръсване“, нали? Но доколкото разбрах, не можеш да си позволиш нови явявания в криминалния съд.

— Ще върнеш парите на Айрини.

— О, де да можех! Парите отидоха за покриването на разходите, свързани с изпълнението на завещанието.

— Кои разходи? Румсървис във „Фор Сизънс“?

— В интерес на истината, пътните ми разходи също са включени. Но това, което Айрини ще получи, далеч надхвърля...

— На вечерята каза, че нямало такси.

— За жалост не бях напълно откровен. Но ми беше неприятно да говоря за работа на рождения ѝ ден, а и малката ми лъжа сложи край

на разговора.

— Добър си, Дрейк. Ти си, както би те нарекъл баща ми, хлъзгав като плужек.

Дрейк вдигна чашата си.

— Тост за баща ти тогава.

— Знаеш ли, че банката ще прибере апартамента на Айрини?

Бронзовото лице на Дрейк застина.

— Какво говориш, по дяволите!

— Не й е удобно да ти го каже. Също както и на тебе ти е неудобно да й кажеш, че си измамник. Няма никакво състояние на сър Франсис Дрейк. Това си е чиста измама. Предполагам, че в скъпарското ти куфарче има билет първа класа за там, където ходят лайнари като теб, когато съдът започне да издава призовки.

Дрейк се изправи, отиде до бара и си наля още един скок.

— Ще й вземат апартамента? Не разбирам. Айрини ме накара да си помисля, че има милиони.

— Това е ролята, която играе.

Дрейк тъжно се разсмя.

— Май излиза, че аз съм измаменият.

— Има една съществена разлика, Дрейк. Айрини не ти е откраднала парите.

— Никога не съм искал да й навредя. Храня специални чувства към нея.

— На бас, че го казваш на всички вдовици.

— Този път е различно. — Дрейк отпи голяма глътка. Подчертаният му британски акцент изчезна и раменете му увиснаха. След като изгуби част от лустрото си, Дрейк изглеждаше нелепо и не на място, все едно вицепрезидент Чейни с бански „Спийдо“.

Дрейк кимна към куфарчето.

— Самолетният билет е вътре, прав си, Соломон. Рио де Жанейро. Вече трябваше да съм заминал. Останах само заради Айрини. Проклетата истина е, че съм влюбен в нея.

— Супер! Ще ме поканиш на сватбата. След като й върнеш парите.

— Де да можех. Честно. Но парите ги няма.

Стив се смяташе за човешки вариант на детектора на лъжата. Докато гледаше Карл Дрейк — със смъкната маска, сбърчени вежди и

задавен от съжаление глас — детекторът сочеше, че измамникът виртуоз казва истината. Незнайно поради каква причина това вбеси Стив още повече.

— По дяволите, Дрейк. Твърдиш, че я обичаш, а си й откраднал покрива над главата.

— Ще ме проведеш ли през балкона?

— Бих го направил, но си изкълчих китката, като ударих един друг мръсник. Току-виж съм те изпуснал.

— Тогава какво ще правим?

— Да му пийнем — отвърна Стив. — Един бърбън ще ми дойде добре.

Бялата памучна тента се издуваше от вятъра като платно. Стив и Дрейк седяха до басейна под сянката на една палма и си пиеха питиетата. Подухваше лек бриз, наситен с плажно масло.

— Пак можеш да отидеш в Рио — каза Стив. — Нищо не мога да направя, за да те спра.

— Страшно депресиращо — отвърна Дрейк. — Там отиде и Чарлз Понци.

— Пирамидата на Понци?

— Същият. Отлетя за Италия, после за Рио. Стана контрабандист.

— Сигурно е твойт герой. Както аз гледах от Рики Хендерсън. Беше в „Янкис“, в „Падрес“ и „Мете“. Крадеше начални удари, където и да отидеше.

— Чарлз Понци умря в приют за бедни към една бразилска болница. — В гласа на Дрейк прозвуча тъга. — Не искам да свърша така.

Стив за миг се възхити на прекланящите се пред слънцето млади жени по бикини и после отвърна:

— Рики Хендерсън пък свърши в нисшата лига.

— Жалкото е, че съм много добър — продължи Дрейк. — Намеря ли си жертва, винаги търся слабото място, което ще ми даде възможност да изкопча пари.

— Най-обикновена алчност, мен ако питаш.

— Така е при традиционните измамници. Но аз винаги избирам хора, които искат да са нещо повече от това, което са. Кажеш ли им, че са наследници на сър Франсис Дрейк, цялата им предпазливост се изпарява. Мислят си, че са предопределени от съдбата да водят по-велик и по-значим живот. После обръщам една на пръв поглед безобидна измама в начин да им прибера парите.

— Май не съжаляваш особено, че си крадец.

Дрейк повдигна рамене.

— Ние сме такива, каквито сме.

„Повтаря думите на Айрини. Неоспоримата същност на човешката природа“.

— И какво направи с парите, Дрейк?

— Изплащах дългове. Комар. Инвестиционен тръст за недвижими имоти, който обърна корема. Проиграх дори една златна мина. Фалирал съм.

— Защо не останеш, докато не оскубеш достатъчно и не събереш малко сухо?

Дрейк изсумтя.

— Така правят аматьорите. Професионалистът знае, че е по-добре да се омете месец по-рано, отколкото ден по-късно. Приготвил съм обичайната история. Проблеми със състоянието. Трябва да замина за Лондон. Това ми осигурява няколко седмици, а дотогава ще съм подхванал работата в Южна Америка.

— И причината, поради която не си на плажа в Импанема, е, че си се влюбил?

Дрейк наклони чашата си, ледените кубчета изтракаха — знакът за потвърждение на пияча.

— Искаше ми се да разкажа всичко на Айрини. Да я помоля за прошка. Да ѝ обещаю, че ще вляза в правия път, за да може да заживеем заедно.

— Къде? В апартамента, който банката ще вземе ли?

— Тъй като нямам собствено жилище, най-вероятно щеше да стане точно така. — Смехът на Дрейк прозвуча по-скоро като въздишка. — Започва да прилича на разказ на О'Хенри, нали?

— Изобщо не съм го чел.

— О, мисля, че ме разбираш много добре. Много по-умен си, отколкото показваш. И имаш отлична преценка за хората.

— Когато бях малък, ходех в съдебната зала да гледам делата на баща ми. Затварях си очите и само слушах свидетелите. После си запущвах ушите и само ги гледах. Накрая сглобявах всичко чуто и видно. Беше игра, на която си играех, за да видя кой лъже.

— Върши ти работа и до ден днешен. Веднага разбра какъв съм.

— Не беше толкова трудно. Но съм искрено изненадан, че Айрини дойде да ме моли за помощ. Не съм в списъка с петстотинте ѝ любимци.

— О, много грешиш. Айрини те харесва. Тревожи се за теб заради доктор Бил. Мисли, че си играеш с огъня.

Това накара Стив да се сепне.

— Какво знае за това?

— Каквото кажеш на Виктория, тя го повтаря на майка си, а Айрини го споделя с мен.

„Естествено. Майка и дъщеря“.

— Боже, остава да ми кажеш и кога за последен път сме правили секс.

— По-миналия вторник, веднага след „Спорт Център“.

— По време на. Прекъснаха го заради хокейните репортажи.

— Слушах доктор Бил по радиото — каза Дрейк. — Всичките му психо дивотии целят естествено да продава книгите и сидитата си.

— Знаеш ли каква е теорията му за еволюционната психология? Всички ние сме с вградени функции на убийци. Програмирани сме от милиони години еволюция, която е способствала за оцеляването на онези, които са унищожили враговете си.

— Аз пък винаги съм си мислил, че сме програмирани да крадем.

— Доста опростенческа теория. Гените ни носят същите убийствени импулси като на палеолитния човек.

— Интересно — изхъмка Дрейк. — Щом като нашето ДНК ни командва да убиваме, защо да му се противопоставяме? Идеалното заключение за убиец.

И двамата отпиха от питиетата си и се замислиха върху това.

— Кригър твърди, че и аз съм убиец също като него — продължи Стив след малко. — В един момент мислех, че иска да ми посее тази семка в мозъка и да се опита да ме накара да убия сестра си.

— А сега?

— Понякога казва, че и двамата сме убийци. Друг път, че и двамата сме герои. Твърди, че е спасил едно момиче така, както аз съм спасил племенника си. Но това, което всъщност е направил, е гадно и извратено.

— За него да те тормози така май е просто игра.

— Всеки път, когато той мръсник спомене Боби, ме побиват тръпки.

— Значи е открил слабото ти място.

— Племенникът ми?

— Любовта ти към него. Ако Кригър иска да те нарани, ще преследва хлапето. Не е ли очевидно?

„Даже прекалено“, помисли Стив.

„Начинът да ме осакати, да ми причини безкрайна болка е да направи нещо лошо на Боби“.

Що за човек би постъпил така? Човек като Бил Кригър. Човек, който се смята за продукт на милиони години еволюция.

„Но същото важи и за мен“.

Кригър грешеше за повечето неща, но за едно беше прав. Основна истина за човешката природа е, че за да защити хората, които обича, всеки от нас е готов да убие.

[1] Популярен комикс в САЩ — Б.пр ↑

ЗА НИМФИТЕ И ДОСАДНИЦИТЕ

Боби седеше до него, а Джими Бъфет пееше за „Промени в положението, промени в отношението“. Стив караше на север по Алхамбра към Гейбълс. Игрището за голф „Билтмор“ се виждаше между къщите в средиземноморски и колониален стил. Минаха по моста над канала при Тарагона и на пресечката със Салватиера Драйв намалиха.

Домът на Кригър беше на една пряка и Стив се беше напрегнал. Всичките му планове бяха отишли по дяволите. Първо се беше опитал само да сплаши Кригър. Да се направи на страшен. „Ако ме преследваш, ще се стоваря върху теб като цял тон бетон“. Да бе, много впечатляващо. После се опита да сплаши Кригър с приказки за това как търси — и намира — Делафуенте. Но ако капитанът беше мъртъв, Кригър нямаше от какво да се страхува. Опитът да включи Аманда като съучастничка също се беше провалил. Тя сама го беше причакала. Гола и съблазнителна. Явно поставена там от Кригър. Може би за да саботира отношенията му с Виктория. Кой знае? Копелето го беше погнало от няколко фронта.

Планът за днес? План, изцяло лишен от разум.

„Незаконен, да. Опасен, да. Но разумен — не“.

Съдия Шуорц му беше наредил да води Боби при Кригър за експертно мнение. Щом като щяха да ходят в къщата на Кригър, защо да не огледа какво има там? Защо да не влезе и да види какво ще намери?

— Подренили сме — каза Боби. — С двајсет и една минута и трийсет и четири секунди.

Стив отби до бордюра и спря.

— Искам да ме чакаш в колата. Трябва да свърша нещо.

— Какво?

— Не мога да ти кажа. И когато се видиш с Кригър, не споменавай, че сме дошли по-рано, става ли?

Боби свали очилата си и ги изчисти с предницата на жарсената си фланелка на „Марлините“; беше стиснал здраво устни. Бейзболната му шапка с надпис „Соломон и Лорд“ беше обърната на обратно.

— Пак ли ще се забъркваш в неприятности, вуйчо Стив?

— Защо мислиш така?

— Защото носиш колан с инструменти, а не си шлосер.

— Това е чантичка за кръста за тичане, а не колан с инструменти.

— Тогава защо си сложил вътре шперцове и ключове?

— Много питаш, хлапе.

— Законът на Флорида, член 108, параграф шест — каза Боби. — Забранено е носенето на инструменти за взлом с цел използването им за проникване в чужда собственост или кражба.

Проклетата ехалалия, помисли си Стив. Боби се беше размотавал из офиса, когато Стив беше поел защитата на Омар Ортега, младеж, обвинен в притежанието на метален лост, подходящ за разбиването на автомати за паркиране. Ортега твърдеше, че е невинен, макар че плати хонорара му с монети от по 10 и 25 цента.

— Нали сме поканени в къщата на Кригър, Боби?

— Да, съдията каза, че трябва да ходим при него.

— Значи не нарушавам ничия собственост. Просто идвам по-рано. Какво съм виновен, че може да има заключени врати или шкафове?

— Мама казва, че ако влезеш в затвора, мога да ида да живея при нея.

— Много гостоприемно от нейна страна.

— Казва, че дори и да не идеш в затвора, ще накара съдията да й даде попечителските права.

— Ти какво мислиш по въпроса?

— Знам, че се държа с мен много лошо, но тогава беше толкова зле, че просто не зависеше от нея. Не я мразя, пък и тя има нужда от мен, защото е съвсем сама. Искам да кажа, че няма дори приятели.

Помълчаха. Стомахът на Стив се бе свил на топка. След няколко минути щеше да се промъкне в къщата на Кригър като крадец, но единственото, което го плашеше, беше, че племенникът му явно е готов да го изостави.

— Какво искаш да кажеш, Боби? Искаш да живееш с майка си, защото я съжаляваш?

Очите на момчето се напълниха със сълзи.

— Знам, че я мразиш за това, което ми направи.

— Не я мразя. Тя все пак ми е сестра. Но ми е трудно да кажа, че я обичам.

— А на мен пък ми е майка.

„Майка!“

Стив не споделяше топлината, която се разливаше като река у Боби. Честно казано, единствените чувства, които хранеше към сестра си, бяха човекоубийствени в същината си.

— Искам да направя това, което е най-добро за теб — каза Стив. Мъчеше се да потисне желанието си да изкрещи: „Ако не те бях взел от нея, отдавна щеше да си мъртъв!“

— Аз пък искам да престанете да се карате.

— Добре. Нещо друго?

— Искам да се виждам с мама, но да продължа да живея при теб, вуйчо Стив. Ние с теб си оставаме заедно, нали?

Стив усети как мускулите му се отпускат.

— Добре, ще видя как мога да се разбера с Джанис. По-добре да знам къде си, отколкото да се криеш, за да я виждаш. Но искам доказателство, че е чиста. Става ли?

— Става. — Боби вдигна ръка и плеснаха длани.

Стив отвори вратата и беше вече с единия крак навън, когато Боби добави:

— Моля те, внимавай много, вуйчо Стив. Ако загазиш, какво ще стане с мен?

На алеята пред къщата на Кригър беше паркиран един лексус. Стив реши, че собственикът му е пациент, дошъл за терапевтичен сеанс. Тръгна по покрита с розови плочи пътека, която минаваше покрай живия плет от хибискус и излизаше в задния двор. Точно както и предполагаше, Аманда се приличаше там, топла и гола, под лъчите на обедното слънце. Но преди да завие зад ъгъла, което значеше да се изтъпанчи пред прозореца на кабинета на Кригър, Стив се шмугна във вестибюла. Страничната врата на кухнята беше отворена и той влезе.

Кухнята се нуждаеше от обновяване, но иначе беше чиста и просторна. Имаше кана кафе, още топло.

„Допи ми се кафе, докторе“.

Планираше алибито си.

Вътрешна врата водеше към коридор, който стигаше до всекидневна. Традиционни мебели, бахамски щори на прозорците, рядко използвана камина. Над камината — картина. Идеализиран портрет на Кригър на голямата му яхта „Психотерапия“. Психиатърът изглеждаше малко по-висок и по-слаб. С бронзов загар и мускули, с едната ръка хванал руля, с другата — дросела. Мъж, който държи всичко под контрол.

Стив винаги си беше мислил, че портретите трябва да са само на мъртви предци. Не беше ли акт на необузвано его да поръчаш портрет на самия себе си? Може би яхтата на Кригър трябваше да бъде прекръстена на „Нарцисизъм“.

Качи се по стълбите за втория етаж, стъпваше тихо.

„Какво по-точно търсиш, по дяволите?“

Не знаеше. Не очакваше да намери документ, закачен в рамка на стената: „Аз убих Джим Бишиърс, Нанси Лем и Оскар Делафуенте. Искрено Ваш: Доктор Бил“.

Но човек никога не знае. Дневник. Недовършени мемоари. Стив имаше дело, в което клиентът му си беше направил списък, за да не забрави да си купи маска, и беше отбелязал и адреса на банката, която възнамеряваше да обере.

Чувстваше, че трябва да направи нещо. Да открие нещо. А не просто да чака Кригър да предприеме следващия ход.

В края на стълбите — коридор. В дъното имаше отворена врата и той влезе през нея.

Спалня.

Голямо легло. Четири стълба, олекотена завивка, сребриста.

Огледа стаята, опитваше се да долови вибрациите от човека, който спеше тук. В ъгъла, на пиедестал, бронзова скулптура, торс на момче. По стените — карибско изкуство. Картини с ярки цветове. Полуоблечени островитяни в лодки или с мотики. Млади момичета, пак полуоблечени, носят реколтата.

Върху скрина — мъжка кутия за бижута. Стив я отвори — нямаше нужда от шперц или ключ. Два мъжки часовника, скъпи. Копчета за ръкавели. Злато, оникс, нефрит. Прокара пръст по филца, с който беше облицована кутията. Нищо скрито отдолу.

Някъде в къщата изгъргориха тръби. Стив си погледна часовника. След десет минути трябваше да вземе Боби от колата.

Беше се надявал да открие компютър. И да намери нещо в него. Престъпници, които, никога не оставяха отпечатыци на местопрестъплението, оставяха пътечка от трохи в прозореца „Хистъри“ на лаптопите си. Един мъж, който се беше опитал да убие жена си, като пусне включен сешоар във ваната, беше задръстил хард диска на компютъра си с десетки страници за убийство с ток.

Но в спалнята на Кригър нямаше компютър. Трябваше да търси улики по старомодния начин. Отвори чекмеджето на нощното шкафче. Деветмилиметров глок в кобур. Добре, съвсем нормално за Южна Флорида. В долното чекмедже стар албум. Пожълтели снимки от колежа и медицинския факултет. Стив прегледа набързо джобовете със снимки.

Пак чу гъргорене на тръби в стените.

Спря на страница с любителски снимки. Написана на ръка дата на страницата, преди седем години. Снимка на жена в края на трийсетте и момиче, което, грубо погледнато, беше на възрастта на Боби. На плажа, по бански, усмихваха се към обектива, примижали на слънцето. Сянката на фотографа се беше плъзнала по пясъка към тях. Жената беше Нанси Лем. Стив беше видял доста нейни снимки по време на процеса и я позна веднага. Момичето беше Аманда — Мери Аманда по онова време. Бедрата ѝ още не се бяха закръглили и бюстът на практика беше невидим, но чертите бяха нейните.

Стив седна на ръба на леглото и обърна на следващата страница. Този път Нанси я нямаше. Само Аманда. До басейна на Кригър.

Гола.

Така, както Стив я беше видял преди две седмици. Но тези снимки бяха направени, когато е била на границата между детинството и женствеността. Различни пози. Голата нимфа се протягаше, извила гръб на едната снимка, кършеше мършаво бедро на следващата, изпъваше рамене, извъръщаше се настрани, за да се видят гърдите ѝ, едва напъпили, после с лице към обектива и разтворени крака, безсрамно изложила на показ рехави косъмчета, русолявочервеникави на слънцето. Усмихната глуповато на следващата снимка, със съвсем невинен вид. С прелъстително издадени напред устни на друга —

детска пародия на порнография. Снимка в близък план, само главата, показваше и още нещо. Изцъклен поглед.

Дрогирана! Беше се надрусала с нещо.

На дванайсет или тринайсет. Гола и друсана. В това имаше нещо едновременно тъжно и ужасяващо. Колкото до Кригър, можеше ли да има някакво съмнение? Беше едновременно убиец и педофил. За миг Стив си представи, че е баща на Аманда. Какво щеше да направи? Щеше да пребие Кригър с бейзболна бухалка. Като начало. Щеше да му счупи всяка костичка, като започне от глезените и върви нагоре към обезумелия му череп.

„Да, Кригър, всички сме способни на убийство. И вероятно всички можем и да го оправдаем“.

Една от снимките му беше смътно позната, но с какво? Разгледа я внимателно. Аманда с ръце, изпънати назад, и наведени напред рамене, като плувец на кубчето преди старта на надпреварата.

„Бронзовата статуя в ъгъла на спалнята!“

Изобщо не беше на момче. Беше Аманда. Излят от бронз, стройният ѝ торс приличаше на момчешки. Кригър беше решил да замрази спомена за нея отпреди пубертета. Всичките тези картини по стените. Карибски островитяни. Младите момичета, които носеха реколтата. Голи от кръста нагоре.

Побиха го тръпки.

Чу шум и една от вътрешните врати се отвори. Банята.

От нея излезе Аманда, с мокра коса и бяла хавлиена кърпа, увита около тялото. Уплашеният ѝ поглед мигновено се превърна в палава усмивка.

— Добро утро, сър! Вие сигурно сте майсторът.

Очакваше писък. А не театър.

— Мама и тати не са вкъщи — продължи тя с гласа на малко момиченце. — Но можете да оправите всичко, каквото пожелаете.

Дали разговаряше със същото престорено детско гласче и с Кригър? Тогава и сега. В тази стая, на това легло. Тръпките отстъпиха място на отвращение.

— Нищо не мога да оправя тук. — Стив пусна албума в чекмеджето. — Повредата е прекалено голяма.

— Не ти ли харесват снимките ми? — изкикоти се тя и когато той не ѝ отговори, размота кърпата и я пусна на пода. — Коя повече ти

харесва: старата Аманда или новата Аманда?

Не беше помръднал от ръба на леглото. Тя се приближи, разтвори крака, стисна с бедра коленете му и го закова на място. Кожата ѝ беше порозовяла от горещия душ, гърдите ѝ бяха на нивото на очите му, зърната бяха щръкнали. Ако се приближеше още малко, можеше да му отлепи ретината.

— Чичо Бил харесва повече старата Аманда — каза с престорено тъжен тон. — Когато бях на тринайсет, можех да си кръстосам глезените зад главата.

— Трябвало е да се пробваш на Олимпиадата.

— Чичо Бил казва, че циците ми са прекалено големи сега, но според мен не съм чак като крава, нали?

Тя разкърши рамене, гърдите ѝ се люшнаха на сантиметри от носа му.

— Гърдите ти са хубави, Аманда.

— Чичо Бил ги обича малки. Лаленца, така им вика. — Седна в скута му с лице към него и разтворени крака, направо го възседна. — Сигурен ли си, че ти харесват?

— Какво има да не им харесаш? — Прозвуча като баща си. Чувстваше се пълен кретен.

— Тогава защо не ги пипнеш? — Пискливо детско гласче. — Знаеш, че можеш. Можеш да целунеш цицките ми и да направиш каквото си поискаш.

Той не помръдна.

Тя се обърна настрани, така че едната гърда се плъзна по бузата му. Изпъшка и каза:

— Трябва да се обръснеш. Но пък е много приятно.

— Ти си лошо момиче.

— Напляскай ме. — Тя се плъзна от скута му, завъртя се и застана на четири крака. Задникът ѝ се вирна малко над коленете му. Видя отново татуировката на медуза, пипалата ѝ се спускаха по двете бузи.

— Ако те напляскам, ще бъдеш ли добра?

— Ще бъда мно-о-о-о-го добра. — Пак кикот на малко момиченце. — Освен ако не искаш да съм мно-о-о-о-го лоша.

Той се поколеба, преценяваше възможностите.

— Какво чакаш, чичо Стив?

Чичо Стив!

Обръщението звучеше отблъскващо.

Той замахна и я шляпна с все сила по задника. Толкова силен шамар, че все едно марлин се плъосна във водата.

— Ох! Да ти го начукам! — Тя скочи и се развика, в гласа ѝ вече нямаше и следа от дъщерята на прокурора.

— Копеле! Адски ме заболя!

— Съжалявам, Аманда, но не съм ти чичо Стив. — Той стана и тръгна към вратата.

— Ще кажа на чичо Бил какво направи.

— Какво съм направил?

— Изнасили ме.

— Точно така. Дадох ти едно бонбонче и те оправих.

— Ще ми повярва. И после знаеш ли какво ще направи?

— Ще ме фрасне по главата и ще ме удави в джакузито ли? Както е направил с майка ти.

От устата ѝ се чу смях, но очите ѝ бяха студени малки цепки.

— Това ли си мислиш, че е станало?

— Съдът го нарече предумишлено убийство. Но ние с теб знаем по-добре, нали, Аманда? И двамата знаем, че Бил е убил майка ти, за да може да е с теб.

— Това е нелепо. — Пак смях, дразнещ като бодлива тел. — Разбрал си всичко наопаки.

Стив жадуваше да зададе въпроса: „Така ли? Какво стана, Аманда? Какво се случи в нощта, в която майка ти се удави?“ Но понякога мълчанието е най-добрият начин за воденето на кръстосан разпит — най-добрият въпрос е незададеният. Запази мъртва тишина и свидетелят може сам да запълни мълчанието.

— Чичо Бил не е убил майка ми, глупако — каза Аманда. — Аз я убих!

Докато тичаше към колата, Стив превърташе в ума си това, което му беше казала Аманда. Двете с майка ѝ прекарали съботата и неделята в къщата на Кригър. Майка ѝ я спипала да пуши трева при басейна. Скарали се жестоко, майка ѝ крещяла, че ще загуби попечителството, ако Аманда не спре да се друса, момичето се

развивало, че доставяло на Бил повече удоволствие от нея, че тя била стара крава и че той я държал само за да е близо нея, до Аманда. Майка ѝ я шамаросала. Аманда грабнала пръта за чистене — „онова нещо за басейна“, така го нарече — и я ударила. И майка ѝ паднала в горещата вана и се удавила. През нощта, след като спешна помощ откарала майка ѝ, а полицията се заела с разследването, милият чичо Бил завил Аманда в леглото, дал ѝ топло мляко и цяла шепа хапчета и обещал, че ще я покрие.

„Но не е станало така. Аманда лъже!“

Не. „Лъже“ не беше правилната дума. Аманда можеше да мине на полиграфа, защото вярваше в историята си.

Но Стив беше сигурен, че не е убила майка си: Кригър просто я беше убедил, че го е направила. Едва ли му е било кой знае колко трудно. Аманда е била тринайсетгодишна и е имала проблем с наркотиците. Родителите ѝ водели ужасно бракоразводно дело. Повъзрастен мъж започнал да ѝ обръща внимание. Непочтен и манипулиращ другите човек, който се възползвал от слабостите ѝ и я вкарал в леглото си.

Опита се да си представи края на тази ужасна нощ. Кригър се навежда над леглото на Аманда. Какво ѝ беше прошепнал? Как беше оформил спомените ѝ?

— Ще се погрижа за всичко, Аманда. Не се тревожи.

— Какво стана, чичо Бил?

— Казах им, че майка ти се е подхлъзнала и си е ударила главата. Всичко ще е наред.

— Кое всичко?

— Никога не си искала да я удариш.

— Аз да съм ударила мама? Не съм.

Това беше единствената версия на случилото се, която се връзваше. Нанси Лем, която също беше имала проблеми с пристрастяването, е открила, че Кригър дрогира дъщеря ѝ и прави секс с нея. Скарали са се и тя го е заплашила, че ще го издаде. Кригър убива Нанси, после убеждава Аманда, че го е направила тя.

Но нямаше начин да го докаже.

Забави крачка. Утринният въздух беше натежал от влага. Игрището за голф беше тихо. Нямаше жива душа. Стив стигна до

паркирания под сянката на една индийска смокиня мустанг. Колата беше празна.

Къде беше Боби!?

Дали беше слязъл от колата? Сигурно се беше промъкнал на игрището за голф да гледа как некадърниците си пращат топките в храсталака.

„Джанис! Къде, по дяволите, е безполезната ми сестра? Може да ни е проследила дотук. Да е изчакала и...“

Не. Нямахте нужда да го прави. Трябваше просто да се обади и малкият разбойник щеше да се измъкне да яде сладолед с нея.

Кригър!

Стив хукна към къщата.

ОГЪН В СЛАБИНИТЕ МИ

От кабинета на партера се чуваше смях. Смяхът на Боби. Детински и невинен, песен на птица в лятната утрин. Стив отвори вратата със замах. Кригър беше зад бюрото си, Боби седеше с кръстосани крака на кожен стол.

— Здравсти, вуйчо Стив! Започнахме без теб.

— Влизай, Соломон. — Усмивката на Кригър беше искрена, искрена като на вълк, който се усмихва на агне.

— Какво става тук, по дяволите?

— Племенникът ти ме развлича с чудните си умения. Да опитаме ли още веднъж, Робърт?

— Давай, докторе.

— Какво ще кажеш за името ми? Уилям Коел Кригър.

— Лесно, защото има много гласни и мога да направя четири думи. — Хлапето се замисли за секунда, после изреди: — КУР ГЪРЛИ МЕЛИ ЯКО.

— Направо възхитително! — Кригър се обърна към Стив. — Робърт тъкмо ми разправяше за прекрасната Мария и за нещастния инцидент, довел до идването му тук.

— Страхотна мацка е — съгласи се Боби.

— Така си е. — Кригър вдигна една снимка от бюрото си. — Чудесна е, нали, Соломон?

— Откъде я имаш? — На снимката се кипреше Мария Муньос-Голдбърг. По шорти и потник, който стигаше малко над пъпа ѝ. Гърбът ѝ беше извит така, че дупенцето ѝ изхвъркваше. Ако не бяха дрехите, можеше да е и Аманда, която беше позирала на Кригър преди седем години.

— Аз я дадох на доктор Бил — отвърна Боби. — Той ми дава съвети как да я оправя.

— Супер! Ще ти идвам на посещение в затвора за малолетни.

— Няма нищо лошо. Каза ми само да си бъда такъв, какъвто съм си. Да не се правя на интересен и да имитирам момчетата от

футболния отбор, защото няма смисъл. Всички трябва да сме такива, каквито сме си, защото ако се правим на някой друг, умните веднага ще ни разберат.

— Това е добър съвет — призна Стив и се втренчи в Кригър. — Рано или късно измамниците ги хващат и тогава всички лъжи и всички лоши дела им се връщат.

— Колко вярно — каза Кригър. — Та, Робърт, за какво си говорехме, когато влезе вуйчо ти?

— Попита ме дали смятам Мария за малка проститутка.

— Какво! — Стив се надигна от стола. — Как може да зададеш такъв въпрос на едно дванайсетгодишно момче?

— О, я стига, Стив! — изгука Кригър. — Виждал си ги малките курвета из Гроув, нали?

— Спри! Не говоря такива неща пред Боби.

— Явно не си чел есето ми за словесната искреност. Та, Робърт, има ли Мария пиърсинг някъде?

— Лъскава обича на пъпа — отвърна Боби.

— Да разбирам ли, че се облича така, че да ѝ се вижда коремът?

— Много ясно.

— Така си и мислех. — Лицето на Кригър грейна. — Малка проститутка.

— Това е абсурдно! — намеси се Стив.

— Ще видим. Робърт, виждал ли си някога гърдите на Мария?

— Не и ако не броиш гледането през прозореца в тъмното.

— Ако не направиш нещо, ще те помисли за гей.

— Това са простацини! — избухна Стив. — Боби, не го слушай.

— Не съм гей — отвърна Боби.

Кригър се усмихна.

— Знам, Боби. Но дали Мария знае?

— Надявам се.

— Излиза, че тя май наистина иска да я оправиш.

Стив скочи и викна:

— Край! Махаме се оттук!

— В такъв случай Робърт отива в затвора за малолетни и чака да му направят задължителната оценка.

Стив се тръшна в стола.

— Мария никога не е казвала, че иска да го направим — отвърна Боби.

— Няма и да каже — уверено отвърна Кригър. — Виж сега, Робърт, мъжът е ловец. Милиони години мъжът убива плячката си и обладава жената, която си избере. Жените винаги отстъпват пред силния мъж. Когато каже „не“, това означава „може би“. Когато каже „може би“, това означава „да“.

— Не е вярно! — Стив се извърна към Боби. — „Не“ значи „не“. „Може би“ значи „не“. „Да“ също значи „не“, защото си още много малък.

— Боби, защо не ни оставиш да си поговорим малко с вуйчо ти? — предложи Кригър. — В кухнята има купа с плодове. И кутия шоколадови бисквити на плота.

— Супер! Отивам.

Боби стана и тръгна към кухнята.

Щом вратата се затвори, Стив се изправи и се надвеси през бюрото на Кригър.

— Можеш да кажеш на съдията каквото си пожелаеш, но няма да ти позволя да тровиш ума на Боби.

— Спокойно, Соломон. Просто изпитвам момчето. Тревожа се как може да реагира, ако Мария го отхвърли.

— Какво искаш да кажеш?

— Начинът, по който Робърт се справя със стреса. — Кригър надраска нещо в бележника си. — Притеснявам се, че момчето може да прибегне до насилие спрямо нея.

— Какво пишеш там, дявол да те вземе?

— Помниш ли момичето, което изчезна в Редлендс преди няколко месеца? Съседско момче имало подобен на Боби проблем. Тялото на момичето така и не беше открито, но съм повече от убеден, че момчето е замесено.

— Боби не е агресивен. В случай, че си забравил, ти си този, който убива, Кригър.

— Поне ти не спираш да го повтаряш. — Кригър сложи ръка на бюрото, върху снимката на Мария. — Дали Робърт ще има нещо против, ако я задържа?

— Да. — Стив тръгна към прозореца. — Аз също.

Кригър си сложи очила за четене и разгледа внимателно снимката. Пет секунди. Десет секунди. Прекалено дълго. Накрая каза:

— Сочна е, нали?

— Гнусно, Кригър. Гнусно и извратено.

Кригър притвори очи и измърка:

— „Долита, светлина на живота ми, огън в слабините ми. Мой грях, моя душа. Ло-ли-та“.

Цитираше прочутите начални редове на Набоков, признаваше собственото си влечение към непълнолетни момичета. Сякаш той беше пациентът, а Стив — психиатърът. Помощ ли търсеше?

— Имаш нужда да говориш за това, така ли? — отвърна Стив и се приближи до бюрото. — Толкова години го пазиш в тайна. Може би си имал нужда да го споделиш, когато те защитавах. Вероятно съм пропуснал признаците.

Кригър пропя, сякаш се молеше:

— Ло-ли-та. А-ман-да. Ма-ри-я. — После се разсмя, кряскащият смях на петел. — Дали Робърт вече е откъснал черешката на Мария?

Стив дори не се опита да прикрие отвращението си.

— Не търсиш помощ. Искаш да продължиш да се търкаляш в мръсотията.

— Или пък ти си го преварил, а, Соломон? Свил си пътето на племенника си?

— Трябва да пратят перверзния ти задник в затвора. Убил си Нанси Лем, за да можеш да се възползваш от дъщеря ѝ.

— Много добре знаеш какво стана. — Усмивката на Кригър беше остра като нож. — Или не вярваш на голи жени? Аманда уби майка си и аз поех вината. Така, както би го направил и ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Да кажем, че Робърт изнасили Мария и горкото момиче умре.

— Какви са тези извратени приказки?

— Един хипотетичен въпрос, Соломон. Ако Робърт убие Мария, няма ли да си готов на всичко, за да не влезе в затвора? Няма ли дори да поемеш вината вместо него?

— С Нанси Лем е било друго. Това е версията, която си пробутал на едно тринайсетгодишно момиче, за да го задържиш в леглото си. С какво си я надрусал, за да я убедиш, че е убила майка си?

— Всъщност — отвърна Кригър — между нас с теб има една доста голяма разлика. Аз си признавам какъв съм, а ти се правиш на такъв, какъвто не си.

Когато се върнаха в колата, Боби беше наясно, че го чака тъпа лекция. Вуйчо Стив беше ужасен, че Боби може да почне да се чука с Мария и тя да забременее, което беше странно, защото дотук я беше целунал точно три пъти, включително и когато не й улучи устата и налапа ухото й.

— Нали знаеш, че никога няма да те подведа? — започна Стив още преди да са излезли от пресечката.

— Разбира се, че знам.

— Значи ще слушаш мен, а не тази откачалка Кригър?

— Да.

— Помниш какво ти казах за момичетата и секса, нали?

— Някога да съм забравял нещо, вуйчо Стив?

— Кажи го тогава.

— Стига, тъпо е.

— Кажи го!

Нямаше да му се размине, реши Боби и каза намусено:

— Да си останеш непорочен е проява на зрялост.

— Браво, вуйчо!

— Ами ти, вуйчо Стив? Ти пазиш ли непорочността си?

— Не е твоя работа.

— И аз така си помислих.

Това за „непорочността“ толкова не се връзваше с вуйчо му, помисли си Боби, и реши, че сигурно го е прочел в някоя от камарите книги във всекидневната.

„Отглеждане на момче в пубертета“. „Проблеми по време на пубертета“. „Тийнейджъри: Ръководство за собственици“.

„Все едно съм куче“.

Вуйчо Стив все се боеше да не му се случи нещо лошо.

„Все едно съм чуплив“.

Сигурно заради майка му и кучешката колиба и цял куп други работи, които дори не си спомняше.

Прибери се преди мръкване.

Не слагай консервата с боб в микровълновата.

Искам да ми кажеш, ако майка ти се обади.

Понякога му се искаше да изкрещи: „Не съм бебе, вуйчо Стив!“

Доктор Бил се беше държал с него като с мъж. Мина направо на въпроса с плячката. Не се опитваше да го залъгва с „непорочност“ и „зрялост“.

А вуйчо Стив го мразеше. Кое то беше странно, защото вуйчо Стив сам си беше признал, че го е изработил на процеса. Докато идваха насам сутринта, го беше предупредил, че докторът е опасен. Но същото беше казал и за майка му, а на Боби тя изобщо не му изглеждаше опасна. Вуйчо Стив явно беше много объркан от всичко това. Така че Боби реши да запази някои неща за себе си. Нямаше да каже на вуйчо Стив всичко, което си бяха говорили с доктор Бил. Особено последното, точно преди вуйчо Стив да влезе при тях.

— Бъди мъж, Робърт. Вземи каквото искаш. На Мария ще й хареса. Повярвай ми. Знам го.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

**11. НЯМА ДА ИЗЛЪЖА АДВОКАТ В
ЛИЦЕТО, НИТО ДА МУ ЗАБИЯ НОЖ В
ГЪРБА, НО АКО МИ ПАДНЕ СЛУЧАЙ, ЩЕ
ГО ПОГЛЕДНА В ОЧИТЕ И ЩЕ ГО РИТНА В
ТОПКИТЕ.**

РАЗМРАЗЯВАНЕ НА ЛЕДЕНИТЕ ИЗБРАНИ

— Напляскал си гола жена? — Виктория не можеше да повярва, че това се случва отново.

— Не така, както си мислиш — отвърна Стив. — Не беше в стил „Историята на О.“

— Отъркала си е гърдите в лицето ти?

— Технически погледнато само едната.

— И ти не си направил нищо, с което да я насърчиш?

— Абсолютно нищо, адвокате.

— Самото ти присъствие кара жените да захвърлят хавлиените си кърпи и да си навират гърдите в лицето ти, така ли?

— Една жена, една гърда — уточни той, сякаш съдебният стенограф записваше всичко в протокола.

Бяха в мустанга, радиото беше на спортен канал. Стив увеличи звука, за да я накара да престане с въпросите, реши тя. Някакъв слушател се жалваше с печален глас, че вкараният в университетския отбор нов играч правел стометровия спринт с една десета от секундата по-бавно.

Тя натисна копчето и спря радиото.

— Да не си луд да се промъкваш в спалнята на Кригър!

— Търсех доказателства и ги открих.

— Имаш предвид голите снимки? Или голата жена?

— Ще обвиня Кригър в сексуално посегателство. Аманда е била малолетна. Неизтекъл срок на давност. Наличие на свидетелски показания. Мога да го спипам, Вик!

— И как ще я убедиш да ти съдейства? Ще си вземеш душ с нея следващия път ли?

— Трябва само да я убедя, че не е убила майка си.

— Сериозно?

— И че Кригър не я прикрива. Тя прикрива него.

— И как точно смяташ да го направиш?

— Мисля по въпроса.

Спести две преки и се отправи към Брикуел Авеню, вместо да тръгне по 1–95 и да мине по виадуктите на Маями Бийч.

— Къде отиваме? — попита Виктория.

— Имам договорка. Можеш да вземеш колата.

— Каква договорка? В календара нямаше нищо.

— „Сачс срещу супермаркети «Бискейн»“. Голямото залепване.

— Искат да се договарят, въпреки че е явен закононарушител?

— Никой не казва „явен закононарушител“ толкова секси, колкото теб. Всъщност никой изобщо не го казва.

Нещо не беше както трябва, помисли си тя, докато минаваха през каньона от небостъргачи, в които живееха адвокатите и bankerите на Маями.

— И какво предлагат?

— Нищо още. Но до обяд ще имам много пари.

Много нетипично за супермаркети „Бискейн“, помисли си Виктория. Те се съдеха за всяко подхлъзване и падане независимо колко дълго се бе търкаляла по пода обелката от банана. А това дело беше много хлъзгаво по отношение на отговорността. Хари Сачс, един от „постоянните клиенти“ на Стив, както го наричаше Сеси, беше използвал тоалетната на супермаркета и си беше залепил задника на тоалетната седалка, понеже била намазана с лепило от някакъв извратен шегаджия. От спешна помощ използвали горелка, за да разтопят лепилото, и бяха смъкнали седалката заедно с цял полумесец от кожата на задника на Сачс.

— Изненадана съм, че са ти направили предложение.

— Знаеш колко съм убедителен, Вик. До обяд Роли Огълтрий ще ми е подписал чека.

Странно, помисли си Виктория. Беше се видяла с Роли в съда и той й беше казал, че смята да ходи на риба тази седмица. В Коста Рика. Но си замълча. Защо Стив лъжеше за подобно нещо?

Той отби и спря пред сградата на Държавната комисия — небостъргач на Кале Очо и Брикуел.

— Пожелай ми късмет. — Наведе се и я целуна.

Когато отвори вратата и понечи да слезе, тя каза:

— Къде са ти документите?

— Познаваш ме, Вик. Нямам нужда от разни тъпи документи.

— А-ха.

— Всичко е тук — каза той и посочи главата си.

Лъжеше за делото на Сачс. Лъжеше за срещата с Роли Огълтрий. За човек, който извърташе истината през пет минути, не се справяше много добре.

— Успех, Стив!

Виктория заобиколи и се качи на шофьорското място. Не бързаше, гледаше как Стив се качва по стъпалата на сградата. Естествено, че тук се намираше кантората на „Огълтрий и Кастийо“, които защитаваха цял куп стиснати застрахователни компании. Но нещо не беше както трябва. Тя запали и потегли към моста, който водеше към центъра и после по магистрала „Макартър“ към Маями Бийч. Но водена от внезапен импулс, бързо се престрои вдясно по Брикуел Кий Драйв и паркира до бордюра.

„Добре, Виктория, какво правиш? Следиш приятеля си?“

Беше абсурдно. Но Стив първо беше разпитвал гола жена, и то два пъти, а сега и тази нескопосана лъжа... какво ли беше намислил? Видя го в огледалото за обратно виждане. Пресече бързо „Брикуел“ и тръгна на запад от другата страна на улицата.

„Супербърза договорка, съдружник“.

Видя го как тръгва на север, към моста. Когато изчезна от погледа ѝ, слезе от колата и с бърза крачка се върна до кръстовището, което не беше толкова просто с велурените обувки с петсантиметрови токчета. Продължи по източния тротоар, без да изпуска Стив от поглед, на половин пресечка след него. Отне ѝ не повече от минута. Стив пресече кръстовището на Седемнайсета и се пхна в аркадата на една от най-старите сгради на Брикуел.

Първа презвитерианска църква.

Е, поне нямаше среща с гола жена. Но какво търсеше тук? Стив не ходеше дори в синагогата. Защо старата църква? Тя пресече неправилно, като спря движението, и се приближи до масивната постройка, висока ренесансова сграда, каменна, с меден покрив. Влезе през един от сводовете и спря, преди да отвори тежката врата към храма.

„Ами ако Стив ме види? Как ще му обясня какво търся тук? А той какво търси тук?“

Пое си дъх и влезе в хладния сумрак на вестибюла. Миришеше на старо дърво и влажни камъни. Направи няколко предпазливи

крачки, като внимаваше да не вдига шум. Светлината, в златисти оттенъци, се процеждаше през витражите. Прости дъбови пейки, голи стени, таван с добра акустика. Семпла и чиста протестантска атмосфера.

Имаше само две възрастни жени.

И после видя Стив. Седеше отстрани на пътеката с лакът на облегалката, подпрял брадичка с ръка.

„Мисли? Моли се? Разкайва се?“

Най-малкото търсеше усамотение. Защо просто не ѝ беше казал? Мислеше си, че на Стив му липсва способността за самовглъбяване. Но може би тук идваше за размисъл и духовни напътствия. Не искаше да вдига много шум, просто по негов си начин търсеше покой. Завладя я прилив на топли чувства. В крайна сметка това беше мъжът, когото обичаше. Редно бе да е усетила и тази страна от характера му, макар че той я криеше. Обзе я желанието да се втурне по пътеката и да го прегърне.

Не, той заслужаваше усамотението си. Тя се обърна и напусна храма. Чудеше се дали в крайна сметка къщата с двор не е точно за тях.

Стив си погледна часовника. Беше точен, което означаваше, че адвокатът на другата страна закъснява. Имаше време да помисли. Дали Виктория не бе заподозряла нещо? Господи, как мразеше да я лъже! Може би затова ѝ беше казал половината истина. Беше договорка. Но нямаше нищо общо с Хари Сачс и лепкавия му задник. Беше доста по-лично. Стив беше обещал на Айрини Лорд, че ще я измъкне от кашата — ще спаси апартамента ѝ от конфискация, — без Виктория изобщо да разбере.

От правна гледна точка изглеждаше невъзможно. При просрочените ипотeki не можеше да се шикалки.

— *Собственикът на ипотеката погасил ли си е вноската?*

— *Не.*

— *Имотът се присъжда на банката.*

Айрини беше просрочила плащанията с пет месеца и банката беше поискала ускоряване на връщането на заема, което означаваше цялата дължима сума наведнъж — а тя дължеше на банката повече от

четиристотин хиляди долара. Стив не можеше по никакъв начин да остави делото да стигне до съд.

Чу чаткането на кожени подметки по плочите, извърна се и видя Хардинг Колинс. С бронзов загар. Висок и строен, с красива глава и прошарена коса със скъпа подстрижка. Тъмносив костюм „Брукс Брадърс“ и бяла риза на елегантни сини райета. Ако Колинс не беше истински банков адвокат, можеше да играе такъв по телевизията.

— Ти сигурно си Соломон?

— Седни, Колинс. — Стив се плъзна навътре, за да му направи място на пейката.

— Защо, за Бога, настоя да се срещнем тук? — попита Колинс.

— Харесвам историческите сгради. Дървото тук е дошло от първата презвитерианска църква в Маями, същата, в която Уилям Дженингс Брайън е водел неделно училище.

— Този факт ми е много добре известен.

— Знам. Защото си дякон. Не тук, разбира се. — Нотка на снизхождение. Хардинг Колинс не би посещавал подобна стара църква в бедняшки квартал.

— Дякон съм в презвитерианската църква в Ривиера, на Сънсет Драйв.

„Презвитерианец от предградията“.

Стив се смяташе за градски евреин, макар че имаше толкова малко вяра, че се съмняваше дали изобщо има право да се нарича евреин. В основни линии си беше създал собствена представа за Тъпото Сътворение: вярваше, че ако божествено същество е създало човечеството, той (или не дай си боже, тя) е бил или дебил, или садист.

Тъй като не знаеше кой знае какво за презвитерианците, впрегна Боби и Сеси да търсят и проучват. Сеси намери някаква мръсотия за Колинс, а Боби заяви, че от буквите от „презвитерианец вещь“ се получавало ПРЕЗЕРВАТИВ ЩЕ ЦЕНИ.

— Секретарката ми е хванала твоя проповед миналата седмица — продължи Стив.

Колинс се усмихна и поомекна.

— Секретарката ти е презвитерианка?

— По-скоро пусната под гаранция. Но е харесала словото ти. Било за съчувствието и дълга.

— Служа на Бога. Другата седмица ще говоря за изкуплението. Ако искаш, заповядай.

— Аз съм от друг отбор.

— Всички са добре дошли — отвърна Колинс с прищипана вселенска усмивка. — Сега кажи какво мога да направя за теб?

— „Фърст Дейд Банк“ е завела иск за конфискация на апартамента на моята клиентка Айрини Лорд. За нещастие, Айрини има известни финансови затруднения и се нуждае от отсрочка.

— Чувал съм всякакви покъртителни истории, Соломон. Бащата бил умрял и нямало кой да изкарва прехраната. Детето било в болница. Вятърът духнал покрива и нямало застраховка.

— Да, всички само се жалват.

— Аз представлявам банката. Имам задължения към акционерите ѝ, а не към лигльовците, които са изтеглили прекалено голям заем.

— Защо не прилагаш на практика това, което проповядваш? Милосърдие, съчувствие, служене на Господ Бог.

— Религията е едно, правото съвсем друго. Ако не друг, ти поне го знаеш.

— Защо пък аз?

— Разпитах за теб, Соломон. Ти си обида за акулите.

— Правилата ми са прости. Не лъжа адвоката на отсрещната страна, нито му забивам нож в гърба. Карам направо, тоест ще те изритам право в топките.

— За мен ти си нископлатен адвокат с помиярски скрупули.

— В интерес на истината съм безплатен адвокат, но разбирам какво имаш предвид.

— Ще ти отговоря същото, което отговарям и на всички останали. Никакви преговори. Плаща или изхвърча на улицата. — Беше променил тона си. За частица от секундата се беше превърнал от принципен хуманист в леденостуден адвокат. — Така че, ако не разполагаш с правни основания...

— Като стана дума за това, има проблем с документите, които Айрини е подписала — прекъсна го Стив. — Никъде в договора не пише, че лихвите ще се вдигат. Това е нарушаване на Закона за банките.

— Добър опит, Соломон. Но всеки, който взима заем, подписва отделна клауза за лихвите. Значи е наясно, че могат да се покачват. Само за твое знание, засипани сме от жалби на клиенти. Досега не съм губил нито веднъж, а честно казано, съм се изправял срещу много по-добри адвокати от теб.

— Различни — отвърна Стив.

— Моля?

— Изправял си се срещу по-различни адвокати от мен. Не по-добри.

Колинс се разсмя от все сърце, като блъфиращ покерджия.

— Ако това е най-силният ти коз, наистина трябва да тръгвам...

— Имам още един. Пратих секретарката си до съда онзи ден. Имаш седем глоби за паркиране за миналата година.

— Глобяван съм няколко пъти и за неправилно пресичане и може да съм забравял да си изнеса боклука в дните за събиране. — Колинс се изправи.

— Три от фишовете са издадени на една пресечка от мотел „Шангри-Ла“. Познаваш ли квартала, Колинс? Ченгетата му викат „Раят на курвите“. Как е мотелът, трийсетак за трийсет минути ли?

Колинс седна. Огледа се надясно и наляво, сякаш светците можеха да подслушват.

— Не мога да те обвиня, че не си паркирал мерцедеса кабрио на паркинга пред мотела — продължи Стив. — Но все пак трябва да пускаш в автоматите на тротоара.

— Какво искаш, Соломон? — Гласът му още беше в равната адвокатска тоналност.

— Банката дава на клиентката ми осемнайсет месеца гратисен период. Замразява главницата и лихвата през това време. После клиентката ми възстановява плащанията без наказателна лихва.

— А ако не се съглася?

Студен и безпристрастен, все едно представлява някой друг. Но нима не наричаха презвитерианците „ледените избрани“?

— Може би не си забелязал, но над рецепцията в „Шангри-Ла“ има камера — каза Стив. — Докато плащаш за стаята, ти правят страхотно цифрово видео. Снимат човека, който плаща, и дебютантката, която стои до него.

Бронзовият загар на Колинс сякаш стана с един нюанс по-светъл.

— Мръсник! Мазни отрепки като теб носят лоша слава на професията.

— А пък конфискуването на имоти е божие дело, така ли?

— Копеле — отвърна Колинс.

— Може би ще искаш някое видео за проповедта за изкуплението.

Колинс млъкна. Край на обидите. Всезнаещият адвокат явно си правеше сметката. Една скапана ипотека на апартамент срещу това животът му да иде в кенефа.

„Никога не бих изпълнил заплахата си, но ти няма как да го знаеш, нали така, Колинс?“

Банковият адвокат беше току-що засечен от личния радар на Стив за лоши момчета. Много ясно, че Колинс беше лицемер. Но това се класираше много надолу в подвижната скала на греховете. Колинс, изглежда, служеше искрено и от сърце на църквата. Вероятно това беше неговият начин да се покае за собствените си прегрешения.

„Кой съм аз да съдя този човек?“

Адвокатската колегия на Флорида. Търговската камара. Презвитерианската църква. Жена и деца и къща в Снапър Крик. В миналото, помисли си Стив, Колинс щеше да бъде наречен „стожер на обществото“. Стив не би превърнал стожера в солен стълб: този човек просто не го заслужаваше.

„Но ще блъфирам, докато проститутките не свършат работа. Хайде, Колинс, не ограбвам банката. Искam само отсрочка“.

Колинс изсумтя:

— Ще ми трябват ден-два да подготвя документите. — После без „довиждане“ или „да ти го начукам“ хвърли поглед към олтара, стана и си излезе.

Стив седеше сам и гледаше хвърчащите прашинки в лъчите светлина, които идваха от витражите. Макар че в храма беше хладно, ризата му се беше залепила за облегалката на пейката. Искаше да си наплиска лицето със студена вода.

Преди години беше попитал баща си какво представлява адвокатската професия.

— Адвокатството значи да играеш покер с идеи — провлечено беше отвърнал Хърбърт Соломон с южняшки акцент.

Звучеше едновременно романтично и вълнуващо. Като да кажеш на дете, че да си каубой значи да яздиш коне и изобщо да не споменеш за риенето на лайната. Адвокатството, реши Стив, беше безмилостно дерби от Тексаското родео, но и в него имаше поне също толкова риене на лайна.

ЧУВСТВА... АУ!... ОХ!... ОХ!... ЧУВСТВА

Виктория отпи от шардонето и започна да рони синьо сирене за салатата. После спря. Стив предпочиташе настърган пармезан. Щеше да го преглътне. Но първо погледна във фурната. Сладките картофи — любими на Стив — ставаха страхотни и излъчваха аромат.

Това щеше да е неговата вечер, помисли си тя. Специална вечер. Никакви пререкания, нямаше да спорят дори дали фигурното пързаяне може да се смята за спорт. Днес Стив беше казал, че иска да говорят. Не за работа. Не за „Делфините“. А за тях.

„Искам да си излея душата, да споделя чувствата си“.

Да, беше използвал ужасната думичка с „ч“. И то ден след като го беше шпионирала как седи в църквата. Тих, замислен. Разсъждава и се моли. Или просто обмисля връзката им. Нещо толкова рядко за мъжете в наши дни.

Предусещаше повратна точка. И то точно навреме. Отношенията им бяха станали наистина обтегнати.

Може би вината беше нейна. Стив беше подложен на такова напрежение, откакто Кригър се беше намъкнал обратно в живота му. После и двете обвинения за побой. И Джанис, която заплашваше да го съди за попечителството.

— Трябва да проявяваш повече разбиране и да не си толкова настойчива, скъпа.

Колкото и да беше учудващо, това бяха думите на майка ѝ снощи. Двете с Кралицата бяха вечеряли в „Норманс“ в Гейбълс и над костура със сос от манго и бутилката „Зинфандел“ майка ѝ беше дала воля на топлите чувства, които питаше към Стив.

— Стивън има добро сърце. Боя се, че понякога си прекалено сурова с него.

— Аз? Сурова?

— Съдиш го прекалено строго. И ако ми позволиш, малко си заядлива и дребнава.

— Какво!?

— Мислех, че съм те възпитала да си по-забавна.

— И кога по-точно си го направила, майко? Докато беше в Гъцаад или в Монако?

— Не бързай да се заяждаш. Казвам само, че една жена трябва да подкрепя мъжа си. Стив в момента е като тенджера под налягане. И да правиш сцена, защото случайно е говорил с необлечено момиче, е, според мен това е малко дребно.

Виктория бе прекалено шашната, за да се ядоса. Кралицата рядко говореше толкова пространно за някой друг освен за себе си. И беше направо нечувано, все едно беше станало слънчево затъмнение, тя да каже нещо хубаво за Стив. Но за втори път в продължение на няколко дни заставаше на негова страна. Какво ставаше? Озадачаващото бе, че от пудинга с раци за предястие до банановия крем бръоле за десерт от майка ѝ на практика бликаше благоразположение към Стив.

— Кога ще се преместите да живеете заедно, скъпа?

— Закъде да бързаме?

— Хвърлила съм око на един очарователен, сгряващ дома подарък.

— Значи изведнъж реши, че Стив е подходящ за мен?

— Можеш да ми се довериш, щом става дума за мъже, скъпа. Въпреки бодливата си външност дълбоко в себе си Стивън е любвеобилен и грижовен мъж и те обожаваше.

Какво по-точно бяха сложили в газираната вода?

Но колкото повече си мислеше за Стив, толкова повече се уверяваше, че майка ѝ е права.

„Кое то значи, че съм била права през цялото време. Като се почне от нощта в гората от авокадо — гората от авокадо на Брус, — когато се измъкнах със Стив“.

Той имаше толкова много добри качества. Любовта му към Боби. Търсенето на справедливост, макар че пътят, по който вървеше, обикновено криваше от отъпкания коловоз. Необичайното му чувство за хумор. И, разбира се, още нещо, което майка ѝ беше подметнала, докато пиеше коняка след вечеря.

— Мога ли да предположа, че Стивън го бива в леглото?

— Можеш да предполагаш каквото си пожелаеш, майко.

— Винаги съм харесвала стройни и жилави мъже. Стив ми се струва доста подвижен.

В момента господин Подвижен беше в задния двор и палеше барбекюто. Вратни пържоли, сладки картофи, салата с пармезан, последвани от обсъждане на чувства заедно с лимоновия пай. Да, вечерта щеше да е специална.

След пет минути Стив влезе в кухнята и тръгна право към хладилника. Каквото са обувките и чантите за жените, помисли си Виктория, това са хладилникът и телевизорът за мъжете. Отвори го и извади една студена „Сам Адамс“.

Обичаше студена бира и недопечена пържола. Обичаше бяло вино и печена съомга. Но днес тези неща нямаха значение. Днес щяха да се сближат още повече. Виктория го усещаше.

— След колко ще сложиш пържолите? — попита тя.

— Още малко. Въглицата трябва да станат на жар. Тайната на страхотната пържола е...

— Жарта. Изпечена отвън и сочна отвътре. Знам, знам. Нали моята ще я опечеш хубаво?

Той направи физиономия.

— Щом държиш. Къде е Бобстър?

— В стаята си. Учи.

— Сам?

Тя му отвърна с горчива усмивка. Боби беше унил, откакто беше прокуден от къщата на Голдбърг и на Мария ѝ беше забранено да припарва до Къмкуот Авеню. С кралски декрет от Муньос-Голдбърг.

Джанис допълнително усложняваше ситуацията. Стив започна да ѝ разрешава да посещава Боби, но засега не ѝ позволяваше да го извежда сама. Страх го беше, че може да го отвлече.

Стив вдигна купата със салата и я разтръска, за да разбърка марулята, доматиите и краставичките, нарязани на тънко, както ги обичаше.

— Направила си страхотна салата.

— Благодаря. — Тя отпи от виното и го остави да продължи, без да го прекъсва. Когато свидетелят е готов да говори, най-добре е да си мълчиш.

— Направо си страхотна в кухнята — продължи той. — Много съвременни жени изобщо не отделят време за готвене. Но начинът, по който ти съчетавааш работата и всичко останало, е доста впечатляващ.

Тя взе рендето. В интерес на истината кулинарните ѝ умения бяха ограничени до няколко блюда, но усещаше, че това е само разгривка, Стив още се разкършваше. Изглеждаше малко нервен. Явно преследването на сериен убиец не беше толкова страшна задача, колкото да се гмурнеш в собствените си емоционални дълбини.

— Бива те в толкова много неща — продължи Стив. — Страхотна си с Боби, хлапето те обожава.

— Взаимно е.

„Добре, поне тръгнахме в правилната посока, макар и със скоростта на морска крава. Хайде, Стив. Да минем от чувствата на племенника към чувствата на вуйчото“.

— Може би трябва да си поговорим с теб, докато Боби си е в стаята — каза Стив. — За лични работи.

Тя спря да стърже сиренето, без да пуска рендето.

— Разбира се.

— Има неща, които искам да ти кажа отдавна, но знаеш как става...

Извади едно резенче домати от купата и остави думите да висят във въздуха. Стоеше с вързан език. Не беше обичайното му състояние. Тъмната му коса беше разрошена, едната му буза беше изцапана със сажди. Приличаше на хлапе, помисли си тя, отчасти вероятно и заради тениската с надпис: „Не съм инфантилен, тъп вмирисан задник такъв!“

— Продължавай, Стив. Няма да боли.

— Защо тогава имам чувството, че си режа вените?

— Когато имаш връзка, трябва да се довериш на другия. Можеш да споделяш чувствата си, да разкриваш страховете си, слабостите си. — Тя вдигна ръка и избърса саждите от бузата му.

Той въздъхна дълбоко, сякаш искаше да каже: „Ето, почна се“.

Тя взе чашата си и зачака. Две глътки чакане. Имаше толкова много неща, които искаше да чуе. Думи като „любов“, „планове“ и „бъдеще“, та дори и „сватба“ и „деца“. Естествено, знаеше, че е объркан. Мъжете си бяха такива. Копнееха за любовта на жена и когато я получеха, ги обливаше студена пот.

— Помниш ли какво ти разказвах за Колежанските световни серии? — попита Стив.

Това я озадачи, но все пак каза:

— Отборът ти е бил назад с една обиколка през деветия ининг. Но са те изкарали на трета база в края на играта.

— Какво друго? Какво все ти повтарям?

Това явно беше някаква метафора, реши тя, но каква по-точно? Стив връщаше спомена за най-унизителния ден в живота си. Беше провалил съотборниците си. Вероятно искаше да каже: „Искам да сме един отбор завинаги, Вик, и никога няма да те предам“.

— Казваш, че си я хванал и че реферът е свирил лошо.

— Да, на снимките може и така да изглежда. Но истината е, че усетих как ръкавицата на третия бейзман ме докосна по ръката, когато се хвърлих към базата. През цялото време, Вик, съм лъгал себе си и всички останали. Проклетата истина беше, че бях аут.

„Добре, Стив, изкарали са те от играта. Отборът ти е загубил. Какво общо има това с нас?“

Но не искаше да изглежда критична. Какво беше казала майка ѝ?

„Жената трябва да подкрепя мъжа си“.

Обви ръцете си около врата му и се притисна към него, носовете им почти се докоснаха.

— Разбирам, скъпи. Чувстваш, че цял живот си живял в лъжа.

— Е, не цял живот. Но сега ми олекна, като ти казах какво всъщност се случи.

— Значи отношенията ни могат да преминат на ново ниво? — Подбутваше го, опитваше се да го улесни.

— На какво ниво?

— Мислех, че искаш да си излееш душата, да споделиш чувствата си, забрави ли?

— Да. Чувствах се зле и сега, когато ти казах истината, се чувствам по-добре.

— Ти се чувстваш по-добре? — Тя отстъпи крачка назад, крачка на удивление. — А какво става с нас? Къде отидоха думи като „любов“, „планове“, „бъдеще“? Къде е моето място в твоя живот сега, когато знаем, че си бил чисто и просто аут?

Стив изглеждаше сащисан. Удари една глътка от бирата и отиде до прозореца. От скарата се вдигаше бял дим — или беше избран нов папа, или беше време да слага пържолите. Той се обърна към нея.

— Вик, през всичките тези години не съм казвал на никого какво наистина се случи на мача. Нямаше да го кажа и на теб, ако не те

обичах.

— Продължавай, съдружнико. Какво още?

— Съжалявам, че се държах като кретен за преместването. Мислех си, че нещата са си добре така, както са. Всеки си имаше личното пространство и ме беше страх, че ако нещо се промени, ще се отправим право в голямото неизвестно. Вероятно това ме подплаши.

— А сега?

— Животът е голямо неизвестно, нали? Ако бягаме от рисковете, бягаме от живота.

— Значи наистина имаш планове? За нас имам предвид.

— Главата ми е пълна с планове, само че аз ги наричам „надежди“. Когато се срещнахме, дори не смеех да *планирам*, че ще искаш да си с мен. Но със сигурност се надявах. Дори когато се събрахме, надеждите ми винаги бяха придружени от страхове. Най-големият беше, че някоя сутрин ще се събудиш и ще осъзнаеш каква гигантска грешка си допуснала. Дори сега ми е трудно да повярвам, че искаш да живееш с мен и да ми помагаш в отглеждането на Боби. Що се отнася до бъдещето, е, и за него имам надежди.

Не знаеше дали трябва да продължи да го притиска, но не можеше да остави нещата висящи.

— Какви надежди?

— Ами, за нещо постоянно.

— Да?

— Брак. Деца. — Гласът му се беше превърнал в шепот.

— Това ли искаш наистина, Стиви? — Питаше колкото се може по-внимателно, опитваше се да не го уплаши.

— Някой ден — отвърна бързо той. — Ако всичко върви добре.

„Добре, малко отстъпление. Но извървя цяла миля напред и направи само една крачка назад. Кажеш ли «брак», думата не може да бъде изтрита“.

Виктория хвана двете ръце на Стив и ги сложи на кръста си, защото горкичкят като че ли не можеше да помръдне. После обгърна лицето му с длани и го целуна. Когато устните им се докоснаха, прошепна:

— Това са и моите надежди.

Целуна го още веднъж и телата им се обвиха едно в друго, контурите си паснаха идеално — ин и ян от мъж и жена.

— И между другото, разгледах внимателно снимките от мача.
Наистина си минал под ръкавицата.

— Не, Вик. Усетих как ръкавицата ме докосна по ръката.

— Сбъркал си, мили. Успял си. И винаги ще успяваш.

ТРЯСЪК В НОЩТА

Няколко часа след като думите „брак“ и „деца“ изскочиха от устата му като парапланеристи от самолет, Стив Соломон направи равностойна на живота си.

„Аз съм щастлив човек.

Задраскайте го, госпожо съдебен стенограф. «Щастлив» не го изразява точно. Живея в реклама за бира. Играя плажен волейбол с жената, която обичам“.

Беше споделил чувствата си с Виктория и не беше боляло. Обичаха се и се бяха обвързали отново. Канеха се да направят гигантска крачка, като купят общо жилище и се пренесат да живеят заедно. Стив, Виктория и Боби. Готово семейство.

Боби също изглеждаше щастлив на вечеря. Стив го разсмя и хлапето състави първата си анаграма от цяла седмица. Кой знаеше, че „президентът Джордж У. Буш“ може да стане на У! ДЖУДЖЕ ПЪРДИ, НО БЕЗ ТРТ!

Сега Виктория лежеше до Стив в леглото. Бяха изяли пържолите и бяха омели целия пай. Бяха си поговорили още малко в спалнята, бяха се любили, пак бяха говорили, пак се бяха любили и бяха продължили с приказките.

Стив тъкмо се унасяше — мислеше си, че не би си сменил мястото с никого на света, — когато чуха трясък. Навън духаше вятър и от време на време някое гигантско палмово листо се откъсваше от дървото и изшумоляваше покрай къщата, докато падаше на земята. Но този шум беше различен. Стив беше прекалено уморен и доволен, за да се надигне, но въпреки това го направи.

Къщата беше тъмна и той беше гол. Пъхна ръка под леглото, грабна алуминиевата бейзболна бухалка и излезе бос от спалнята. В кухнята надникна през плъзгащата се врата. Задният двор тънеше в зловещ зеленикав мрак, листата на дърветата бяха осветени отзад от мощните прожектори на съседа. Нещо изглеждаше различно, но какво беше?

Отне му само секунда. Капакът на грила беше на земята. Металният капак трябваше да е подпрян на стената, където го беше оставил. Но беше паднал, сякаш някой, който беше обикалял около къщата в тъмното, се беше спънал в него.

Стив отключи стъклената врата, плъзна я и се провря навън, стиснал здраво бейзболната бухалка в дясната си ръка. Можеше да разбие всеки череп с нея без проблем.

Усети миризма на пушек. Какво гореше, по дяволите?

Цигара!

След това в мрака се чу женски глас:

— Пораснала ти е, откакто беше на девет.

Сърцето му заби лудо. Стив се извъртя, готов да стовари бухалката.

— Насам, Стиви.

Извъртя се на другата страна и видя пламъчето на цигарата и едрата жена, която се беше настанила в шезлонга.

— За Бога, Джанис! Какво правиш тук?

— Ето! Дръж! — Изправи се от шезлонга и му метна една кърпа.

— Помниш ли как майка все ме караше да те къпя, когато беше малък? Мразеше да се къпеш.

Стив уви кърпата — мокра и студена — около кръста си.

— Друсана ли си, Джанис? Какво става, дявол да го вземе?

— Чиста и трезва. Дойдох да видя Боби.

— Посред нощ?

— Това е единственото време, през което можем да говорим, без да ни висиш на главата като зла мащеха. Или зъл вуйчо, или каквото там се падаш.

— Аз се грижа за него. Аз съм му майка и баща и предпочитам да го видя отгледан от вълци, отколкото от теб.

— Щом те бива чак толкова, ще ми кажеш ли къде е той, по дяволите?

— В леглото. Спи.

— Да бе. Чуках на стъклото му десет минути. Няма го.

Първата мисъл на Стив беше, че Боби спи толкова дълбоко, че не е чул как Джанис тропа на прозореца му. Но не, хлапето спеше леко. Врата на кола, затръшната през две преки, полицейска сирена на Дъглас Роуд, свиренето на чайника... всичко го будеше.

Стив се втурна в къщата по коридора. Отвори вратата на Боби със замах и запали лампата. Леглото беше разхвърляно. И празно.

— Боби! — извика Стив. — Боби! Къде си? Боби!

35

ДА БЪДЕШ МЪЖ

Стив крачеше из всекидневната. Виктория правеше кафе. Джанис пушеше.

— Ето какво знаем — каза Стив, напругаше се да разсъждава аналитично и да не се поддава на страха. — Колелото на Боби го няма. Това е добър знак. Ако беше отвлечен, нямаше да му вземат и колелото.

Искаше му се да е прав. Когато видя празното легло, първата му мисъл беше, че Кригър е отвлъкъл момчето. Но не, колелото променяше всичко.

— Онази кубинска принцеса — обади се Джанис. — Може да е отишъл у тях и да го намерим горе, на дървото.

— Голдбърг живеят през една улица — отвърна Стив. — Няма да тръгне с колелото. Но така и така трябва да проверим. Ще ида да видя.

— Имаш ограничителна заповед. — Виктория излезе от кухнята с кана кафе на поднос. — Не можеш да се приближаваш до собствеността им. Аз ще ида.

— Ще дойда с теб — каза Джанис.

— Не. Ще почнеш да се биеш — възрази Стив.

— Аз? Ти го цапна она по устата.

— Престанете и двамата! — Виктория го каза толкова властно, че и двамата млъкнаха. — Губим време. Ще ида сама. Обадете ми се на мобилния, ако има нещо...

Чу се звънецът. По това време на нощта звукът беше смразяващ като писък. Стив си представи полицейска патрулка, младият полицай хапе долната си устна с тъжно изражение.

„Вие ли сте най-близкият роднина на момче на име Робърт Соломон?“

Хукна към вратата и я отвори със замах.

Мирон Голдбърг стоеше на прага по халат и маратонки. Жена му беше на крачка отзад.

— Мария я няма! — Ева изблъска мъжа си. — Изчезнала е!

Това възвърна духа на Стив.
 — Това е страхотно, Ева!
 — Моля?!
 — Тук ли е? — попита Мирон.
 — Не. Боби също го няма. Кое то значи, че са заедно. Означава, че са добре.
 — Но къде? — каза Мирон. — Къде може да са?
 Ева нахълта през вратата.
 — Ако ти си нагласил цялата работа, Соломон...
 — Назад, кучко! — Джанис излезе в антрето.
 — Трябваше да се сетя! — разкрещя се Ева. — Ти си виновна!
 — Какво толкова си се разфучала? Ще се върнат, когато свършат.
 — Джанис се ухили на Ева над двойната си гуша. — Разбира се, вече и двамата няма да са девствени.
 — Курва! — изсъска Ева.
 — Добре, успокойте се всички — намеси се Стив. — Да помислим заедно. Мирон, колелото на Мария у вас ли е?
 — Не знам. Не погледнахме.
 — Обзалагам се, че го няма и че са поне на няколко километра оттук. Къде кара обикновено Мария?
 — Двете ходим надолу към Олд Кътлър — каза Ева. — Пътеката към Матсън Хамък.
 — И Боби я знае. Това е начало. Ще ида дотам с колата, но и в двете къщи трябва да останат хора.
 — С Джанис ще останем тук — каза Виктория.
 Искаше да каже, че Голдбърг трябва да си вървят у тях. Умно, помисли си Стив. Иначе Джанис и Ева със сигурност щяха да се хванат за косите, преди да се е зазорило.
 На Стив му трябваше не повече от минутка, за да нахлузи шортите, с които тичаше, и една тениска. Тъкмо тръгваше към вратата, когато Джанис го спря:
 — Имаш ли някакво пиене, Стиви?
 — „Джак Даниълс“. Над бара.
 — Погледнах. Няма нищо.
 Стив нямаше намерение да търси уиски за сестра си. Но когато се качи в мустанга, се замисли. Какво ли беше станало с неотворената бутилка „Джак Даниълс“?

— О, доста е силничко — каза Мария, докато отпиваше от златната течност. Удари още една глътка и подаде бутилката на Боби. — Бърбън, нали? Татко пие такава.

— Сауър маш — поправи я Боби. — Но всички му викат бърбън. — Вдигна бутилката и отпи. Очите му се насълзиха.

Разхождаха се по края на минитропическата гора в парка „Феърчайлд“, като се провираха през преплетените лиани, дебели колкото кабели с високо напрежение. Беше страшно в тъмното, особено ако обичаш филмите, в които иззад дърветата изскачат убийци о маски.

Боби завъртя капачката на бутилката и двамата тръгнаха през гората. Криволичеха покрай извисяващи се фикуси, папрати бръснеха коленете им, маратонките им потъваха във влажната земя. Боби носеше фенерче, но от него сенките ставаха само още по-тъмни и страшни. Подхлъзна се и за малко да падне. Беше адски тъпо, но Мария не се разсмя. Докато прескачаше през един хлъзгав пън, изпусна фенерчето. Лъчът се плъзна встрани и за част от секундата на Боби му се стори, че вижда сянка на човек. Някой ги следеше! Но когато вдигна фенерчето и го насочи натам, не видя никого.

Изгони тази мисъл от главата си. Това може би беше най-хубавата нощ в живота му и тъкмо започваше. Преди час, когато се качиха на колелетата, Мария свали бейзболната шапка от главата му и си я сложи, натъпка косата си вътре. Жестът, толкова женствен, накара сърцето на Боби да се свие. Мария носеше къси шорти и розов потник, на който с пайети пишеше „ЛОШО МОМИЧЕ“, О-тата имаха формата на сърчица. На светлината на уличните лампи кожата ѝ имаше цвета на кафе „Кубано“ с много сметана.

Минаха с колелата по алеята „Олд Кътлър“, прелитаха над корените, които се подаваха над асфалта. На лунната светлина Боби виждаше нежните извивки на прасците на Мария, докато тя въртеше педалите, виждаше и ивицата нежна карамелена кожа, която се подаваше над шортите. Беше страхотна, направо супер. Не можеше да повярва, че е тук, с нея.

— При следващото пълнолуние. Тропическата гора във „Феърчайлд“. Ще отбележиш точка, обещавам ти.

Това бяха думите на доктор Бил. Знаеше толкова неща, които вуйчо Стив не знаеше. Или може би ги знаеше, но не искаше да му каже. Като например, че момичетата се разгорещавали при пълнолуние, дори момичетата, които не били много отворени.

Спуснаха се по Олд Кътлър към Матсън, прекосиха влажната гора, вдишваха солените миризми, слушаха крякането на жабите и жуженето на насекомите. После, до езерото, образувало се от прилива, под увисналата над залива пълна луна, се целуваха.

Целувката беше пробна, Боби се беше навел пръв, изчака Мария, надяваше се да се присъедини към екшъна. Направи го: миришеше на портокали и ванилия, парфюмът на майка ѝ. Втората целувка беше по-нежна, по-бавна, по-мокра, по-дълбока. Той здравата се надърви.

„Страхотна идея, доктор Бил!“

После започнаха да надигат бутилката „Джак Даниълс“. Ракетно гориво, висок градус, според етикета. Стомахът на Боби малко се бунтуваше и по челото му избиваше пот. Трябваше да хапнат нещо.

„Вземи нещо за пиене. Водка, ром или бърбън. Колкото е по-висок градусът, толкова по-добре. Това ще я поотпусне“.

Но доктор Бил не беше споменал нищо за храна. Щеше да е хубаво, ако имаше солети или чипс. Може би и одеяло. И презервативи?

Но откъде можеше да намери презервативи? Вуйчо Стив не използваше презервативи. Боби беше видял противозачатъчните на Виктория в банята — приличаха на бонбонки в пластмасова кутийка.

След три глътки бърбън, две хълцания и пет мокри целувки Боби и Мария се качиха на колелата, върнаха се през храсталаците и се спуснаха по алеята към „Феърчайлд“. Портите бяха заключени, затова скриха колелата в живия плет от хибискус и се прехвърлиха през оградата. Сега вървяха през тропическата горе към павилиона с тропически плодове, за да си намерят нещо за ядене.

Павилионът представляваше гигантска оранжерия с пирамидален покрив, за да побира големи дървета. Беше отключен и когато влязоха, Боби започна да бере плодове. Личи и маракуя, поне тях ги познаваше, но трябваше да чете малките табелки, забити в земята пред останалите: хлебно дърво, саподила и разни други с люспи, които не изглеждаха особено апетитни.

Седнаха на зелената пътека, хапваха плодове и пиеха уиски, в промеждутъците се целуваха. Маракуята беше мека, с малки черни семенца. Хлебният плод беше леко лют, а личите — сладки като грозде. Нито едно не вървеше особено с уискито. Боби легна на тревата и се загледа във върховете на дърветата, които сякаш се полюшваха от бриза, макар че тук вътре нямаше вятър.

„Замая ми се главата. От уискито и целувките с вкус на маракуя“.

Мария разправяше за някакво момиче в училище, истинска мръсница, която след физическо използвала банан, за да ѝ покаже как се прави, нали се сещаш, свирка, но тя се задавила и като се закашляла, бананът ѝ излязъл през носа.

— Пълна отврат — завърши Мария. От историята не му стана по-леко на стомаха.

Мария се кискаше и се връщаше към подробностите от епизода с банана. Боби я слушаше с половин ухо. А после чу, че вратата на павилиона изскърца... а може би не. Миг по-късно Мария се наведе и го целуна отново. После не знаеше точно как стана, двамата лежаха на тревата с преплетени крака, целуваха се, стенеха и търкаха телата си едно в друго.

Боби понечи да плъзне ръка под потника на Мария, но тя го хвана за китката. След секунда дръпна ръката си и провря другата под потника — „Ако Пикет беше направил подобен зигзаг, битката при Гетисбърг щеше да приключи по друг начин“ — и миг по-късно той вече беше хванал сутиена ѝ. Беше памучен.

И розов. Надписът се пренареди в ума му от само себе си. О, МОМЧЕ — ШИЛО!

Дръпна го.

— Боби, недей!

Спомни си какво му беше казал доктор Бил.

„Мъжът е ловец. Мъжът убива плячката и обладава жената, която иска“.

— Не, Боби. — Тя отново бутна ръката му. Твърдо, така, както ги учат майките, реши Боби.

— Хайде, Мария. Искаш го. Знам, че го искаш.

Отново чу гласа на доктора, сякаш беше тук и ги наблюдаваше:

„Когато каже «не», означава «може би». Когато «може би», означава «да»“.

— Боби, харесвам те. Наистина. Но нека само да се целуваме.

Целият се изпоти и стомахът му започна да се надига. Но толкова се беше надървил, че вече започваше да го боли. Хвана лявата ѝ ръка с дясната си и я стисна отстрани. После плъзна другата си ръка по гърба ѝ и се опита да разкопчае розовия сутиен.

— Боби! Не!

Тя се мятеше, но вероятно искаше само да го възбуди още повече.

„Жените винаги отстъпват на силните мъже“.

Не можеше да разкопчае проклетото нещо, така че дръпна сутиена и той се смъкна на корема ѝ.

— Ох! Боби, какво правиш?

„Бъди мъж, Робърт. Вземи каквото искаш. На Мария ще ѝ хареса. Повярвай ми. Знам“.

— Ще ти хареса, Мария — каза Боби, мъчеше се да говори с дебел глас. — Повярвай ми. Знам.

КАКВО ИСКАТ МОМИЧЕТАТА

Въздухът не биваше да ухае толкова сладко в такава нощ, помисли си Стив.

Гюрукът на мустанга беше свален, във влажния въздух миришеше на жасмин, пълната луна ту се появяваше, ту се скриваше сред облаците. Той караше по Олд Кътър Роуд. Беше по-разтревожен, отколкото беше показал пред другите.

С целия хаос, който се беше развихрил — Джанис и Кригър, Айрини и Виктория, Фрескин и Голдбърг — се чудеше дали е прекарвал достатъчно време с Боби. Беше ли оставил собствените си проблеми да го отклонят от най-важното нещо в живота му?

„Престани да се тревожиш. Боби е добре“.

Не спираше да си го повтаря. Момчето не беше избягало от къщи, не беше отвлечено. „Мария е първото момиче, което му е показало обичта на пъпа си, така че експериментира. Вероятно се натискат под някоя палма и ще се появят на разсъмване, потни и изпоядени от комарите. Нормално е.

Добре е. Стига си се тревожил“.

Вече беше проверил в Кокоплъм, беше слязъл до залива и после се беше върнал до кръговото на Гдйбълс Уотървей. Сега зави наляво по Матсън Хамък. Мина покрай пустата поляна за пикник и подкара успоредно на алеята за велосипедисти, която се виеше през преплетените черно-червени мангрови дървета. Спря на соленото езеро. На паркинга нямаше коли. Рамката за велосипеди беше празна.

Нито Боби. Нито Мария.

Слезе от колата и заобиколи езерото, което беше на метри от залива. Беше прилив и във въздуха се носеше мирис на тиня. Жерави се разхождаха по мокрия пясък, търсеха си ранна закуска. От другата страна на залива по небостъргачите на Кий Бискейн проблясваха светлинки. На север високите сгради в центъра бяха тъмни.

Тишината наруши един голям траулер — пърпореше през канала. Ранно начало на риболовния ден. На хоризонта над океана проблясваха

светкавици и озаряваха перестите облаци. Вятърът се усилваше и се вдигаха вълни. Пълната луна се скри зад сгъстяващите се облаци, но продължаваше да свети на небето като лампа през абажур. Прогнозата обещавахе дъжд и гръмотевични бури, предизвикани от приближаващия студен фронт.

Стив се върна в колата и подкара още по на юг по Олд Кътлър. Спря пред тропическия парк „Феърчайлд“. Беше водил Боби тук няколко пъти, на момчето му беше харесало заради тишината. Шумовете все още го притесняваха. Спокойствието беше най-важното за терапията му.

Паркира при портата. Беше заключена. Слезе от колата, като остави фаровете включени. Клекна на тясната прашна алея, която вървеше покрай оградата до входа. До хибискуса имаше следи от велосипеди. Два на брой.

„Добре, и какво?“

Първо, следите бяха пресни. Беше преваляло за кратко късно следобед и следите бяха оставени след това.

„Супер! Заслужи скаутска значка, но както вече казах, какво от това?“

Оттук нямаше накъде да продължиш. Пътеката свършваше до оградата. Значи колоездачите трябваше да се спрели и да са оставили колелата си тук. Може би бяха влезли вътре.

И после какво?

Стив не знаеше. Само че, в червеникавата пръст две следи от гуми се приближаваха към оградата, а се връщаше само една. Какво беше станало с другото колело?

В същия момент мобилният му телефон иззвъня и той се стресна. На екрана бе изписан домашният му телефон.

— Кажи, Вик?

— Боби тъкмо идва с колелото.

— Супер! Мария прибрала ли си е?

— Не. — Усети напрежението в гласа й. — Стив, Боби не знае къде е.

Малко преди зазоряване Стив зави и спря на алеята пред къщи — и чу как някой извика.

Не беше видял Ева Муньос-Голдбърг, която тичаше към входната врата. Тя пъргаво отскочи встрани и предната броня мина на милиметри от нея. Беше в страхотна форма от степ или тай-чи реши Стив. Браво на нея. Иначе щяха да го обвинят в пътнотранспортно произшествие с фатален край.

Ева прескочи едно храстче и се подхлъзна на мокрите от росата камъни. Вторият писък се чу, когато политна напред и се просна на земята. Стив се възхити колко пъргаво се изправи и веднага почна да го ругае.

Колелото на Боби беше опряно на бразилския пипер. Кое то значеше, че момчето е вътре. Стив чу виковете още преди да стигне до входа. Завари Ева във всекидневната, с разранени колене и разчорлена коса. Крещеше на Боби:

— Къде е Мария? Къде е?

Джанис бе сложила покровителствено ръка на рамото на Боби и бе запретила с пътя на Ева към сина си с мощното си туловище.

— Назад, кучко, че ще ти трябва нова пластична операция.

— Добре, че дойде, Стив — каза Виктория.

Стив не беше сигурен кое е по-тревожното: това, че Ева крещи, или че Джанис държи Боби.

— Ела тук, Боби. — Дръпна го от майка му, пхна едната си ръка под мишниците му, а другата под задника и го вдигна. Лесно е да вдигнеш някое хлапе, но не и дванайсетгодишно момче, та дори да е кльощаво като Боби.

Боби трепереше, беше пребледнял и имаше кисел дъх.

— Вониш, момче!

— Повърнах.

Стив отнесе Боби в кухнята, само за да го махне от останалите. Чу как Виктория увещава двете жени да се успокоят и да оставят Стив да се оправя.

— Съжалявам, вуйчо Стив.

— Няма нищо. Къде е Мария?

— Не знам. Бяхме във „Феърчайлд“. Тя ми се разсърди и си тръгна.

— Защо ти се разсърди?

— Държах се глупаво.

— И?

— Опитях да направя това, което ми каза доктор Бил...

Стив стисна зъби, заля го гореща вълна.

— Доктор Бил ли?

— Каза, че трябвало да заведе Мария там на пълнолуние, защото тогава момичетата се възбуждали. И после щяла да иска да го направим.

— Но когато сте отишли, Мария е казала „не“?

— Да.

— И ти какво направи?

— Първо се опитах да я принудя. Но после спрях. Спомних си онези глупости, на които ме учеше. „Не“, означава „не“. „Може би“ означава „не“. Да си останеш непорочен е проява на зрялост. И така нататък.

— Браво. Но Мария въпреки това ти се разсърди?

— Да. Стана ми гадно и се издрайфах върху някаква бромелия. Отидох до езерото да се измия и когато се върнах, си беше тръгнала. Взех си колелото, но нейното го нямаше. Реших, че се е прибрала.

— Опитал ли се да я настигнеш?

— Да. Как разбра?

— Защото аз щях да се опитам. Щях да карам много бързо. Ако е имала само няколко минути преднина, си щял да я настигнеш.

— Опитях. Но изобщо не я видях.

„Защото е била отвлечена! Когато е отишла да си вземе колелото, някой я е причаквал“.

И тогава си спомни. Разговора в кабинета на Кригър.

„Един хипотетичен въпрос, Соломон. Ако Робърт убие Мария, няма ли да си готов на всичко, за да не влезе в затвора? Няма ли дори да поемеш вината вместо него?“

Ръцете му неволно притиснаха момчето още по-здраво. Противоречиви чувства. Благодарност, че Боби е невредим. Пълен ужас при мисълта, че приятелката му може вече да е мъртва. Може би Боби чу, че Стив се задъхва, или пък усети как сърцето му бие лудо. Независимо какво беше, момчето изхлипа.

След миг Виктория беше до тях и рошеше косата на Боби. Той протегна врат като котарак, който чака да го погаят. След още миг дойде и Джанис.

— Оная кучка се разкара — докладва тя. — Как си, момчето ми?

Боби повдигна рамене. И стегна ръцете си около врата на Стив.

— Стив, мога ли да прегърна сина си, ако обичаш?

— Да.

— Защото нямаш право да го разделяш от... — Изведнъж млъкна. — „Да“ ли каза?

Стив пусна Боби на земята.

— Трябва всички да сме от един отбор, Джен.

— Защо? Какво става?

— Сложи Боби да си легне и ще поговорим.

Озадачена, Джанис уви месестата си ръка около момчето и го поведе към стаята му.

— Какво е станало, Стиви? — попита Виктория.

Той едвам намираще думите:

— Кригър. Отвякъл е Мария. Ще я изнасили и ще я убие. И ще обвини Боби. Само и само да ми го върне.

Виктория премигна, но бързо се съвзе.

— Ще говоря с Ева. Ти извикай полиция.

В този миг се чу женски писък. Стив го позна веднага. Тази сутрин го чуваше за трети път.

Втурнаха се навън. Ева стоеше до колелото на Боби. Ципът на закачената за седалката винилена чанта беше отворен. Ева притискаше нещо към гърдите си. Миг по-късно, когато Стив осъзна какво е, го заля див ужас.

— Къде е тя? — Ева се затича към Стив и замахна да го удари. — По дяволите! — Гласът ѝ се раздираше от ридания. — Какво ѝ е направил?

Удари заваляха по гърдите, раменете, ръцете му. Ръката ѝ се отплесна и го удари в слепоочието. Стив дори не се опитваше да се предпази. Вече изпитваше такава болка, че дори не усещаше ударите на дребната жена. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, около юмрука ѝ беше увит малък розов сутиен.

ОТ БЛАТАТА КЪМ МОРЕТО

Ченгето изглеждаше познато.

Дребен афро. На значката му пишеше: „Тиле“. Скептичен поглед.
„Да, момчето, което ме арестува в радиостанцията. Втория път“.

Нямаха късмет. Стояха на алеята пред Стив малко след седем сутринта. Джанис се беше разплула на канапето. Боби спеше в стаята си, Виктория седеше до него. Мирон и Ева си бяха отишли вкъщи и даваха показания пред партньора на Тиле — Родригес.

— Доктор Кригър е отишъл с кану по Сууани — каза Тиле.

— С ка-ну по Су-уа-ни? — Стив използваше най-подигравателния си тон и нарочно накъсваше думите. — Най-тъпото алиби, което съм чувал, а клиентите ми използват хиляди.

Тиле сниши гласа си и каза със сериозната интонация на ченге:

— Твърдите, че доктор Бил е отвлякъл момичето и е пъхнал доказателството, за да уличи племенника ви, но нямате никакво доказателство. Слушал съм шоуто на доктор Бил...

„О, супер! Фен!“

— ... и мисля, че има право за някои неща. Колкото до момичето, сигурно спи в нечий заден двор и всеки момент ще се появи по улицата с колелото си.

Ченгетата обикновено приемат най-лошото, защото виждат най-лошото. Но това момче беше оптимист, реши Стив.

— Свързахте ли се с мобилния на Кригър?

— Не можахме. Той е нагоре по реката след Хачбенд, а там няма обхват.

„Нагоре по реката, след Хачбенд? Боже, а аз съм в Мейбъри с някакъв комедиен полицай!“

— Какво, прави там? — попита Стив.

— Лови костури, както разбрахме.

— Чакайте да отгатна. Жената, която живее в къщата на Кригър, ви е пробутала цялата тази история.

Тиле си погледна бележника.

— Мари Аманда Лем. Точно така.

— Кригър ѝ е промил мозъка. Ще каже това, което той иска.

— Излъгала ли е, като ми каза, че двамата с племенника ви сте негови пациенти?

— Не сме точно пациенти.

Ченгето отбеляза нещо в бележника си.

— Значи нямате съдебна заповед да посещавате доктор Кригър?

— Е, технически е така, но...

— За сексуално провинение.

— Не!

Ченгето се почеса с химикалката по малките плитчици.

— Извадих доклада, Соломон. Момчето е воайор. И госпожица Лем твърди, че веднъж излязла от душа и ви заварила да се криете в банята ѝ.

— В спалнята — поправи го Стив, започваше да издребнява по адвокатски. — Бях се скрил в спалнята ѝ. Но това няма нищо общо със съдебната заповед да ходя при Кригър.

— Точно така. Тя е заради склонността ви към насилие.

— Виж, Тиле, Мария я няма. Часовникът тиктака. Докато решите да си размърдате задниците, може и да е мъртва.

— Надявам се да не е. Заради вас. Защото племенникът ви е видял момичето последен. Според собствените му признания в пияно състояние се е опитал да я насили въпреки съпротивата ѝ и нейният сутиен е намерен сред вещите му. Според мен единственото доказателство сочи право към него.

Спряха пред дома на Кригър. Виктория слезе първа. Сутринта беше мрачна и ветровита и миришеше на дъжд. Бяха оставили Боби с Джанис, но Сеси щеше да дойде да ги пази.

По пътя Виктория беше попитала Стив дали има план за действие.

— Аманда ще ни каже къде е Кригър — категорично заяви той.

— И да издаде любовника си?

— В нея има искрица на нещо добро. Трябва да разчитаме на това.

Виктория не беше толкова сигурна.

— И как ще го направим?

— Доброто ченге и лошото ченге.

— Аз ще съм доброто ченге, така ли?

— Което означава, че си първа. Ако не излезе нищо, поемам аз.

Виктория бе скептично настроена, но си замълча. Нямаше нужда да подрива увереността на Стив.

Аманда отвори вратата. Стив за първи път я виждаше с дрехи тук. Цял комплект, ако трябваше да е точен: червен потник и впити бели шорти. Без сутиен и явно и без гащи, ако се съдеше по прозиращата татуировка. Без грим. Косата на опашки. Двайсетгодишна се правеше на четиринайсетгодишна.

Усмихна се и каза:

— Леле, още гости! Здравейте, госпожице Лорд. Направихте ли си вече коламаска на триъгълника?

Виктория хвърли кръвнишки поглед на Стив, който присви рамене, сякаш искаше да се извини.

— На този сладур много му хареса пистата ми за приземяване.

— Аманда закачливо врътна брадичка към Стив.

— Стига глупости, Аманда — каза Стив. — Трябва да поговорим.

Тя не му обърна внимание, беше се съсредоточила върху Виктория.

— Предложих му да я огледа отблизо, но той каза, че щял да си помисли.

— Наистина необичайно — отвърна Виктория. — Сладурът рядко мисли, преди да направи нещо.

След минута бяха вътре. Безлична всекидневна с канапе и две кресла. Стара камина. Чамов под. Ниска маса с купа позавехнали плодове. Никакви лични вещи освен масления портрет на Кригър на яхтата.

— Аманда, наистина трябва да ни помогнеш — каза Виктория приятелски.

— Както казах и на ченгетата, Бил замина с яхтата.

— Не мислим така. — Пак приятелски, пак мило. — Смятаме, че Бил е отвлякъл едно дванайсетгодишно момиче. Страхуваме се от това, което може да й направи, ако не го спрем.

— Глупости — отвърна Аманда, самата тя говореше като момиченце. Взе една зелена ябълка от купата, пхна крака под дупето си и започна да я хрупа.

Изобщо не изглеждаше разтревожена. Липсващо момиче. Любовникът ѝ — заподозрян. А тя си седеше и си хрупаше ябълка. Възможно ли беше, зачуди се Виктория, и Аманда да е същият социопат като Кригър?

— Чичо Бил е любовник, не убиец — каза Аманда с лукава усмивка. — Знам го много добре.

— По дяволите, Аманда! — намеси се Стив, преди да му е дошло времето. — Кригър е убил Джим Бишиърс. Убил е и един капитан, Оскар Делафуенте. И майка ти.

— Сега вече знам, че лъжеш — каза Аманда. — Аз я убих тая вещица.

Каза го с известна доза задоволство, което разтревожи Виктория.

— Била си на тринайсет, Аманда. Кригър те е дрогирал, когато те е прелъстил. Паметта ти може да те лъже.

Стив поде историята и двамата започнаха да я обработват:

— Майка ти е разбрала за вас и двамата са се скарали. Кригър я е ударил с пръта и я е бутнал в джакузито. После те е убедил, че си го направила ти.

— Както вече казах, нещата са точно обратните. — Аманда се разсмя. — Аз прелъстих Бил. Пуших малко трева, нищо друго. Бил ми даде валиум, когато убих мама, защото бях превъртяла. Искях да се обадя на ченгетата и да си призная, но Бил каза, че той щял да се погрижи за всичко.

— Промил ти е мозъка, по дяволите! — извика Стив.

Аманда отхапа огромно парче от ябълката.

— Къде беше ударена мама, сладурче?

— От дясната страна на черепа.

— Чичо Бил е десняк. Ако са се сбили, нямаше ли да я удари от лявата страна?

— Пинчър изясни този момент. Майка ти явно се е извърнала да побегне, когато я е цапнал.

„Ха-ха-ха“ — то на Аманда беше пресилено, като и всичко останало у нея, помисли си Виктория.

— Не стана така — каза тя. — Аз и мама. Бяхме с лице една към друга. Нарече ме курва, каза, че щяла да ме прати в изправително училище и повече никога нямало да видя Бил. Вдигнах пръта и я ударих с всичка сила. Падна в джакузито, а аз стоях и я гледах как се дави.

Взе още една ябълка от купата и я подхвърли — с лявата ръка — на Стив. Той я хвана и двамата с Виктория се спогледаха.

— Чичо Бил скри пръта — продължи Аманда. — И измисли историята, че мама се подхлъзнала и си ударила главата. Съдебните заседатели не му повярваха. Че защо да му вярват, като си беше лъжа?

— Не ти вярвам — каза Стив.

— Аз пък ти вярвам. — Виктория стана, грабна ябълката от Стив и започна да си я подхвърля от ръка в ръка, докато говореше. — И ако съм права, ако казваш истината, дължиш живота си на Кригър. Обзалагам се, че си му била вярна през всичките години, докато е бил в затвора.

— Бях добро момиче. Обещах му, че ще го чакам, и го дочеках.

Виктория кимна.

— След онова, което е направил за теб — прикрил е убийството, което си извършила — как би могла да постъпиш по друг начин?

— Разбрахте ме, госпожице Лорд.

Виктория направи една крачка към Аманда.

— Което означава, че никога няма да го предадеш, независимо какво е направил в миналото или какво ще направи сега.

Аманда намигна на Стив.

— По-умна е от теб, сладурче.

— Знам — призна Стив. Извърна се към Виктория, изглеждаше сразен. — Значи щом Аманда е убила майка си, съм прецакал невинен човек. Нищо чудно, че ме мрази.

— Но си бил прав за всичко останало. — Като продължаваше да подмята зелената ябълка от ръка в ръка, Виктория се заразхожда пред канапето: Аманда седеше на него с кръстосани крака. — Кригър е убил Бишиърс и Делафуенте, нали, Аманда?

— Никога няма да кажа — отвърна тя с гласчето на малко момиченце.

— Знаеш ли каква е разликата между Стив и мен? — попита Виктория.

— Не знам и не ми пука.

— Стив никога не би ударил жена. Не му идва отвътре. Виж, на мен...

И преди Стив да се усети, замахна с все сила. Не странично. Юмрукът ѝ, стиснал ябълката, се стовари с цялата си тежест.

Ябълката буквално се размаза в носа на Аманда. И размаза носа ѝ, разбира се.

Чуха се три звука, през интервал от секунда. Пукането на хрущял, тупването на задника на Аманда на пода и скимтене.

Стив чу скимтене — и осъзна, че е изскимтял той. От носа на Аманда шурна кръв, от устните ѝ излезе розов балон.

Вик наистина ли я беше нокаутирала с ябълката?

— Кучка с кучка! — изкрещя Аманда. — Счупи ми носа!

— Вдигни си главата назад, да ти спре кръвта — нареди Виктория, превърнала се изведнъж в медицинска сестра.

— Господи, Вик! Защо го направи?

Беше сащисан. Откакто я познаваше, най-голямата ѝ проява на насилие бе жестокият ѝ бекхенд на тенис корта.

— Нима не разбираш, Стив? Няма смисъл да се молим и да се мъчим да открием искрицата човечност, която мислиш, че се крие в това побъркано зверче.

— А боят ще свърши работа, така ли?

— Ти си демократ, аз съм републиканка.

— И какво от това?

— Ти не вярваш в използването на сила. Но единственият начин да изтръгнем нещо от нея е като минем на вариант „Абу Граиб“^[1].

— В никакъв случай.

Виктория се отклоняваше от сценария. Стив трябваше да е лошото ченге, но явно не беше се проявил като достатъчно лош.

Аманда се изправи, кръвта продължаваше да шурти от носа ѝ. Посегна към мобилния телефон на масичката, но Виктория я сграбчи за китката и изви ръката ѝ зад гърба.

— Ох! — изсъска Аманда. — Ти да не си лесбийка ма?

Виктория грабна телефона и го хвърли към камината. Улучи картината с Кригър, точно средата на яхтата. Проби дупка в платното.

— Бил ще се ядоса — каза Аманда. В гласа ѝ нямаше и следа от малкото момиченце. — Много си обича тази картина.

Като продължаваше да стиска китката ѝ, Виктория я подкоси и тя падна на колене. Виктория затегна хватката и изви ръката ѝ, все едно кършеше крило на пиле. Кръвта от носа на Аманда капеше по пода. Виктория извиваше ръката ѝ все по-високо и по-високо, докато опаката страна на китката не опря врата ѝ.

— Мамка му! Боли!

— Вик, какво правиш?

— Опитвам се да спася момичето. И Боби. Вземи свърши нещо полезно и намери с какво да я вържем.

Възможно ли беше любимата му жена и съдружничка да е превъртяла?

— Къде е той, Аманда? — попита Виктория. — Къде е завел Мария?

— Да ти го начукам!

Виктория започна да извива китката ѝ към лопатката. Чу се *пук!* И писък.

— Извади ти се лакътят — уведоми я Виктория. — Тренирам бойни изкуства. Зверски боли, нали?

Аманда лежеше просната на пода и хлипаше.

— Вик, би ли спряла за минутка?

— Нямаме минутка: Ако не открием Кригър, момичето ще умре. Нали така, Аманда?

Нямаше повече „да ти го начукам“, само хълцане.

— Да поработим върху другата ръка — каза Виктория.

— Чакай. — Аманда се надигна на колене. — Бил обича малки момиченца.

— Айде стига бе!

„Коя е тази жена? Това просто не може да е Виктория!“

— Понякога ги отвлича. Не знам какво става с тях.

— Знаеш, разбира се — категорично заяви Виктория. — Ако реши, че могат да го разпознаят, ги убива.

— Не го питам. Имаше едно момиче в Редлендс. Някъде на дванайсет...

„Момичето, което изчезна в Редлендс...“

Кригър се беше опитал да припише изчезването на детето на едно момче с увреждания. Нищо чудно, че знаеше толкова много за серийните убийци. Познанията му спадаха към категорията, на която криминалистите викаха: „Трябва да си такъв, за да знаеш толкова“.

— Къде отиде? — обади се Стив, вече в час с програмата. — Има ли апартамент някъде? Хижа в Глейдс? Къде!

Аманда не отговори и Виктория посегна към другата ѝ ръка. Този път не се наложи да я извива — Аманда се предаде. Обърна глава към картината над камината.

Стив проследи погледа ѝ. Кригър и лъскавата му яхта „Психотерапия“.

— Яхтата! Завел я е на яхтата!

Аманда не каза нито дума, но погледът ѝ говореше, че е познал.

— Къде я държи? — попита Виктория.

— В Гроув — прошепна Аманда.

— Хайде, Стив. Да вървим.

— Не.

— Не?

— Нещо не е наред. Всички лъжат, когато ги измъчват.

Спомни си снимките на яхтата в кабинета на Кригър. Док, канал, остров с мангрова горичка. Островът се виждаше ясно и си спомни, че го беше виждал и преди. Осигуряваше заслон на яхтите, закотвени далеч от дока.

Островът. Островът. Островът.

Не беше в Гроув. Къде беше? Опита се да се съсредоточи, както правеше Боби. Какво можеше да си спомни? Закуска. Не. По-скоро обяд. Ресторантът на магистрала „Рикънбекър“ по пътя към Кий Бискейн. От ресторанта гледаш право през канала към мангровия остров.

— В Грандън Парк е. На Кий Бискейн. Там си държи яхтата.

— Значи тръгвай! — нареди Виктория. — Аз ще се погрижа Аманда да не мърда оттук.

— Закъсняхте — каза Аманда; в гласа ѝ нямаше нито задоволство, нито съжаление. — Вече е отплувал.

— Къде?

— Не знам. Някъде в океана. Бил оправя момичетата в открито море. После връзва нещо тежко на трупове и ги хвърля през борда.

За него във водата има някаква мистика.

Стив отново си спомни думите на Кригър. Тоя идиот не вярваше в пепел при пепелта и прах при прахта. Вярваше във водното начало и водния край. Как го беше казал?

„От блатата към морето“.

[1] Иракски затвор, в който са доказани издевателства над иракски арестанти от американски войници — Б.пр. [↑](#)

Цели завеси дъжд се изливаха върху паважа, вятърът духаше от север. Мустангът буквално плуваше по магистралата и се тресеше от мощните пориви на бурята.

Стив държеше волана с една ръка, а телефона с другата. От 911 му казаха да се обади на бреговата охрана. Дежурният в базата му каза, че не можели да изпратят цяла флотилия патрулни кораби, катери и хеликоптери на майната си заради предположение на гражданин, че някъде в морето се извършва престъпление.

Звънна пак на полицията. След като го прехвърлиха два пъти и изслуша записаните съвети за предотвратяване на престъпления, чу гласа на полицай Тиле.

— Странно, че се обаждате, Соломон. Търсим ви.

— Защо?

— Имаме съдебна заповед да ви приберем. Явно не сте ходили на терапия за овладяване на гнева.

— Това са глупости! — Каза го така, сякаш отдавна е овладял гнева си.

— Заключение на доктор Кригър е пред мен.

— Кригър трябва да гоните. Качил е Мария на яхтата си. Той е...

— Наистина трябва да превъзмогнете тая работа с доктор Бил.

— По дяволите, чуй ме! Кригър е убил момичето в Редлендс. Ще извърши ново убийство.

— Добре, господин Соломон. Защо не дойдете в участъка и да ни разкажете всичко?

— Защо? За да ме арестувате ли?

— Говорите малко параноично, господин Соломон. Къде точно се намирате?

Стив затвори телефона и влезе в пристанището. Колата спря с плясък. Стив изскочи и се затича към административната сграда, прескачаше локвите. На пилоната на покрива на малката постройка

плющеше червен флаг: „Забранено излизането на малки съдове“. Вятърът стигаше до двайсет и пет възела.

Стив пресметна, че Кригър има няколко часа преднина. „Психотерапия“ сигурно беше в „открити води“, както бе казала Аманда, но къде? Трябваше да намери човек, който знаеше къде обикновено плава Кригър. Може някой да беше видял как яхтата напуска дока. Ако кажеха в колко часа е станало, можеше да се определи разстоянието. Стив имаше нужда от нещо — каквото и да било, — за да продължи.

Тениската и джинсите му бяха вир-вода. Беше на пет метра от сградата, когато видя друг флаг. На едномачтова яхта. В редицата лъскави моторни яхти в петнайсетметровия клас. Флагът се вееше и на него се виждаше ликът на брадат мъж със старовремски костюм. Стори му се познат.

„Зигмунд Фройд!“

Кой друг би вдигнал флаг с lika на Фройд?

Стив се спусна по кея към яхтата с разветия флаг. На бетонния стълб с жълта боя беше изписано: „Фройдистка грешка“. А на корпуса на боядисаната в синьо и бяло яхта, вързана за дока: „Психотерапия“.

Въжетата на носа и кърмата бяха опънати, фендерите си бяха на място. В кокпита и двата стола за риболов бяха покрити с предпазни калъфи. Както и таблото на капитанския мостик. Нямаше признаци, че на борда има някой или че някой скоро се е качвал. Значи Кригър не беше довел момичето тук малко преди да съмне. А сега посред бял ден, макар че беше по-скоро сив от дъжда, със сигурност нямаше да го доведе.

Аманда бе излъгала! Виктория почти я беше осакатила, а тя пак беше излъгала!

Стив се огледа. Много яхти и нито жив човек в този шибан делничен ден. Дъждът плющеше по бетона, помиташе доковете като стена, спираше за малко и продължаваше пак. Яхтите стенеха, привързани за стълбовете. Две чайки летяха ниско, бореа се с вятъра. На близкия стълб бе кацнал пеликан и сякаш гледаше право в него.

Стив стъпи на планшира и се вмъкна в кокпита. Тикова палуба, избеляла от слънцето, извеждаше дъждовната вода през водостоците на кърмата. Отвори хладилника за стръв. Празен. Отиде до шкафа с

рибарски такъми, отвори чекмеджетата. Кукички, плувки, ножове, макари с корда.

Махна възглавницата от едната пейка и вдигна капака. Такъми, обувки, спасителни жилетки.

Никакви дванайсетгодишни момиченца.

Вдигна капака на другата пейка. Спасителни пояси. Стара въдица. Три метални кофи, чисто нови. Лопата, не нова. Приличаше на градинска, по извития остър ръб имаше коричка от пръст. И брезентов сак, може би два метра дълъг, с разкопчан цип. Достатъчно голям, за да побере въдици или леководолазна екипировка... или четирийсеткилограмово момиче. Стив бръкна в сака с ръце, опипа го отвътре — и му се искаше, и не му се искаше да открие нещо.

„Кое би било по-добре? Доказателство, че е била тук? Или нищо?“

Но сакът беше празен. Нямаше барети на малки момиченца, нито бели чорапи, нито бележки, в които да пише „Помощ“!

После долови аромата. На какво беше? Навря главата си в сака и вдиша дълбоко. Цитрус. Сякаш в сака беше имало портокали.

„Или момиче, напръскало се с парфюма на майка си!“

Помнеше мириса от стаята на Боби.

Втурна се към вратата на салона. Стъкло в метална рамка. Заключено. Грабна клещите от шкафа и го счупи. Звукът го стресна. Но не се чу аларма. Никой не извика. Единствено пеликанът реагира: размахна огромните си криле и отлетя да си търси по-тихо местенце.

Стив бръкна през счупеното стъкло, отвори и влезе в салона. От едната страна имаше кухня. Печка, хладилник, микровълнова, вградена пейка и занитена за палубата маса. По стените — грамоти, които свидетелстваха за улавянето на много невинни риби в най-различни състезания.

— Ехо! — провикна се той. — Мария!

Нищо.

Слезе няколко стъпала надолу, подгизналите му маратонки скърцаха. Провери каютите. Оправени легла, чисто и подредено. Нямаше никого. Продължи напред. Хавлиена кърпа, праметната над вратата на душа. Мокра.

„Тя е тук! Или е била тук!“

Върна се в салона. Водата плющеше, фендерите се удряха в корпуса. Една петметрова яхта подскачаше към открито море — две хлапета не обръщаха внимание на флага. Някъде под палубата нещо изскърца и нещо друго изтрака. Корабни звуци. Нищо не значеха.

— Мария!

Чу тропане. Метал върху метал? Не, по-тъп звук. Можеше да е всичко или нищо.

— Мария!

Трон! Трон!

От машинното. Намери люка, вдигна го, взе фенера от скобата и се провря по стълбата към потъналото в пълен мрак отделение. Огледа резервоарите и тръбите, подпорните и напречните греди и двата огромни дизелови двигателя.

До тях, на колене, с лепенка на устата, с омотани ръце и крака, вързана за единия, седеше Мария Муньос Голдбърг. Очите ѝ бяха затворени и тя удряше чело в палубата. Трон! Трон! Трон!

СПАСИТЕЛНА АКЦИЯ

С разтуптяно сърце, Стив отлепи лепенката от устата на Мария и трепна, когато тя извика от болка. Имаше червени следи около устните, челото ѝ се беше разкървало от ударите в палубата. Цялата трепереше. Хълцаше, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба.

Стив почна да ги развързва, но гърдите ѝ се разтрисаха от ридания, ръцете ѝ трепереха и му отне доста време. Не бяха морски възли. Никой не бе имал намерение да ги развързва.

Мария почна да разтърква изтръпналите си китки.

— Благодаря. Благодаря. Страшно благодаря — проплакваше между риданията.

Стив я прегърна.

Въздухът беше мръсен и застоял и Стив усети как потта се стича по ръцете му. Опита се да развърже въжето около глезените ѝ, но беше прекалено стегнато и се беше врязало в кожата. Другият му край беше завързан здраво за рамата на двигателя.

— В кокпита има нож. Ей сега идвам, Мария.

— Не! Не ме оставяй. Моля те!

Стив седна до нея. Можеше да ѝ даде минутка утешение.

— Къде е Кригър?

Името явно не ѝ говореше нищо. Е, похитителите обикновено не се представят.

— Мъжът, който те отвлече. Къде отиде?

Тя поклати глава. Не знаеше.

Дали не беше в шок? Но после думите се изляха от устата ѝ. Започна от началото. Боби се държал гадно и тя решила да се прибере сама с колелото. До колелото обаче я причаквал някакъв мъж. Сграбчил я и я хвърлил в колата си. Видяла само, че е беемве. Бръкнал под потника и свалил сутиена ѝ, опипал я. Решила, че ще я изнасили, но той само я притиснал, после пъхнал сутиена ѝ в чантата на Боби.

— После прибра колелото ми в багажника. Реших, че каквото й да ми направи, ще ме пусне да се прибера у дома с колелото. Но след като ме върза и покарахме известно време, той ми взе шапката и я напъха в чантата на моето колело.

— Твоята шапка?

— Не, на Боби. Със „Соломон и Лорд“. Винаги я носи.

„Включително в деня, в който ходихме при Кригър“.

— После хвърли колелото ми в някакъв храсталак.

— Близо до пътя?

— Да. На няколко метра.

„Та колелото да бъде намерено. С косми от косата на Боби в шапката, отпечатъци и ДНК по цялото колело. Още едно доказателство, още един пирон в ковчегата“.

— После ме натъпка в един голям сак и ме натика в багажника. Сигурно съм припаднала, защото следващото, което си спомням, е, че бях тук, цялата овързана.

Отново се разплака.

— Каза ли ти нещо?

— Само, че ще се поразходим с лодка, но трябвало да изчакаме да отворят магазина. Попитах го сандвичи и напитки ли ще купува, но той само се разсмя.

Магазин? Нямаше никакъв смисъл, но нямаше и време за мислене. Кригър щеше да се върне. Стив потупа момичето по рамото.

— Мария, трябва да те измъкнем оттук. Качвам се горе да взема нож. Стой, кротко, нали?

Тя кимна.

Стив се покатери по стълбата, провря се през люка и направи една крачка, преди да го поразят гърмът. Главата му отхвъркна назад. Видя болката вътре в мозъка си, електрическа искра изскочи зад очите му. После светът потъна в тишина и мрак.

МЪРТВАТА ТЕЖЕСТ НА ВИНАТА

Имаше усещането, че са го свестили, като са го напъхали под леден душ.

„Но не може да съм буден. Не виждам нищо“.

Усети движение. На една страна, после на друга, нагоре и надолу. И звук. Глух рев.

„Добре, яхтата се движи, това са дизеловите двигатели“.

Усети как вятърът брули лицето му, разбра, че е на открито, в кокпита, със затворени очи. Лицето му бе като начукана пържола, солените пръски не облекчаваха болката.

„Защо не мога да си движа ръцете?“

Пердашеше проливен студен дъжд, милиони смразяващи иглички. Толкова силен беше, че свистеше във въздуха и тропаше по палубата.

Усети как яхтата се надига и после се плъзга надолу.

„Супер! Вързан, замаян и ще ме хване и морска болест накрая!“

Пулсиращата болка в главата му сякаш се надпреварваше с рева на двигателите. Яхтата се движеше бързо. В открити води. В океана, не в залива. Можеше да отгатне по вълните, макар и да не виждаше нищо.

Устата му беше пресъхнала. Облиза устните си, усети вкуса на кръв. Яхтата подскочи на поредната вълна.

„Защо не виждам нищо? Аха, очите ми са затворени“.

Помъчи се да ги отвори. Май щеше да му трябва лост. Бяха се подули. Можеше да ги отвори с пръсти, но имаше един проблем. Ръцете му явно бяха вързани зад гърба.

Съсредоточи се върху дясното си око и се напъна да го отвори. Клепачът започна бавно да се вдига, като венециански щори, дърпани с конец. Размърда език да провери какво е положението в устата му. Беше си прехапал устната до кръв. Изплю парченце от зъб.

Дъждът се усили, порой от кинжали. Зъбите му тракаха. Никога през живота си не беше мръзнал така.

— Как си, Соломон?

Гласът на Кригър. Окото се отвори достатъчно, за да види лицето му, дъждът валеше по голите му гърди. Яхтата явно беше на автопилот. Ако им излезеше късметът, можеше да се ударят в някой айсберг. Ако ли не, да заседнат на Бимините.

— Къде е Мария?

— Топла и хрупкава в капитанската каюта. Ще бъде употребена по предназначение, след като се отърва от теб.

— Копеле!

— Само толкова ли можеш, Соломон?

Стив успя да отвори и двете си очи. Съвсем мъничко.

— Гнусно копеле!

Чувстваше се така, сякаш някой го е цапнал по лицето с бейзболна бухалка. Сега видя, че е било лопата. Кригър се подпираше на градинската лопата, която беше видял в багажното отделение.

— Малко си понасинен, но няма да живееш достатъчно дълго, за да се видиш — отвърна Кригър. — Както без съмнение си се досетил, това е последното ти плаване.

Зрението на Стив се проясни и той видя, че Кригър е с гащи за сърф, гол до кръста и бос. Изглеждаше огромен, с широки рамене и огромен гръден кош. На единия си глезен носеше водолазен нож.

„Нещо странно става с краката ми. Не мога да си движа пръстите. Какво има?“

Погледна надолу. Стъпалата му бяха в една от алуминиевите кофи, които беше видял, краката му бяха потънали до прасците в студена кал.

„Не. Не е кал. Мокър цимент“.

— Какви са тия тъпотии, Кригър?

— Не искаме главата ти да изскочи на плажа на Пета и да изплаши туристите, нали, Соломон?

— Прекалил си със „Семейство Сопрано“.

Стив размърда крака, достатъчно, за да ги вдигне от дъното на кофата, но не достатъчно, та на повърхността да се появят пукнатини. Циментът се втвърдяваше бързо.

— Може да успеем да се разберем, Кригър.

— Ха! Мошеникът иска да уреди делото. Какво предлагаш, адвокате?

— Ще ти помогна. Невинен поради невменяемост.

Кригър избухна в гръмогласен смях.

— Имам по-добра сделка. Невинен, защото не са го хванали.

— Ченгетата знаят, че съм по петите ти. Ти ще си единственият заподозрян.

— Заподозрян в какво? Няма да има труп, Соломон. Ще решат, че или си забегнал в Южна Америка, за да се отървеш от правните си проблеми, или си се самоубил. — Поклати глава почти тъжно. — Не така го бях намислил. Ти трябваше да останеш здрав и невредим. Как иначе ще изстрадаш мъчението да видиш как племенникът ти минава през ада?

Стив се съсредоточи да движи краката си непрекъснато. В мокрия цимент се появи малка цепнатина. Проливният дъжд също помагаше. Ако успееше да попречи на цимента да стегне краката му, щеше да има някакъв шанс...

— Аз съм виновен за нещастията ти — продължи Кригър. — Никога не съм се бавил толкова на дока.

— Защото е трябвало да идеш до магазина да купиш цимент, така ли? Свършил се е, след като си убил момичето от Редлендс?

— Винаги потеглям с нова торба. — Кригър ръчна кофата с върха на лопатата. — Първо правило: не оставяй доказателства.

— Пусни Мария. Както каза, мене няма да ме има, за да ме тормозиш. Защо ще измъчваш Боби?

— Вече е късно. Момичето може да ме разпознае. Или пък мислиш, че толкова ще ѝ хареса предстоящата ни среща, че никога няма да свидетелства? Може даже да започне да се промъква в моята къща, вместо в твоята?

— Гадно извратено копеле!

Кригър отново се разсмя. Извади ножа от ножницата, коленичи и заби острието във втвърдяващия се цимент. Стив спря да мърда крака.

— Бързо стяга — каза Кригър доволно. — Ще си готов до няколко минути. Да не вземеш да избягаш, адвокате.

Покатери се по стълбата на мостика, вдигна бинокъла и огледа хоризонта. Не искаше някой минаващ товарен кораб да го види как хвърля човек зад борда.

Стив започна да шава още по-усилено. Циментът се втвърдяваше, отгоре краката му бяха хванати в масивен блок. Но все пак беше попречил да се втвърди по краищата и отдолу. Ако се

заклещеше в кофата, с него беше свършено. Но ако успееше да извади краката си, имаше шанс.

Помъчи се да състави план, но подсъзнанието му пречеше. Мъртвата тежест на вината го притискаше по-силно от цимента. Беше изоставил Мария. И не само нея.

„Прецаках всичко“.

Пяна пръсна от планширите и лицето го засмъдя, „Предадох всички ви“.

Боби щеше да расте без него. Виктория щеше да си намери друг мъж. Дори баща му щеше да го преживее тежко. Гърлото му се сви.

„Боже, плача ли?“

Не можеше да разбере. Сълзите бяха същите на вкус като морето.

След няколко минути небето почерня още повече — минаваха през вихрушка. Вълните ревяха. На мостика Кригър затвори дроселите. Стив усети как намаляват скоростта. Сега яхтата беше оставена на милостта на вълните, кандилкаше се ту на една страна, ту на друга.

Кригър се спусна по стълбата и се обърна към кокпита, чевръст като опитен моряк.

— Има голямо петно саргасови водорасли точно пред нас — каза доволно. — Обзалагам се, че наоколо се навъртат и чудни акулки, които си търсят обяд.

— Давай да приключваме.

— Както кажеш.

Наведе се и заби ножа в цимента. Стив го погледна. Извита дръжка, лесен за хващане. Титаново острие, може би десетина сантиметра, назъбено от едната страна и остро като бръснач от другата. Можеше да срежеш кокал с него.

Кригър се изправи и го погледна.

— Време е да си вземем сбогом, Соломон. — В гласа му имаше нотка на съжаление, сякаш щеше да му липсва стар приятел.

Стив се съсредоточи върху краката си. Не знаеше колко тежък е циментът. Нямаше значение. Имаше здрави мускули все пак.

Кригър погледна надолу и плъзна ножа в ножницата. Докато го правеше, Стив вдигна крака, високо и силно. Измъкнаха се от кофата с

удивителна бързина.

Кофата издрънча на палубата. Назъбената буца цимент около глезените на Стив улучи Кригър право в челото. Стив чу удара, видя как Кригър полита назад и пада. Ножът излетя към кърмата.

Стив се напъна и се опита да скочи и да го хване, но беше като в чувал, а и яхтата се клатеше. Той падна и се плъзна по мократа палуба.

Кригър се изправи на едно коляно и разтърси глава. След секунда скочи на крака. Олюляваше се, но не падаше. От челото му висеше широко парче кожа, кръв струеше в очите му. Опита се да ги избърше с ръце. „Би трябвало да е в несвяст — помисли си Стив, — а я го виж! Ранен бик, който се готви за нападение“.

— Ще те убия, Соломон — изръмжа психиатърът. — Ще убия всички адвокати.

Олюля се към кърмата. Коленете му сякаш всеки момент щяха да се подгънат. Къде отиваше?

„Ножът!“

Стив го видя точно до една от дупките за оттичане на водата. Не можеше да се изправи. Нямаше начин да стигне дотам.

Кригър се наведе, вдигна ножа и се обърна. Опита се да избърше реката от кръв по лицето си с opakото на ръката. Първо с едната, после с другата. Но не се получи.

„Той не може да вижда, аз не мога да стана“.

Но Кригър явно виждаше достатъчно, защото тръгна към него. Размахваше ножа. Ръкомахаше диво. Кръвта от челото му пръскаше навсякъде.

Стив се издърпа назад по задник. Голяма пенеста вълна заля палубата. Кригър устоя на напора ѝ, нагазил до колене във вода, после продължи напред. Размахваше ножа като коса.

— Ще ти отрежа топките! — Гласът му беше глух, безчувствен.

Стив видя една метална канджа, два метра дълга: висеше закачена на преградата. Оттласна се с ръце назад по палубата и се плъзна към нея.

Кригър премести ножа в другата си ръка. Приблужи се към Стив, замахна наляво, после надясно, застана между него и канджата и му препречи пътя. Яхтата се издигна на гребена на една вълна, застина за миг и после се плъзна надолу.

Стив нямаше накъде да мърда. Помести се с няколко сантиметра назад и се опря в парапета. Нямаше накъде да бяга, нямаше накъде да пълзи. Сви колене към брадичката си, за да се предпази от смъртоносните удари, които щяха да последват.

Като се задъхваше и плюеше кръв, Кригър се дотътри по-близо.

Стив направи последен отчаян опит да сграбчи канджата, но не можа да я достигне.

Кригър спря на метър от него. Избърса кръвта от ръката си, за да хване ножа по-добре. Яхтата се килна и той залитна и се разкрачи, за да запази равновесие.

Стив усети как се издигат на вълната. Щеше ли да продължи нагоре, или щеше да се спусне? След секунда яхтата се плъзна в браздата между двете вълни и Стив изпъна крака. Циментираните му стъпала натресоха Кригър в чатала. В същия миг перилата се наклониха до водата. Стив се хлъзна назад, коленете му изпукаха от болка. Кригър се поклащаше на краката му като дете на дървена люлка... после политна над планшира с главата напред и падна във вълните.

Стив изпъшка, надигна се и свали канджата от скобите. Надвеси се през планшира. Кригър пляскаше във водата в опасна близост до витлата, които бавно се въртяха на празен ход.

— Помощ! Помогни ми!

Една вълна го заля. Той изчезна, после се появи отново, пляскаше и риташе, мъчеше се да стигне до платформата за гмуркане на кърмата.

Стив се повлече към кърмата, използваше канджата като бастун.

„Някои неща планираш — помисли си. — Други правиш инстинктивно, воден от представата за почтеност и човещина. Когато човек падне зад борда, го спасяваш. Без значение кой е и какво е направил. Издърпваш го на борда, прибираш го на топло и оставяш системата да се оправя с него“.

Наведе се над парапета и протегна канджата. Кригър се помъчи да я сграбчи, не успя и отново потъна. Изплува пак и Стив пак му протегна канджата.

Но понякога всички представи за почтеност и човещина отстъпват на нещо друго. Наречете го отмъщение или справедливост, или може би дори увереност. Увереността, че Бил Кригър повече няма

да причини зло на никого. Прекалено сложно ли ставаше? Не е ли обяснението просто кодирано в нашето ДНК от милионите години еволюция? Може би всеки един от нас носи пръстовите отпечатыци на жестоките зверове, от които сме произлезли?

„Окажеш ли се заплаха за мен или нещо мое, ще те убия. Да, ще го направя. Дори по принцип благовъзпитан и спазващ отчасти законите съдебен служител като мен ще те убие“.

Кригър щеше да се зарадва на това обяснението, помисли си Стив. Доказваше тезата му след толкова много години.

Огромна вълна повдигна Кригър и почти го катапултира от водата. Когато отмина, главата му потъна. Водата пак го повдигна и този път го запрати по-близо до лодката. Той отново се опита да хване канджата. И отново не можа. Извика нещо, но ревът на вятъра го заглуши. Следващата вълна го тласна още по-близо до кърмата. Стив протегна пръта, Кригър се пресегна... и изведнъж Стив го отдръпна. Не че искаше да го направи. Движението беше несъзнателно, тялото му отказваше да следва инструкциите на мозъка, отказваше да спаси тоя мръсник.

Кригър заплува към яхтата, крещеше нещо. Стив успя да долови една-единствена дума...

— Същи...

Останалото беше заглушено от вятъра.

Кригър се доближи, опита се да се хване за платформата и отново извика:

— Същият...

Какво искаше да каже?

Като едва се крепеше на хлъзгавата палуба, Стив вдигна канджата с две ръце на рамото си. Батър с бухалка.

— Същият си като мен! — надвикваше се с вятъра Кригър. — Същият си като мен!

Стив замахна, като се извъртя за по-голяма засилка. Улучи Кригър право в слепоочието и усети удара в двете си ръце. Разтърсващ удар, все едно изпращаш топката в средата на полето.

Главата на Кригър отскочи и увисна, вратът му беше извит под неестествен ъгъл. Заля го вълна, завъртя го в бялата си пяна, завихри се около него и го повлече в студеното сиво море.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

**12. КОГАТО СЕ ОТЪРСИШ ОТ ПРОСТОТИИ
КАТО КАРИЕРА, ОБЩЕСТВЕНО
ПОЛОЖЕНИЕ И ПАРИ, В КРАЯ НА ДЕНЯ
ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО ИМА ЗНАЧЕНИЕ,
Е ЛЮБОВТА И СЕМЕЙСТВОТО.**

СОЛОМОНОВИЯТ ХРАМ

Стив лежеше по гръб върху паянтов сал, който ту се издигаше, ту падаше по вълните. В далечината светкавица озари куп дебели сребърни облаци и гръм проряза водата. Стив усети как салът подскочи и се завъртя, макар че много добре знаеше, че си е в леглото у дома. Болкоуспокояващите бяха виновни.

— Господ да благослови кодеина!

Така беше казал на Боби. Само преди няколко часа. Или пък преди няколко години? Нямаше представа от колко време е на легло.

— Господ да благослови кодеина — повтори Боби. — ДОКОГА ДОВОЛЕН БЛАГО ДА СИ СПИ.

Стив се разсмя и шевът на устната го заболя.

— Всички в училище казват, че си пълна откачалка — каза Боби.

— Ако е комплимент, благодари им.

— Ти си върхът, вуйчо Стив.

И му се усмихна. Плеснаха си ръцете. Всъщност Боби свърши цялата работа — Стив не можеше да си вдигне ръката от чаршафа. Но когато видя момчето да се усмихва, се почувства така, сякаш е спечелил Нобелова награда за родителски грижи.

Намина лекарят, бивш клиент. Или пък клиент, бивш лекар? Мозъкът на Стив беше размътен. Докторът спомена нещо за фрактура на зигоматичната кост.

— Това не беше ли нещо свързано с чукането? — попита Стив.

— Това е скулата — поясни докторът.

Чак сега Стив си спомни. Беше го защитавал по две обвинения за лекарска грешка. Беше загубил и двете дела.

Имаше и някакво увреждане на синусите, така казали хирурзите. Можел да очаква от очите му изведнъж да рукуват сълзи. Немало проблем. Щяло да се оправи.

— А ако не се оправи? — попита Стив.

— Ще ме съдиш — отвърна докторът.

Реването не беше чак толкова зле, помисли си Стив. Можеше да го използва в някоя заключителна пледоария. Освен това имаше поне сто шева на подутата си устна. Плюс скъсани връзки на двете колене. Лед, противовъзпалителни и почивка.

— Не се тревожи, Стив. За нула време ще можеш да вкарваш и осемнайсетте дупки.

— Супер, докторе! Защото досега не съм вкарал нито една.

Беше му студено. И двете му колена бяха увити в лед. На нощното шкафче имаше всевъзможни флакони с хапчета, кана с вода и местния раздел на „Маями Трибюн“. Заглавието тръбеше: „Адвокат спасява отвлечено момиче“. Щеше да прочете репортажа по-късно. Смяташе, и то с основание, че историята ще е доста по-ласкава от последния път, когато бе спечелил известност в колоната на Джоун Флешман под заглавие: „Адвокат пак в затвора“.

Чу чукане. Дали беше в главата му? Чук! После *прас!* Все едно някой цепеше дърва.

Мирон Голдбърг и Ева Муньос-Голдбърг дойдоха да го видят. Мирон го накара да си отвори устата. Направи му комплимент за венците и го посъветва да сложи коронка на счупения зъб. Ева му даде дълбока купа крем карамел. Изсмука го през сламка. Мирон каза, че щели да оттеглят обвинението в побой и Стив им благодари. Ева го потупа по ръката и му каза, че е смел като Масимо Гомес и Хосе Марти.

Явно Мария беше разказала на родителите си как Стив спасил живота ѝ. Как след като доктор Бил паднал зад борда, Стив слязъл да я вземе, макар че едва ходел и лицето му било цялото изподрано и подуто. Как се качил по стълбата до мостика, като влачел циментовата буца на краката си и виел от болка. Как върнал яхтата до брега и я забил в стената на бреговата охрана на Маями Бийч, и как после припаднал. Стив се радваше, че Мария е разказала на родителите си всички подробности, защото той не помнеше нищо.

— Мария казва, че си супергерой — похвали го Ева.

— Как е тя? — попита Стив.

— По-добре, отколкото бихме могли да се надяваме — отвърна Мирон.

— В момента е с Боби. Учат — добави Ева.

— Браво на тях — отвърна Стив.

— Той е чудесен младеж — позволи си да отбележи Мирон.

— Разбира се, че е чудесен младеж — побърза да добави Ева. — И е много възпитан. — А после посегна и погали Стив по бузата. И каза нещо на испански.

Стив не беше сигурен, но му се стори, че го нарече сиропирана прасковка. Мило. Изведнъж усети как по бузата му се стича сълза, после още една. Цял порой.

— Ти си чудесен човек — каза Ева и и нейните очи се напълниха със сълзи.

Стив реши да не споменава проблема със синусите.

Сеси Сантяго мина точно когато семейство Голдбърг си тръгваше. Телефоните в кантората не спирали да звънят цял ден, докладва тя, хората се обаждали да го поздравят. Няма много нови клиенти. Вероятно няма и да има. По вестниците го изкарвали едва ли не на смъртно легло. Сеси можела да му отдели само минутка. Имала среща с надзорника си. Превод: пореден мач по борба с Арнолд Фрескин. И между другото, Арни вече бил накарал Пинчър да оттегли обвиненията. След като и двете дела за нападение и побой бяха приключили, щеше ли изобщо да има някаква работа за него, помисли си Стив.

Унесе се за малко и му се присъни, че салът му потъва. Събуди се и видя сестра си: седеше на края на леглото, матракът се беше наклонил на една страна.

— Здравсти, Стиви! Как си?

— Супер. Започвам да разбирам какво им харесваш на наркотиците.

— Да не забравя, братле. Намерих си работа. Съветник при лечение на наркозависими в Тампа.

— Страхотно.

— Що се отнася до попечителството, адвокатът ми казва, че трябва да съм глупачка да те съдя сега. Станал си знаменитост. Плюс това имам нужда от работата, за да направя добро впечатление на съдията. Но ще се върна.

— Няма къде да бързаш, Джен.

Тя го изгледа втренчено.

— Плачеш ли, братле?

— От синусите е — отвърна той.

Беше задрямал. Събуди го стържено на банциг. Или това, или милиони пчели бръмчаха във всекидневната. Разсъни се и видя как Айрини Лорд прокарва показалец по нощното му шкафче.

— Няма ли санитарки тука? — каза тя и вдигна идеално чистия си пръст.

— Как си, Айрини?

— Карл си отиде. Събра си багажа и си замина.

— Съжалявам. И съм изненадан. Наистина си мислех, че държи на теб.

— И аз така мисля. Вчера преведе пари по сметката ми. От някаква банка в Москва.

— Москва ли?

— Прати ми и имейл. Пише, че открил изгубеното съкровище на Романови. Хора от цял свят му пращали депозити. Твърдели, че са им потомци.

— Има добро сърце за измамник.

— Стивън, казвала ли съм ти колко много държа на теб?

— Не си спомням, все пак бях упоен.

— Мисля, че двамата с Виктория сте чудесна двойка. Е, не чак чудесна. Но поради някаква причина ти явно я караш да се чувства щастлива. А щом тя е щастлива... аз съм горе-долу доволна.

Наведе се да го целуне, размисли и се отдръпна. Но го потупа по рамото.

— Стивън, плачеш ли?

— От синусите е — отвърна той.

Пак потъна в неспокойна дрямка. Сънуваше баща си. Дъртият пръч строеше нещо. Ноев ковчег вероятно. Усети устни да се допират до неговите и отвори очи — и видя, че го целува най-красивата жена на света. Виктория носеше от онези ластични долнища, които стигаха малко под коленете, и спортен потник с тънки презрамки. Потникът беше изрязан и разкриваше плоския ѝ корем.

— Трябва да се избъръснеш, мърлячо — каза тя. — И дъхът ти мирише на мокро магаре.

— И как точно мирише мокрото магаре?

Тя го целуна отново.

— Няма значение. Пак си те обичам.

— И аз те обичам, Вик. — Той облиза подутата си устна. — Мислех си за това къде да живеем. Ако искаш апартамент, добре. Ако искаш къща в града, пак добре. Искам да кажа, че навсякъде ще ни е добре, стига да сме заедно.

— Сериозно ли го казваш?

— От цялото си сърце. От цялата си душа. С целия си вонящ дъх.

Тя го дари с ангелска усмивка и нежно прокара пръст по защитата му устна.

Чукането пак започна. По-силно.

— Какво е това, по дяволите? — попита Стив.

— Не знаеш ли? Хърбърт не ти ли каза снощи?

— Снощи карах впряг с кучета на състезанието в Идитарод. Макар че е твърде възможно да съм халюцинирал.

— Ела — каза тя. — Ще ти покажа.

Помогна му да стане. Той я прегърна през раменете и тя го поведе по коридора.

Всекидневната беше нещо прекалено светла.

Какво ставаше, по дяволите?

Нямаше задна стена. Само няколко вертикални подпори. Гипсокартонът беше направен на пух и прах. Хърбърт стоеше наред отломки по шорти и с черно кепе. Държеше чук. Голите му гърди бяха покрити с прахоляк. Стив смътно си спомни нещо за това как старецът му щял да строи Храма на цар Соломон, но нещо не се връзваше.

— Какво правиш, татко?

— На какво ти прилича?

— На вандализъм.

— Разширявам къщата ти към задния двор.

— Защо си мисля, че повече те бива да рушиш стени, отколкото да ги зидаш?

— Не се оплаквай, докато не получиш сметката ми. За нова спалня и всекидневна.

— За чий са ми?

— За теб и за Виктория са, кретен такъв!

Аха, ясно! Акълът му още беше замаян, но имаше резон. Наистина им трябваше отделно кътче, нищо че покривът можеше да се срути и нямаше да има водопровод.

— Благодаря, тате. Видях един телевизор с плосък екран. Голям колкото гаражна врата. Страхотно ще се върже във всекидневната.

— Мислех си за пиано във всекидневната — обади се Виктория.

— Голям телевизор ще е по-добре. Тъкмо ще си гледам мачовете.

— Видях един „Стенуей“. Роял. Тъкмо за всекидневната. Ще пасне идеално.

— Само ако живееш с Рахманинов.

— Искам роял.

— Искам плазмен телевизор.

Хърбърт посочи с чука дупката в стената.

— Мисля, че мога да добавя и музикален салон, ако преместим малко оградата.

— Бива — отвърна Виктория.

— Съгласен — каза Стив.

Прегърна ги и двамата и ги притисна силно. Боби влезе в стаята от кухнята, дъвчеше шоколадова бисквита с крем.

— Здравсти, вуйчо Стив! Какво става?

— Благодаря на Господ, хлапе. Искаш ли и ти да се присъединиш към груповата прегръдка?

— А, не! Прегръдките са за бебета.

Стив ги обгърна с поглед. Баща си, любимата жена, племенника си. Имаше за какво да благодари на Господ. Очите му се напълниха със сълзи.

— Плачеш ли? — попита Боби.

— От синусите е — тихо каза Стив и извърна глава.

Виктория се усмихна.

— Видя ли, Боби?

— Да — отвърна Боби. — Вуйчо Стив пак излъга.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

1. По-скоро бих излъгал съдията, отколкото жената, която обичам.
2. Не бива да прецакваш клиента си... освен ако нямаш наистина основателна причина.
3. Когато не знаеш какво да правиш, потърси съвет от баща си... дори и да са му изгорели две свещи от менората.
4. Ако решиш да се правиш на глупак, погрижи се поне да имаш много свидетели.
5. Когато една жена е тиха и мълчалива, а не агресивна и свадлива, внимавай. Най-вероятно си представя банята без боксерките ти, метнати на душа.
6. Изобретателният адвокат смята разпореждането на съдията за обикновена препоръка.
7. Когато се натъкнеш на гола жена, дръж се така, сякаш не ти се случва за пръв път.
8. Любовта е магия и тайнство, не логика и разум.
9. В.: Как викаш на съдия, който е стар, заядлив и пръдлив. О.: Ваша чест.
10. Няма да го откриете нито при Дарвин, нито във Второзаконието, нито в „Дунсбъри“, но е основна истина за човешката природа: Всички бихме убили, за да защитим хората, които обичаме.
11. Няма да излъжа адвокат в лицето, нито да му забия нож в гърба, но ако ми падне случай, ще го погледна в очите и ще го ритна в топките.
12. Когато се отърсиш от простотии като кариера, обществено положение и пари, в края на деня единственото, което има значение, е любовта и семейството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.